

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Membre
de la UCIP

Catalunya Cristiana

És millor anar coixejant
pel camí, que caminar de
pressa fora d'ell.

Ja que qui coixeja pel ca-
mí, ni que vagi a poc a poc,
s'apropa al terme; mentre
que el qui camina fora del ca-
mí, com més corre, més s'a-
llunya del fi.

Sant Tomàs d'Aquino

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any VI N.º 299

Setmana del 16 al 22 de juny del 1985

50 Ptes.

AFINANT

Les "revelacions" de la Revelació

Ara resulta que el món s'interessa per Fátima i pels seus missatges sobretot si són secrets.

Els fidels que hem tingut la sort d'una bona catequesi ho sabem prou bé. Les visions i les revelacions són possibles perquè el fet sobrenatural és una realitat i perquè Déu és amo dels seus favors i els pot concedir a qui vulgui. Però Déu no es contradia. Ens ho ha dit tot en Jesucrist. I, per tant, la Revelació "catòlica", és a dir, pública i universal, es cloqué amb la mort de l'últim Apòstol i està dipositada en l'Església assistida indefectiblement per l'Esperit. Les revelacions privades no poden contradir ni afegir res "universalment útil" a l'Evangeli. I poden ser considerades autèntiques en la mesura en què repeteixen el missatge essencial d'aquest.

El nucli central del missatge de Fátima, com del de Lourdes o La Salette, és ben evangèlic: "convertiu-vos o morireu". Morireu com els de Bradford, o com els de Heyssel, o com els del Bangladesh, o per la carretera, o per la bomba d'un terrorista, o al llit com el vostre parent... I sols si us convertiu podeu veure venir aquesta vostra mort amb Esperança. Altrament us haureu de sotmetre a la seva ganyota macabra i absurda. No va estar encertat, doncs, el presentador de TV, l'altre dia, amb el seu despreocupat "així doncs ens en podem anar tranquils de vacances enguany!"

Joan E. Jarque i Jutglar

SUMARI

El nou concordat
italià amb la
Santa Seu.

6

1ª Setmana
Sacerdotal
Claretiana a Vic.

11

Rescat personal
del patrimoni
nacional.

CENTRALS

Procés als implicats en l'atemptat al Papa

ALI AGCA ENCOBREIX ELS INDUCTORS

Alguns dels acusats, entre ells Serghei Antonou, Bekir Celenc, Cedar Celebi, Oral Celic, Mehmet Sener, Abucer Urgulu, Omar Bagci i el principal testimoni Ali Agca.

El procés que jutja, a Roma, des de principis d'aquest mes, els implicats en l'intent d'assassinat de Joan Pau II ha desvetllat un gran interès arreu del món. Ali Agca, l'home que va disparar contra el Papa el 13 de maig del 1981, festa de la Mare de Déu de Fátima, és el centre d'atenció per les seves declaracions.

L'opinió pública està dividida. Uns acusen els serveis secrets de Bulgària d'estar al darrera d'Ali Agca, mentre d'altres hi veuen la mà de la CIA

americana. El confusionisme és absolut. Els mitjans de comunicació difonen, sobretot, els aspectes més sensacionalistes del cas, deixant de banda els fets provats en què la magistratura italiana ha basat les seves acusacions.

Publiquem en aquest número un editorial i un ampli reportatge a la pàgina 23 sobre aquest tema que, ben segur, serà motiu de polèmica i de comentari durant molt de temps.

El cardenal Jubany, en el Corpus Christi

"LES OBRES D'AJUT AL PROÏSME TENEN LA SEVA

FONT INSPIRADORA EN L'EUCARISTIA"

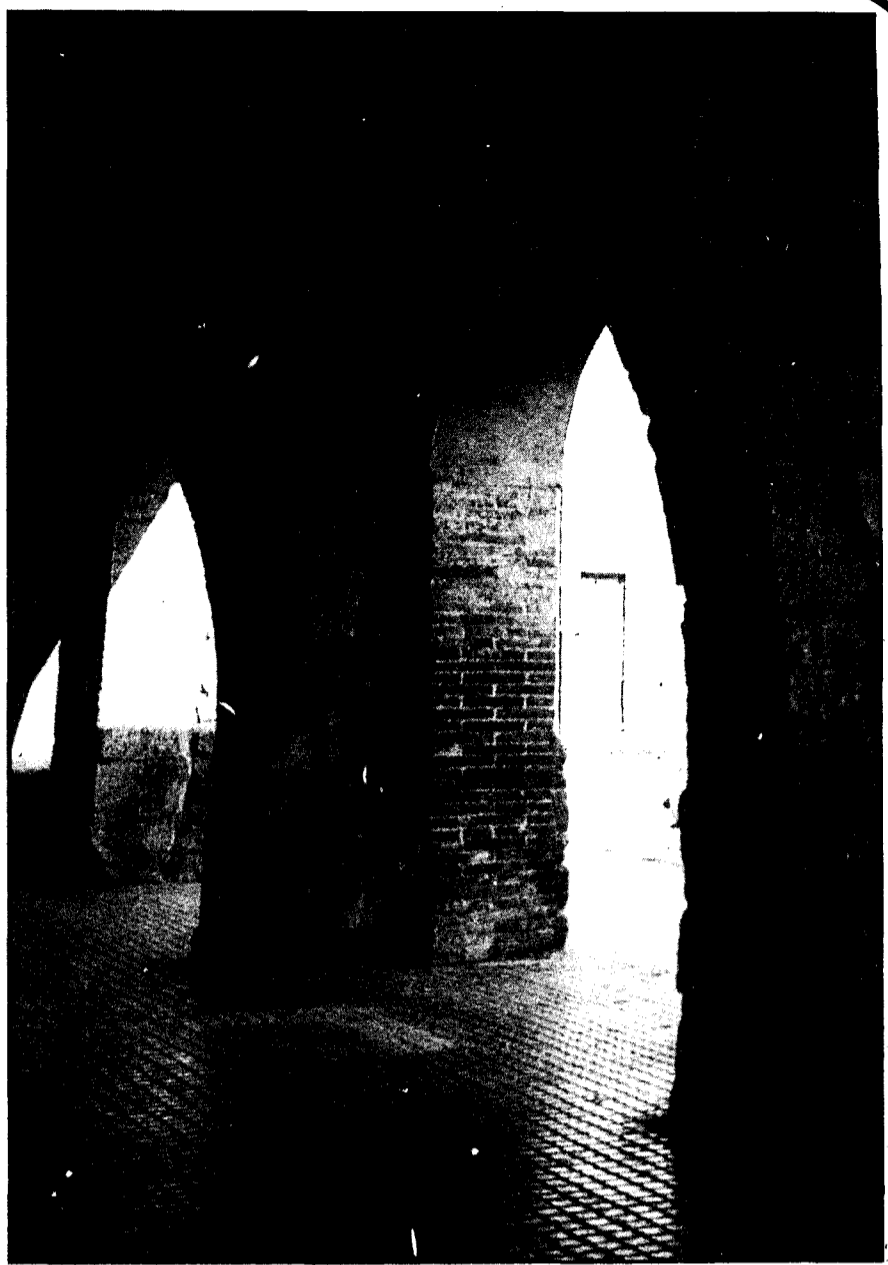
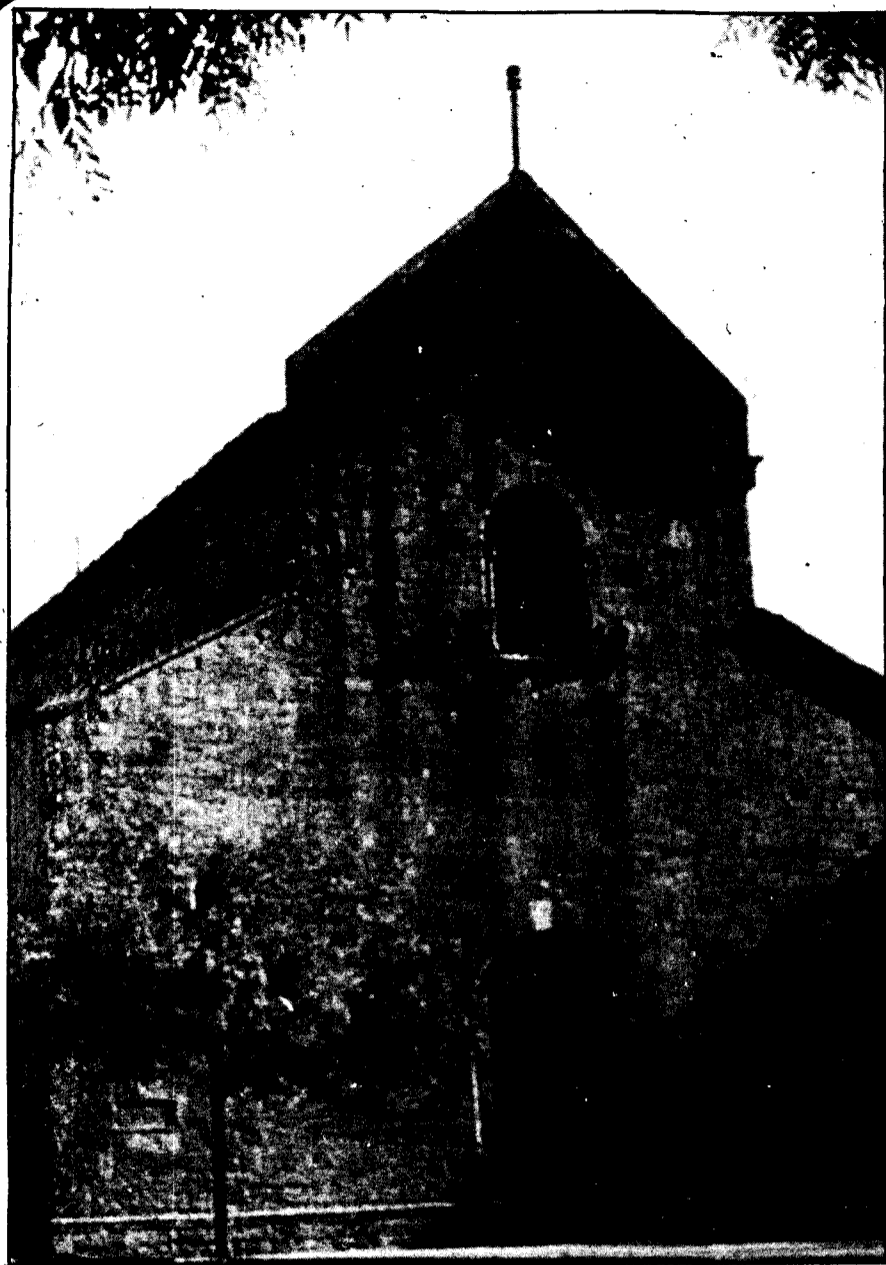
BARCELONA.— El cardenal Jubany presidí a l'esplanada de la catedral de Barcelona, la solemnitat del Corpus Christi. A la missa, que concelebrà amb el bisbe de Ponce (Puerto Rico) i 30 sacerdots, hi assistiren unes dues mil persones. La missa se celebrà a l'aire lliure i quan

acabà s'organitzà una breu processó per l'Avinguda de la Catedral, per retornar el Santíssim a la catedral.

En l'homília, el cardenal explicà el misteri de l'Eucaristia i posà especial accent en la necessitat de fomentar la pietat eucarística i la pregària d'adoració, com també les

obres d'ajut al proïsme que tenen la seva font inspiradora en l'Eucaristia. Especialment demanà la col·laboració amb els programes d'acció social de Caritas Diocesana a favor dels que estan en atur, els ancians i els infants.

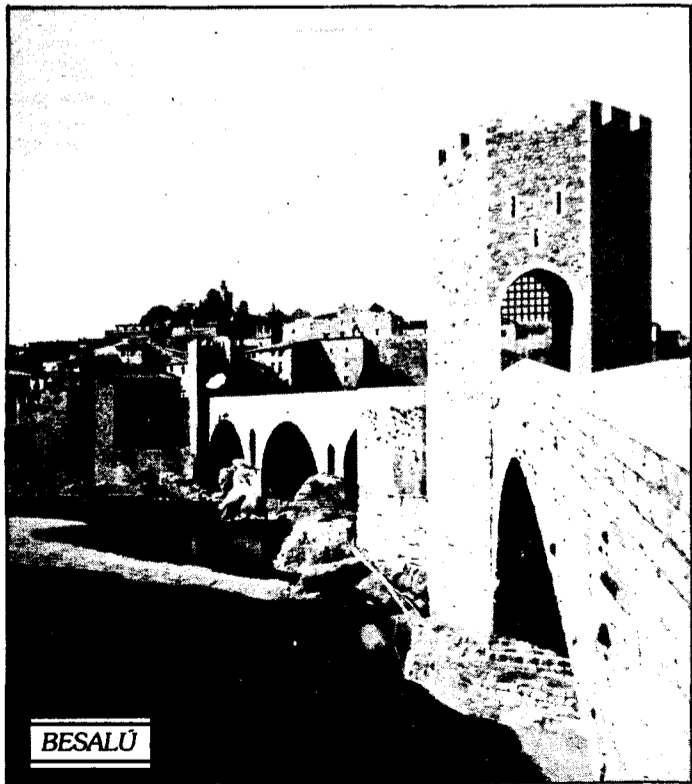
Com una nota especial de la festa del Corpus Christi d'aquest any cal esmentar el gran nombre de col·legis que acudiren al claustre de la catedral per admirar "l'ou com balla" instal·lat com sempre en la font del claustre des del passat dimecres dia 5.

XXIX VIATGE CULTURAL

30 de juny 1985

BESALÚ - BEUDA - BASÍLICA DE PALERA

BESALÚ

Preu 1.700 pessetes, comprenent viatge, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant.

Besalú: Nucli medieval declarat "Conjunt Històric i Artístic". Recorregut per la ciutat.

☆☆☆

Beuda: Basílica del Sant Sepulcre de Palera, tres naus amb llurs absis corresponets. Consagrada l'any 1085 i restaurada el 1959. Casa pairal el Noguer de Segueró.

☆☆☆

La sortida serà a les vuit en punt del matí, del carrer de València xamfrà Balmes.

PALERA

Restaurante **Fonda Siqués "Cal Parent"**
Avinguda Lluís Companys, 6-8 - Besalú

Formuleu la vostra inscripció el més ràpidament possible. Per a més informacions telefonau al núm. 215 27 39.

EDITORIAL

El procés del segle

El procés, que des de principis d'aquest mes s'està celebrant a Roma, contra els que van armar la mà d'Ali Agca per atemptar contra la vida del Papa ja ha aixecat polseguera i tot fa pensar que encara n'aixecarà més. Els mitjans de comunicació, com ja ens hi tenen habituats, s'apressen més a esventar els aspectes sensacionals d'aquest procés que a assabentar-nos dels fets provats o dels indicis seriosos amb què s'ha basat la magistratura italiana per acusar, i portar davant del tribunal, una colla de ciutadans turcs i búlgars.

L'opinió pública, com ja era d'esperar, s'ha dividit. Pels uns és evident que els serveis secrets de Bulgària estan darrera d'aquest Ali Agca que va disparar sobre el Papa el 13 de maig, festa de la Mare de Déu de Fàtima, del 1981, i que, seguint aquest fil s'arriba a la KGB soviètica. Per d'altres, com és natural, la que estaria al darrera de tot l'afer seria la CIA americana. I no ens estranyaria que, un dia d'aquests, algun novel·lista-repòrter es despengés amb la "teoria" (elemental, Watson!) d'una revenja vaticana, per l'afer de l'IOR o aneu a saber per la mort "misteriosa" (per raons del guió!) de Joan Pau I.

La cerimònia de la confusió s'espesseix amb la súbita revelació del tercer secret de Fàtima feta per un diari romà, conegut pel seu sensacionalisme, i que s'ha cobert de ridídul publicant, com a recent, un text conegut des del 1975 i de dubtosa paternitat.

Mentrestant el col·legi de jutges romans, presidit per Severino Santiapichi, va fent la seva feina sobre la base de la "instrucció" elaborada amb paciència, competència i tenacitat pel jutge Martella que ja es féu cèlebre amb l'afer de la Lockheed per la seva llibertat i independència professionals. La justícia italiana li ha fet confiança en acceptar les seves conclusions com a base del procés malgrat les implicacions polítiques i diplomàtiques que comporta. No en va Roma és el bressol del dret. I pel que fa al Vaticà, tal com ho estableix el tractat del Laterà, s'ha desentès totalment de l'afer i espera que la justícia italiana compleixi amb el seu deure.

No ho tindran pas fàcil els jutges romans. Des del primer dia del procés, el dilluns de Pentecostès, Ali Agca va donar la gran sorpresa. Amb to solemne va anunciar escatologies i se'n va anar per les branques de Fàtima. Els jutges saben que està sa d'esperit. Parlava amb clau amb els que, certament, li havien promès que el treurien de la presó italiana com ja l'havien tret de la turca? En tot cas es versemblant que els oferia la possibilitat de fer concloure el procés per manca de proves, ja que ell és pràcticament l'únic testimoni, si ells complien les seves promeses.

Per l'Estat italià, com Estat sobirà, és d'una gran importància que s'acclareixi tot l'entrellat d'aquest complot, ja que avui és evident que Ali Agca no va actuar sol, que va ser armat, contractat i pagat per algú altre. Està en joc l'honor de l'Estat italià i dels seus compromisos solemnes amb l'Estat del Vaticà, que s'hostatja dins de les seves fronteres i amb la protecció solemnement assumida de la persona del Papa. Ultra aquestes consideracions, hi ha l'opinió pública mundial davant de la qual Itàlia no pot permetre que el seu territori esdevingui impunement el terreny d'acció de serveis secrets estrangers.

Ens resta sols esperar que es "faci justícia" en la pàtria del Dret. I com a cristians ens pertoca continuar preguntant pel successor de Pere segons la vella i inspirada pregaria: "Que el Senyor el protegeixi i li doni vida, que el faci feliç en la Pàtria i no el lliuri en mans dels seus enemics".

L'"Informe sobre la fe" del cardenal Ratzinger

Parla l'home del secret

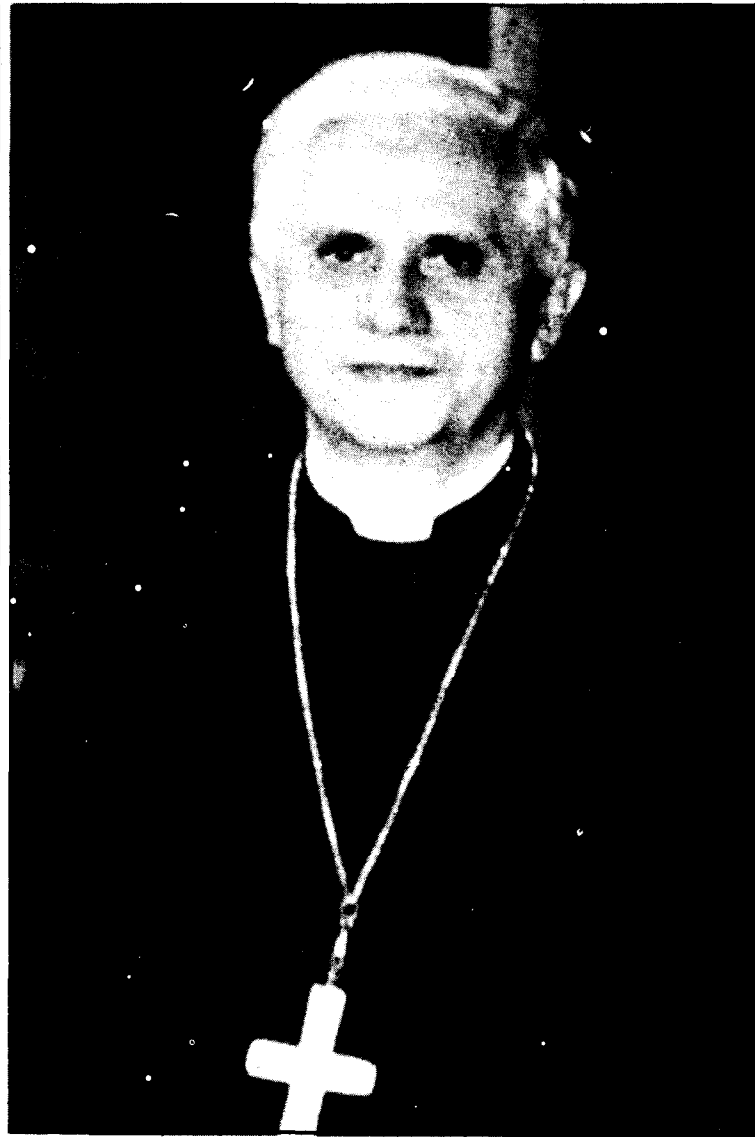
"Informe sobre la fe": Sota aquest títol clínic, somrient sota la cobertura de porpra romana, el cardenal Ratzinger, prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, lliura el fons del seu pensament sobre les transformacions operades en l'Església després del Concili. Abans del seu llançament a les llibreries (a les llibreries d'arreu del món), el llibre-entrevista fou presentat a Roma pel cardenal Edouard Gagnon, president de la Comissió pontifícia per la Família, acompanyat pel mateix cardenal Ratzinger i el periodista Vittorio Messori que és qui planteja les qüestions en el llibre.

"Es tracta de la més llarga i completa entrevista mai no concedida pel responsable d'una Congregació el nom de la qual està unit des de fa segles al secret i al misteri", anuncia el pròleg que parla d'un "informe clar sobre els perills que amenacen la fe, vistos per un dels homes més autoritzats del Vaticà, que rep cada dia, des de tots els continents, les informacions més confidencials".

"On va la fe del poble cristià, i dels catòlics en particular? preguntà el cardenal Gagnon per animar el debat. El cardenal Ratzinger va respondre amb realisme, però, en el fons, amb optimisme. Va descriure la crisi interna de l'Església i la confusió dels respectius papers de les Conferències episcopals, dels bisbes, dels teòlegs, dels preveres, dels religiosos, dels homes i les dones. Les famílies són les primeres compromeses en la transmissió de la fe, i desitgen menys confusió en matèria de reforma litúrgica o d'ecumenisme". Referent al procediment del llibre-entrevista, monsenyor Gagnon creu que permet les respostes espontànies i fer conèixer, més enllà de la doctrina de l'interlocutor, els seus sentiments, el seu "cor de pastor".

Les qüestions sobre la teologia de l'alliberament no han pas mancat de ser plantejades al cardenal Ratzinger, el qual va presentar-se com un prelat molt obert: ¿Leonardo Boff? "Un home realment d'Església, un teòleg exemplar", respon el cardenal. Aleshores, ¿per què la recent notificació de la Congregació en contra seva? "Per certes tesis insostenibles. Però, en el fons, la Santa Seu ha imposat a Boff un any sabàtic a fi que pugui continuar la recerca de la veritat. En quant a mi, somriu el cardenal, miraré de fer-li companyia en aquest any de silenci que li hem acordat".

L'edició castellana de la BAC, del llibre que comentem sembla que és de publicació imminent.

Extreiem de l'edició italiana un passatge significatiu sobre el Concili:

"Els resultats que han seguit al Concili semblen cruelment oposats als esperats per tots. (...) Des de l'antigor, els cristians mai no han estat en tanta minoria." El judici del cardenal és sever: "El nou entusiasme esperat ha acabat sovint en l'enuig i el descorament. Hom esperava un pas endavant i hom s'ha trobat, al contrari, de cara a un procés progressiu de decadència que s'ha desenvolupat en molt bona part sota el signe d'una fidelitat a un pressumpte esperit de Concili que d'antuvi quedava desacreditat.

Estic convençut, afegeix el cardenal, que els estralls produïts en vint anys no es deuen pas al "veritable" Concili, sinó a un desencadenament, en l'interior de l'Església, de forces agressives latents, centrífugues, potser irresponsables o senzillament ingènues, de fàcil optimisme, d'un èmfasi sobre la modernitat que ha canviat un procés autènticament integral contra el progrés tècnic actual. I a l'exterior una (...) ideologia liberal-

radical de tipus individualista, racionalista, hedonista."

I el cardenal conclou: "Defensar avui la veritable Tradició de l'Església significa defensar el Concili. Nosaltres també som fallibles si a vegades hem donat el pretexte, tant a la "dreta" com a l'"esquerra" de pensar que el Vaticà II ha estat un esquinçament, un trencament, un abandonament de la Tradició. Hi ha, al contrari, una continuïtat que no permet ni marxa enrera, ni fugides endavant, ni nostàlgies anacròniques, ni impaciències injustificades. És a l'avui de l'Església que nosaltres hem de romandre fidels. I aquest avui de l'Església són els documents del Vaticà II en la seva autenticitat. Sense reserves que els amputin. I sense àrbitres que els desfigurin."

Crític de l'esquerra, Ratzinger també és molt sever amb els integristes: "Jo no veig cap futur en una posició que s'obstina en refusar de principi el Vaticà II. Aquesta posició és il·lògica en si mateixa". Pel cardenal no hi ha Església pre o post conciliar, sinó una única Església.

G.M

Catalunya
Cristiana

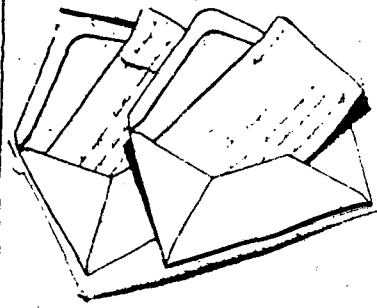

Difusió
controlada
per O.J.D.

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció i Administració: C/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona
Tels. 215 / 27 39 - 28 05 - 27 84
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Impressió: Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L.
Dipòsit Legal: B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 2.500 pessetes; resta de l'Estat espanyol,
Andorra, Gibraltar i Portugal: 3.000 pessetes.
Europa: 6.000 pessetes.
Amèrica: 7.750 pessetes.
Àfrica, Àsia i Filipines: 8.500 pessetes.
Oceania: 11.000 pessetes.

No entrar els taüts al temple

Referent a l'acceptació per part de l'Arquebisbat de Barcelona de la petició feta per l'Ajuntament de la nostra ciutat de no entrar els taüts a l'interior de les es-

glésies i la seva posada en funcionament, he de manifestar els següents punts de disconformitat:

—Els laics ho hem trobat malament, perquè si bé és veritat que el difunt, un cop mort, l'ànima dóna comptes a l'Altíssim, considerem que les despulles entrin per darrera vegada a la casa del Senyor.

—Els clergues tampoc no ho troben correcte: Una decisió d'aquest caire hauria d'haver estat consultada al Consell Pastoral.

—Dóna la impressió que hi ha un rerafons no satisfet de tipus econòmic o laboral per part de la Casa Gran als treballadors de

Pompes Fúnebres; si així és, pensin aquests assalariats que els sindicats hi són per quelcom.

—Allò que no crec correcte és que els familiars hagin d'entrar a la caixa dels morts al temple i després dipositar-la al cotxe.

—Si no pot arreglar-se aquesta qüestió, serà millor que el difunt sigui traslladat de PORTA A PORTA: de la seva casa al cementiri, i el proper dia de precepte o diumenge dedicar els familiars, amics i coneguts, cadascú la missa per la seva ànima.

Jaume Clari i Guedea

Unitat i identitat cristianes

No es pot confondre el cristianisme amb cap filosofia, ni ser utilitzat en nom de cap ideologia. És inadmissible intentar fonamentar en el cristianisme, una secta religiosa, una doctrina esotèrica o ideologia teosòfica, desviant la seva veritat i identitat essencials.

Avui, és molt necessari aconseguir la unitat i germanor de tots els cristians, abandonant divisions i distanciaments en el si de l'Església, per raons de criteris personals, punts de vista, opi-

nions, etc., confonent el legítim i sa pluralisme amb l'individualisme.

No convertim l'Església en un camp de segregacions i polèmiques. Deixem de banda actituds tancades, i deslliurem-nos de tot prejudici discriminatiu, rancúnia o ressentiment.

És hora que el cristià trobi en el proïsme, un amic, un germà. Crist és amb l'home, en l'Església, i tots, un per un, hem d'omplir amb amor, unitat, servei i concòrdia, el buit que el món està creant amb el seu egoïsme.

Josep Sabater i Rodríguez

AVISOS I COMUNICATS

BARCELONA

Institut de Teologia de Barcelona.—L'Institut de Teologia de Barcelona acaba de publicar la "Memòria" de les seves activitats durant el Curs 1983-1984. Entre les diverses dades cal destacar el nombre d'alumnes: 190. L'Institut, òrgan diocesà i vinculat a la Facultat de Teologia de Barcelona, ofereix, en tres anys i en horari nocturn (de 19'15 a les 21), una visió global i aprofundida dels temes teològics. A partir de l'1 de setembre s'iniciarà el període de preinscripcions. Informació: Se-

cretaria de l'Institut, de dilluns a dijous, de les 18 a les 20'30 hores, c/. Diputació, 231, tel.: 254 19 63.

Parròquia de Sant Pere de les Puel·les.—Amb motiu de la festa de Sant Pere, el dia 29, se celebraran en el temple misses a 2/4 de 8, 9 i 12 del matí i a les 8 del vespre que serà concelebrada i presidida pel Dr. Lluís Martínez Sistach, Vicari General del l'Arquebisbat de Barcelona.

Curs d'estiu de la Facultat de Teologia de Barcelona. De l'1 al 13 de juliol.—Durant la primera setmana es tractaran els temes

de "L'Eucaristia", per Joan Guiteras; "Els Evangelis sinòptics", per Armand Puig; "El Ministeri eclesial" per Héctor Vall i "Ateisme i Agnosticisme", per Andreu Marquès i Josep Castanyé. A la segona setmana es tractarà "L'Església de l'Esperit de Jesucrist", per Ramon Pou; "Els llibres històrics de l'Antic Testament", per Rafael de Sivatte; "Moral sexual", per Josep M.ª Tubau; "La celebració litúrgica", per Joan Bellavista. El Curs tindrà lloc al "Casal Borja", Llaseiras, 30 - Sant Cugat del Vallès (Barcelona). Tel.: 674 11 50.

Fraternitats de Bethania del Germà Carles de Jesús (Foucauld).—El pròxim dia de "desert" (recés) tindrà lloc el vinent dia 23 de juny, de 10 del matí a les 7 de la tarda, amb el tema: "Maria plenitud en el Cor de Jesús", basat en el "feu el que Ell us digui!". Serà predicat pel pare Jordi Gil, Costa, Carm. Per informacions, Trafalgar 70 1er. 1.ª, telf.: 302 71 77. Es prega que s'avisí abans.

VIC

Exercicis Espirituals.—La Gleva. Casa Diocesana d'Espiritualitat. Per a religioses: De l'11 al 18 de juliol, dirigida per Mn. Jaume Campalans. Per a matrimonis i persones soles: De l'11

d'agost (tarda) al 15 (matí), organitzada per la Delegació Diocesana d'Exercicis. Per a dones i noies: Del 19 al 24 d'agost, a càrrec de Mn. Andreu Roca i Corbella. Per a sacerdots: Del 26 d'agost (migdia) al 31. La dirigirà el P. Jordi Font s.j. Per a inscripcions: Casa d'Espiritualitat. La Gleva. Tel.: 857 04 54.

GIRONA

Ultreia Diocesana. Santuari Mare de Déu de Tarrades.—Se celebrarà el diumenge, dia 16 de juny. Ordre dels actes: A les 11, arribada. A 2/4 de 12, pregària litúrgica i ofrena de rams de flors a la Mare de Déu. A 2/4 d'1, Eucaristia concelebrada. A les 2, dinar de Germanor a l'esplanada del Santuari. A 2/4 de 4, festa a l'aire lliure. A 2/4 de 5, "Ultreia extraordinària" presidida pel nostre bisbe Jaume. A les 6, cant de la Salve i comiat.

Els dies del 21 al 24 de juny, se celebrarà un Curset de Cristiandat al Col·legi "Bisbe Cartanyà", de Girona. Tothom hi és invitat.

SOLSONA

Casa d'Espiritualitat d'El Miracle. Tandes d'Exercicis.—El

bisbe de Solsona, Mons. Miquel Moncadas, dirigirà Exercicis oberts a tothom: joves, adults, vells, matrimonis, sacerdots, religiosos/es; en les següents properes dates: Del 31 de juliol al 4 d'agost. Del 28 d'agost a l'1 de setembre. Del 30 d'octubre al 3 de novembre. Per a inscripcions: Tel.: (93) 811 00 45.

El Miracle. Exercicis per a sacerdots.—Director: Mn. Bonaventura Pelegrí. Dies: Del 9 al 14 de setembre. Inscripcions: Casa d'Espiritualitat, El Miracle (Solsona). Tel.: (93) 811 00 45.

TARRAGONA-SOLSONA

Cursos de Monitors bíblics.—De l'1 al 13 de juliol, al Seminari de Tarragona, tindrà lloc el II Curs de formació de Monitors Bíblics, amb l'estudi dels Llibres profètics, Evangelis de Sant Joan i Apocalipsi; i del 8 al 13 de juliol el Curs de Formació Permanent, amb el tema: "La Creació, el Paradís i el Diluvi". Aquests Cursos van destinats a sacerdots, religiosos/es i laics que viuen la seva fe i desitgen comunicar-la als altres. Per informació i inscripcions: M.ª Esperança Amill. Tel.: (977) 60 59 39. Preu matrícula II Curs: 5.000 pessetes. Preu matrícula Formació Permanent: 2.500 pessetes. Pensió: 1.050 pessetes cada dia.

can solé
restaurant

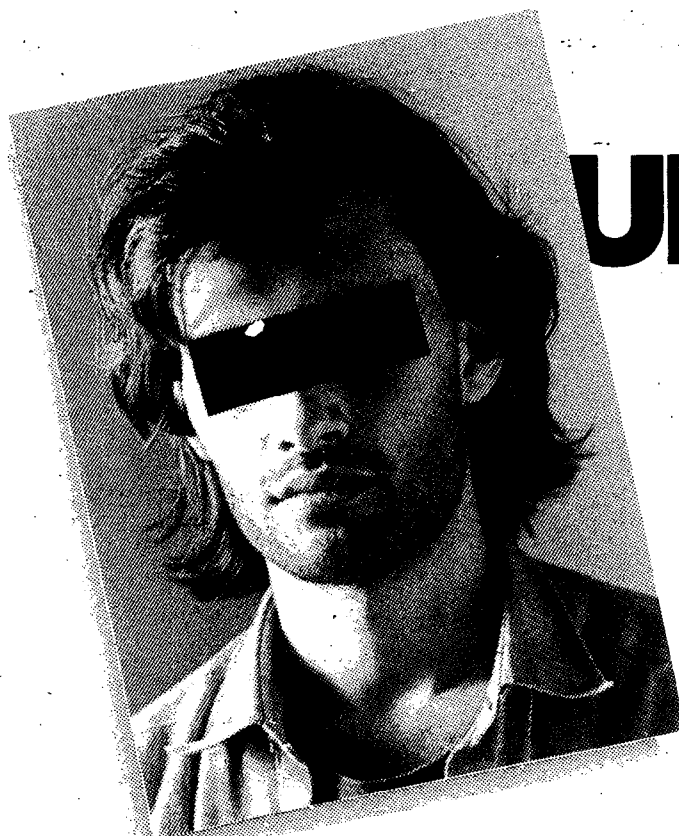
CARTA OBERTA
MENÚS
BANQUETS I
BUFETS PER:

18 anys al vostre servei!

CELEBRACIONS
CONVENCIONS
DESPLAÇAMENTS
COLLECTIUS

passatge, 51
VIC
886 22 18

LES PRESONS. UN TEMA DELICAT, PERO URGENT.

No podem esperar més!
És absolutament necessari crear nous Centres. Més ben dotats.
Més segurs. Més amplis. Més humans.

GENERALITAT DE CATALUNYA
Departament de Justícia

DEMANEM LA TEVA COMPENSIÓ

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

"Per ací seguim rebent C.C. amb força puntualitat. Ens omple de joia tenir notícies fresques de casa. Gràcies per tot el vostre treball en aquest apostolat."

Loum-Ville. Camerú

"Endavant en la vostra tasca! Gràcies per la normaltat i puntualitat amb que envieu C.C."

Llama (Via Chiclayo). Perú

"Estem lluitant amb els pobres i pels pobres, contra la desnutrició infantil i contra tota classe de misèries. Rebem C.C. Moltes gràcies!"

Santa Rosa. La Pampa. Argentina.

"Ja fa temps rebo C.C. Vull dir-vos "GRÀCIES" de tot cor. M'ajuda molt."

AIGUÀ - Uruguai

400 MISSIONERS REBEN EL NOSTRE SETMANARI "CATALUNYA CRISTIANA",

gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

A causa de diverses circumstàncies, al llarg d'aquests sis anys, alguns s'han quedat sense padri o padrina.

Cada setmana en publicarem una relació, esperant que

altres persones faran el possible per a no deixar "orfes" de CATALUNYA CRISTIANA, a aquests germans i germanes nostres.

MISSIONERS SENSE PADRÍ

MARIA SERRA I MACIÀ

"Les Lauriers"

91 OUGADOUGOU

ALT VOLTA

8.500 Ptes.

GNA. M. MONTSERRAT MANSO

QUARTIER ANKASIFOTZI

B.P. 536

TANANARIVE

MADAGASCAR

8.500 Ptes.

GNA. MARIA FREIXA

Apartat C 5811

079 LIMA

PERÚ

7.750 Ptes.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms

Domicili Tel.

Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner

(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

taló que adjunto

gir postal

domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació:

Banc/Caixa

Sucursal n.º

N.º compte corrent

Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població Data

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on.
08007 Barcelona - Tel. 215 27 39

Catalunya

A Tarragona protesten contra el MOPU per l'estat d'unes vivendes

Els veïns del barri de Riuciar de Tarragona han interposat una demanda judicial contra el Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme per les deficiències que es troben les seves vivendes i han exigint una indemnització de 36 milions de pessetes.

Les deficiències que afecten a un miler de llogaters i a unes dues-centes vivendes, han estat denunciades per 44 famílies. Amb anterioritat els veïns varen recórrer al governador civil, a l'Ajuntament, a la direcció provincial del Ministeri d'Obres Públiques, i fins i tot, al propi Ministeri, sense que se'ls hagi trobat solució als problemes plantejats.

Espanya

5.000 milions per a la rehabilitació de vivendes rurals

El Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme i el Banc de Crèdit Agrícola varen acordar concedir 5.000 milions en crèdits per a la rehabilitació de vivendes rurals. Aquest acord permetrà rehabilitar entre unes 8 i 10.000 vivendes amb una mitjana de cost aproximat d'unes 600.000 pessetes per vivenda.

Món

Desnodrits la meitat dels sud-americans

El 60 per cent de la població d'Amèrica llatina sofreix anèmia o malnodriment, se-

gons ha denunciat l'Institut Interdisciplinari Urbà Regional (Inplur). El director d'aquest organisme, Carlos Reyes Navarro, ha explicat que aquestes deficiències alimentàries afecten a 221 dels 371 milions de llatino-americans. Reyes Navarro ha revelat també, que durant el passat any, Amèrica llatina importà aliments per un valor total de 14.100 milions de dòlars.

Els demòcrata-cristians salvadorencs cessen el Fiscal General d'extrema dreta

El Fiscal General de El Salvador, Francisco José Guerrero fou destituït en l'Assemblea legislativa i en el seu lloc fou nomenat l'advocat Santiago Mendoza Aguilar, en una moció presentada pel Partit Demòcrata Cristià, (PDC).

ARA MATEIX

No volem presó...?

Qui no ha cridat o sentit cridar, més d'una vegada, "Volem una escola!"... o "Volem un semàfor!"... o "Volem un mercat!"... o, també, "Salvem can Julivert!"... i, àdhuc, "Salvem les balenes!"...? Són reivindicacions elementals que han mogut, molt sovint, veus i pancartes. Eren fraqüents, sobretot, en els anys de la transició. No és que abans no hi hagués necessitat de totes aquestes coses. El que no hi havia era la possibilitat de manifestar-se públicament sense risc...

Però, d'un temps ençà, hem començat a sentir i a llegir consignes reivindicatives que porten un no al davant, és a dir, ja no demanen un servei per a un lloc determinat sinó que exigeixen que el servei no hi sigui establert. Així, per exemple, "No volem abocadors!" i, ara i adés, "No volem presó!".

És aquesta una paradoxa que fa pensar. Si es tractés d'un cas esporàdic, podríem atribuir aquestes protestes a defectes de procediment per part de l'administració. Però la seva extensió —no hi ha hagut cap cas d'un poble català al qual s'assigni una presó que no l'hagi refusada— ens fa pensar en causes més fon-

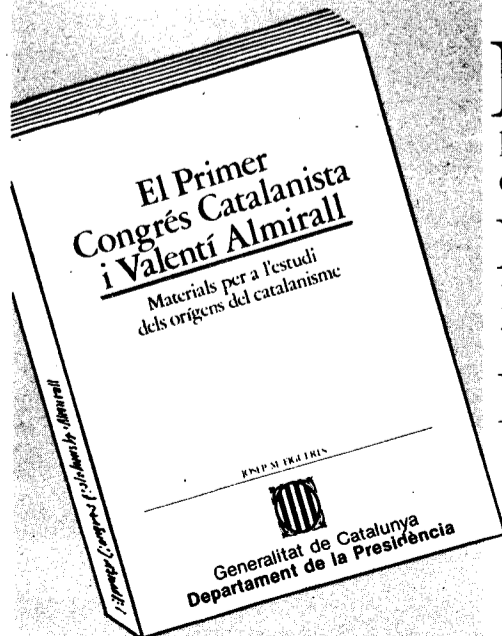
des. Perquè ningú dels qui protesten no s'acull, que jo sàpiga, a les utopies àcrates de l'abolició de l'estat i de les presons... Els contestataris es limiten a vindicar que la presó sigui portada a "un altre lloc". On? Qui gosaria dir que allò que no és bo per a ell ho és, en canvi per a un altre?

Sense menystenir les raons concretes que els pobles afectats puguin al·legar ni la seva legítima instrumentació jurídica, convé que

ens examinem sobre el nostre nivell col·lectiu de maduresa social. Si la comunitat, el país en el seu conjunt, necessita per al bé dels seus ciutadans institucions tan poc agradables com les presons, hem de ser capaços d'assumir-les solidàriament. El compromís cívic més elemental —el patriotisme— té més a veure amb això que amb l'exaltació verbal i el fer volar banderes.

Potser aquí s'amaga un tret complex de la societat catalana, barreja de virtut i de vici, herència, en tot cas, d'una existència política anòmala. Un reportatge emès, no fa gaire, per la TV mostrava com, en contrast amb l'actitud dels nostres pobles, les poblacions d'altres indrets d'Espanya amb els batlles al capdavant es moren de ganes d'obtenir una o més presons... D'on aquí s'hi tem la ruïna, allà se n'espera la salvació. És una cosa semblant al refús dels joves catalans a ingressar en els cossos de seguretat, en contrast amb la inclinació que hi mostren els joves d'altres terres. Certament que podem interpretar, en part, aquestes actituds com a mostra de la nostra predilecció per la societat, la iniciativa creadora i el treball, respecte de l'estat, el moltonisme i la burocràcia. Però també hi podem veure un prejudici davant l'organització política de la societat i les seves imprescindibles institucions. Si no arribàvem a esmenar-nos, en aquest punt, ara que l'autonomia ens hi convidava, restaríem incapaços d'autogovern. Creïxer en llibertat és també créixer en responsabilitat.

J. Carrera Planas

Per conèixer...

la dialèctica d'on brollà el Catalanisme polític

Per valorar...

l'acció política i el pensament teòric del creador del «Diari Català»

Per entendre...

l'home del lema «Catalunya i avant»

DEMANEU-LO
A TOTES LES LLIBRERIES

PRINCIPALS NOVETATS

El nou concordat italià amb la Santa Seu

El 3 de juny del 1985 va entrar en vigor el nou concordat entre la Santa Seu i la república italiana. Els acords Craxi-Casaroli substituïxen els Mussolini-Gasparri, que han durat 56 anys. El 18 de febrer del 1984 es va firmar el nou pacte que va modificar el concordat lateranense, i el 15 de novembre del 1984 es va firmar el protocol sobre béns i ens eclesiàstics a Itàlia.

L'actual concordat redueix a 14 els 15 articles de l'antic. Són moltes i radicals les novetats. Tres són les modificacions formals més importants: l'episcopat és l'interlocutor amb les autoritats estatals, la religió catòlica deixa de ser la "sola religió de l'estat italià" i l'estat no exigirà ja el jurament dels bisbes i la notificació prèvia dels nomenaments eclesiàstics. En canvi, les novetats substancials més rellevants són dues: l'ensenyament de la religió catòlica en els centres estatals és facultativa i l'estat ja no garantirà en "el manteniment del clergat".

Col.laboració Església-Estat

Estat i Església: en el primer article s'afirma que l'Estat i l'Església, "independents i sobirans" —ho afirmava tam-

bé el concordat del 29—, es comprometen "a la recíproca col.laboració per a la promoció de l'home i el bé comú del país". Per altra part, "es considera" no en vigor "el principi de la religió catòlica com a sola religió de l'estat italià".

Religió a les escoles: l'Estat "continuarà assegurant" l'ensenyament de la religió catòlica, però només a qui ho sol·liciti. Aquest caràcter facultatiu s'estén també a l'ensenyament elemental i a la maternal (on fins a la data la religió venia donada pel professor i no existia la possibilitat d'exoneració).

Matrimonis: a l'article vuitè del nou concordat es reconeix —com passava en l'antic— la validesa civil del matrimoni religiós i les sentències de nul·litat dels tribunals eclesiàstics, però només quan la celebració i la sentència estiguin en conformitat amb les

lleis italianes. El matrimoni de menors no podrà ser "traslladat" i les sentències del tribunal de la Rota seran sotmeses a la decisió del tribunal Suprem, com succeeix amb les sentències emanades per un tribunal estranger.

Manteniment del clergat

Clergat: a partir del 1986 l'estat ja no controlarà la propietat dels "béns eclesiàstics" que garanteixen el "manteniment del clergat" i des de l'any 1990 no pagarà "la congrua" als bisbes, rectors i canònics. Per mantenir el clergat, els fidels podran fer ofertes deduïbles de la renda imposable fins un màxim de dos milions anuals i el contribuent podrà destinar a l'Església catòlica el 0,8 per cent de la contribució IRPF (Impost Rendes de les Persones Físiques).

Ens eclesiàstics: el nou concordat, en el seu article setè, estableix que "les activitats diverses a les de religió i culte, efectuades pels ens eclesiàstics, estan subjectes al règim tributari previst per a ells".

Aquest article és nou, com ho és també que l'Estat es reserva el dret de ponderar les característiques i finalitats de nous ens eclesiàstics, abans del seu reconeixement.

"Deixeu que els nens se m'apropin"

Entre els milers de comentaris de l'últim viatge del Papa al Benelux i les incidències en pro i en contra de la seva presència i alocucions i discursos, queda la instantània gràfica, símbol del gran amor a la vida en tots els seus estadis, del qual Joan Pau II és el màxim exponent.

El Papa i els Mitjans de Comunicació

La contestació contra la visita del Papa al Benelux és per als periodistes més interessant que la mateixa visita papal. Lectors de periòdics, oients de ràdio i espectadors de televisió jutgen per les seves apreciacions aquesta manera de fer dels periodistes, de concebre el seu treball conforme a les seves necessitats. La conseqüència: uns cartells que prometien un premi al qui assassinés el Papa amb una pistola, ocupà els mitjans de comunicació dies sencers, mentre que els cartells dels organitzadors de la visita del Papa mai no han estat presentats als mitjans informatius. Una informació equilibrada —un altre principi del periodisme— evitaria un desequilibri.

Quan Joan Pau II, fa un any, va visitar Suïssa, una cadena de televisió americana donà a un

equip de tres col.laboradors la tasca exclusiva de romandre sempre al costat del Papa amb la finalitat de poder així transmetre més ràpidament que d'altres cadenas de televisió les imatges, en cas que hi hagués un atemptat. No sé si algun equip macabre s'ha passejat aquests dies pels Estats del Benelux, espero que no.

Si l'anti-periodisme d'aquesta mena ha d'obtenir un èxit definitiu, cap televisió no hauria de presentar el circ, sinó únicament l'accident d'un artista de circ en plena evolució, ni un partit de futbol sinó únicament la caiguda i la cama trencada del millor futbolista, ni una peça de teatre sinó únicament el moment escollit on, entre centenars de milers de representacions de teatre, l'escena és incendiada i destruïda pel foc i

el públic envaït pel pànic. Però fent-ho així els mitjans se suïcidarien.

Contrariament, els mitjans han de presentar els continguts que responen a les necessitats més a l'abast d'informació. La vida no consisteix solament en sensacions, sinó en quelcom més. La vida es troba en un nivell molt més profund, aquí és on l'home esdevé fildòsof. Em sembla que el Papa, proveïdor d'informacions, plantejà qüestions que se situen a un nivell molt més profund. Evidentment no és fàcil donar a aquests continguts una expressió que passi dels mitjans. Però l'esperit d'invenció dels periodistes s'hauria de preocupar abans de tot, de la vida més que de les sensacions.

Bruno Holtz

El pròxim agost el Papa visitarà set països africans

Joan Pau II visitarà set països d'Àfrica —Togo, Camerun, Costa d'Ivori, República Centre-Africana, Zaire, Kenya i el Marroc— en un viatge de deu dies, el proper agost.

Aquest viatge encara està en projecte i les dates definitives encara no són fixades, ja que sempre s'ignora si el sobirà Pontífex visitarà el Marroc al començament o al final del seu viatge. L'organitzador dels viatges pontificis, el pare Roberto Tucci, director de ràdio Vaticana, actualment es troba a Àfrica per preparar el viatge del Papa.

Per Joan Pau II, aquest serà el tercer viatge a l'Àfrica i el 27è desplaçament a l'estranger,

i participarà al congrés Eucarístic Internacional de Nairobi que es desenvoluparà de l'11 al 18 d'agost. Al Zaire, haurà de beatificar una religiosa morta l'any 1964 al nord-est del país. També aquests dies, el Papa visitarà igualment els Països Baixos, Luxemburg i Bèlgica. Una vegada torni d'Àfrica, farà una visita llampec al principat de Liechtenstein el 8 de setembre. Es probable, diuen els mitjans vaticans que l'estada del Papa als països que ja ha visitat (Kenya, Zaire i Costa d'Ivori) sigui més breu que la dels altres països. El Papa desitja dedicar més temps als fidels dels països on hi va per primera vegada.

Tres nous cardenals de la Congregació Salesiana

Cardenal Rosalío José Castillo Lara, veneçolà

Neix a San Casimiro (Veneçuela) el 4 de setembre del 1922 i ingressa al col·legi salesià de València l'any 1934. Comença el noviciat a Usaquen l'any 1941, i inicia els seus estudis de teologia a Mosquera (Colòmbia) i és ordenat sacerdot a Caracas el 4 de setembre del 1949.

Després d'uns anys com a professor de diferents centres docents de la congregació salesiana, és cridat a la Facultat de Dret Canònic del Pontifici Ateneu Salesià de Roma (del 1954 al 1957).

Posteriorment, torna a Veneçuela i ostenta diversos càrrecs de responsabilitat en la seva congregació fins ser elegit Conseller General de la pastora juvenil.

El 26 de març del 1973, Pau VI el va nomenar bisbe auxiliar de Precausa i Coadjutor amb dret a la successió de monsenyor José León Rojas Chaparro, bisbe de Trujillo (Veneçuela).

Dos anys més tard —el 21 de febrer del 1975— el papa Pau VI el crida a Roma, com a secretari de la Comissió Pontificia que revisa el Codic de Dret Canònic. El 26 de maig del 1982, Joan Pau II el va nomenar pro-president de l'esmentada Comissió i el 24 d'abril del 1985 és elevat al cardenat.

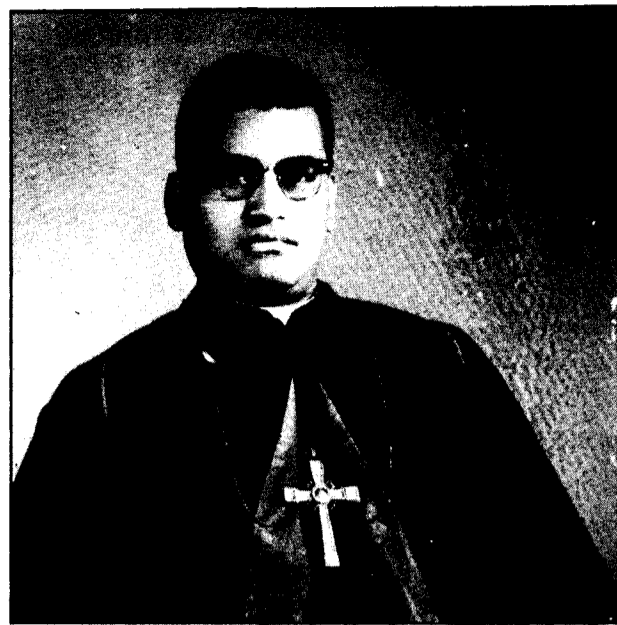
En la audiència general del 24 d'abril passat, el papa Joan Pau II va fer públics els noms de 28 cardenals, tres dels quals són salesians. Els presentem en tres breus fitxes biogràfiques.

Cardenal Alfonso M.ª Stickler, austríac

Neix el 23 d'agost del 1910 a Neunkierchen (diòcesi de Viena) i ingressa al col·legi salesià de Viena als onze anys. Acabat el noviciat a Ensdorf (Alemanya) fa els primers vots religiosos l'agost del 1928. En concloure els dos primers anys de teologia a Benediktbeuern (Alemanya), va a Tori-Groccetta i posteriorment a Roma. Rep l'ordenació sacerdotal a la basílica de Sant Joan de Laterà el març del 1937 i molt sovint va a la universitat Lateranenca. Després de doctorar-se "in utroque iure" passa al Pontifici Ateneu Salesià com a professor.

Desde 1953 al 1958 és degà de la Facultat de Dret Canònic i, del 1958 al 1966, és rector magnífic del Pontifici Ateneu Salesià fins a l'any 1965. Pau VI el nomena el 25 de març del 1971 prefecte de la Biblioteca Apostòlica Vaticana, consagrant-lo personalment bisbe de la Capella Sixtina el novembre del 1983. El 24 d'abril del 1985 és elevat a la púrpura cardenalícia.

Cardenal Miguel Obando Bravo, nicaragüenc

Neix el 2 de febrer del 1926 a La Libertad (Nicaragua). Als 16 anys ingressa al col·legi salesià de Granada (Nicaragua).

Acabats els estudis humanístics comença la vida salesiana ingressant al noviciat d'Ayagualo (El Salvador). Del 1950 al 1952 fa a San Salvador el estudis de filosofia i inicia els estudis de teologia a Guatemala. Durant els últims cursos tingué com a professor l'actual arquebisbe de San Salvador —també salesià— monsenyor Rivera Damas.

Obando Bravo és ordenat sacerdot a Atigua Guatemala el 10 d'agost del 1958 i destinat a l'aspirantat i noviciat d'Ayagualo (El Salvador). Posteriorment és nomenat director de la comunitat salesiana.

El gener del 1968 és nomenat bisbe titular de Pizia de Bizacena i auxiliar de monsenyor Octavio José Calderón Padilla, bisbe de Matagalpa (Nicaragua).

El febrer del 1970 és traslladat, amb el títol d'arquebisbe, a la seu metropolitana de Managua. El papa Joan Pau II l'eleva a la púrpura cardenalícia el 24 d'abril del 1985.

FRA JOHN VAUGHN

L'orde franciscà reelegix el seu general

Amb la participació de 103 vocals representants dels franciscans de tot el món i sota la presidència d'un delegat "especial" del papa, monsenyor Fagiolo, ha estat reelegit ministre general de l'orde franciscà el pare John Vaughn, de 57 anys i de nacionalitat nord-americana, en el transcurs del capítol general que se celebra aquests dies a Assís i que durarà fins a final del mes de juny.

Pocs capítols generals dels fills de sant Francesc han estat tan polèmics com aquest. El cas Boff, el teòleg franciscà brasiler obligat al silenci per la Santa Seu, a qui el pare general hagué de comunicar la dolorosa decisió; el famós i discutit "document de Bahía" en què l'orde, reunit en un capítol intermedi presidit pel pare Vaughn, decidí lliurar-se globalment als pobres i marginats amb uns objectius molt concrets i avançats; el problema de Iugoslàvia, on els franciscans restaven enfrontats amb part de la jerarquia local i que el pare Vaughn hagué de resoldre, l'impuls que el general havia donat a una institució de justícia i pau creada per ell mateix; i, ara, la presència d'un delegat pontifici en el capítol d'Assís que iniciava les tasques de la gran assemblea amb un comunicat del Sant Pare considerat de certa duresa: tot plegat feia creure que la situació del pare Vaughn era difícil o, com escrivia un comentarista d'un rotatiu barceloní amb visió un xic sensacionalista, no gaudia el general de simpaties en els alts dicasteris del Vaticà.

Tensions entre la cúria general i alguns dicasteris romans

Mirades les coses amb objectivitat cal dir, primer, que en tots

els capítols generals dels franciscans ha estat present un delegat del Sant Pare, sol·licitat mesos abans per la cúria general de l'orde, i, segonament que, malgrat que han existit darrerament certes tensions entre la cúria general dels franciscans i alguns dicasteris del Vaticà, que han obligat la presència d'un delegat pontifici amb atribucions extraordinàries, Joan Pau II ha respectat la voluntat dels assistents al capítol. És evident que quan un nomenament no és fet verticalment per designació d'una instància superior i aliena, sinó per voluntat de la majoria reunida, apareixen a vegades sorpreses inesperades, com en el cas que comentem: mentre el delegat de la Santa Seu proposava el veto al pare Vaughn, la majoria capitular reunida a Assís ha votat la reelecció de fra John.

Un altre punt divergent entre el capítol dels franciscans i el Vaticà ha estat referent a la **definició de l'orde**, car mentre la Santa Seu el declarava "clerical", els capitulars, seguint sant Francesc, l'han definit com un "ordre de germans", no clerical. Aquesta opció presa ja l'any 1978 ha incrementat les vocacions —han augmentat en un 26 per 100— permetent una major penetració apostòlica de l'orde en tots els estaments socials, sobretot en

els més pobres i marginats. En aquest sentit cal dir que quan el pare Vaughn deia a la assemblea reunida, "ens omple de goig el fet de tenir molts germans que seguint les directrius de l'Església porten la llibertat de l'Evangeli als oprimits i als opressors", i afegia, "ells ens beneficien amb el seu exemple i amb la seva visió i desitgem donar-los suport i animar-los", citant la tasca del pare Leonardo Boff, —que en aquelles mateixes dades era obligat al silenci—, un ample i llarg aplaudiment es feia sentir en l'aula capitular.

Home reflexiu, comunicatiu i obert

El nomenament del nou gene-

ral afecta 20.000 franciscans estesos arreu del món i inclou una estreta vinculació espiritual amb centenars de congregacions femenines franciscanes i amb els dos milions de laics, afiliats al tercer orde. No coneixem quines línies d'actuació Joan Pau II proposarà als franciscans en l'audiència que acostuma a concedir als vocals del capítol, un cop acabat, ni com l'orde haurà de dur-les a terme, tant en la nova legislació, acomodada a la reforma del nou codi de Dret Canònic, com en la obra apostòlica dins l'Església i en el món. Tampoc no coneixem encara els objectius que en les sessions capitulars s'estudien i s'aprovaran com a prioritaris.

El que queda palès per ara és:

la genuïna personalitat del general reelegit: home senzill, independent de tota pressió, reflexiu i comunicatiu ensems; profund coneixedor dels continguts de la vida religiosa i molt liberal en la seva formulació i aplicació concretes en una societat plural. Aquests i d'altres dots els posà de manifest en la visita que a últims de novembre passat féu a Catalunya, visita de la qual gairebé no en digueren res els mitjans informatius. La seva estada fou de llargues i disteses trobades amb els frares, amb les monges i amb grups nombrosos de laics. Alguns dels diàlegs mantinguts podrien incloure's en el llibre de "Les floretes de sant Francesc". Així a un framenor preocupat per la identitat franciscana, fra John va respondre-li: "Crec que fins a cert punt tenim una idea del que som; però la perplexitat prové del fet que som realistes i sabem que és lícit dubtar". A un altre engoixat li digué: "Comparteix la teva vocació amb els altres germans, mantenint-te obert i molt flexible als teus criteris i als criteris dels altres". I a una monja que li exposava un qüestió complicada i prou confosa aconsellà: "Pot obtenir la llum i gràcia del Senyor a través de la seva fraternitat; jo ara, de moment, em sembla que no tinc gaire llum per respondre".

Un home així, summament humil, prudent, comunicatiu i de criteris amples, respectant els dels altres, és el que s'ha considerat més apte per a ser dirigent i animador de tot el moviment franciscà, avui.

Francesc Gamissans

BARCELONA

Amb un seguit d'actes ben emotius

La parròquia del Bon

Pastor ha celebrat

les noces d'or

BARCELONA.— Amb el lema "50 anys... i estem començant" s'acaben de celebrar els actes del cinquantari de la parròquia creada pel Bisbe Màrtir Dr. Irurita.

Els actes han estat senzills com és el tarannà de la comunitat però molt vius portats entre tots, han enfortit els llaços de tots plegats i els han il·lusionat en el seu cristianisme.

Van tenir una convivència de dos dies a Gualba de Dalt d'infants, joves, adults i avis que els va servir perquè, tot remirant els 50 anys, sentissin el compromís de fer viva i real l'església en aquest final del segle XX.

Després van celebrar una trobada de tots els avis i àvies del barri on hi va haver un bon intercanvi d'experiències-records de tots ells. El moment culminant va ser l'Eucaristia d'acció de gràcies per tant de bo que Déu ha sembrat en la comunitat.

Finalment el dia 11 van tenir l'acte central que va començar amb el concert ofert per la coral "El Joncar", després un audiovisual que volia ajudar a veure "¿què és una

parròquia?" prenent com a referència la de Bon Pastor, i finalment l'Eucaristia.

Com a símbol d'aquests 50 anys van tenir la sort de poder comptar amb la presència de Mn. Joan Cortinas, ell que

durant 42 anys n'ha estat l'ànima, el treballador il·lusionat en nom de l'Evangeli que ha creat comunitat. Per això en la seva persona van voler donar gràcies a tants que han fet possible aquesta història.

Mil vídues de tot Catalunya s'aplegaren a Sabadell

Sentir la convicció

profunda de donar

testimoniatge de Crist

SABADELL.— Unes mil vídues de tot Catalunya s'aplegaren fa poc a Sabadell, per celebrar la XI Trobada de la Federació d'Associacions de Vídues de Catalunya. Assistiren delegacions de Barcelona, Sabadell, Igualada, Manresa, Torelló, Sant Feliu de Codines, Sant Sadurní d'Anoia, Vic, Vilafranca del Penedès i Mataró; de Tarragona, Tortosa; de Lleida, de les comarques d'Urgell i de la Segarra, Torregrossa, Palau d'Anglesola, Moilerussa, Bellpuig, Anglesola, Tàrraga, Verdú, Cervera, Balaguer, representacions de la Noguera i adhesions de les de Girona, que no varen poder assistir.

De bon matí delegades de la Promoció de la Vídua de Sabadell, s'escamparen pels principals accessos d'entrada a la ciutat, per rebre i servir de guies a un conjunt de quinze autocars que, procedents dels llocs indicats, reuniren al cine Imperial les visitants, on foren rebudes per l'Alcalde i el delegat de Cultura de l'Ajuntament que els donaren la benvinguda i obsequiaren a cada una de les Delegacions.

Després d'una visita al santuari de la Mare de Déu de la Salut, i d'un dinar a un restaurant proper, a la tarda se celebrà l'Eucaristia a la parròquia de Sant Fèlix, que resultà gairebé insuficient per enca-

bir-hi totes les senyores.

El Dr. Jubany en la seva homilia constatà el testimoni de catolicisme que representava aquesta acollida. "El món us necessita i heu de sentir la convicció profunda del vostre testimoniatge de Crist, que diu als apòstols que donin testimoni de fe, esperança i caritat per tots els pobles". Cada una de vosaltres, —continuà— ha de donar llum, veritat i amor. Us heu de fer vostra la consigna que Déu s'ha revelat i que vol entrar al cor dels homes. El vostre estat de vida és el que Déu ha volgut, ja que no podem demanar explicacions a Déu, però ens hem de sentir provades per la seva providència." Finalment, ens exhortà a ser portadores d'amor, i d'aprofundir en la espiritualitat, perquè l'Església necessita persones servidores de realitats concretes, sempre amb generositat, a fi que Jesucrist sigui més estimat i que les vostres Associacions siguin vives i d'aportació a l'obra de l'Església.

Una vegada més una representació de dones de Catalunya, en un ambient festiu d'amistat i de cooperació, donaren testimoni de la seva religiositat, contrastant així d'altres manifestacions femenines que malauradament ens ensenyen els mitjans de comunicació.

Dolors Viñas

Respectem el llenguatge i respectem la persona

Tot sovint hem sentit queixes, i ens hem queixat nosaltres mateixos, per uns defectes de llenguatge, des del punt de vista gramatical, que empobreixen la nostra parla en instal·lar una mandra intel·lectual, una comoditat o facilitat que, en realitat, comporta una contrapartida realment perjudicial per a la llengua.

La llengua, totes les llengües, a tots els països, és un dels més preuats dots que rebem, i hem de procurar no solament no malmetre-la sinó de transmetre-la millorada.

Més respecte al llenguatge

Tot parlant, però sobretot escrivint, és preferible un petit títubeig fins a recordar aquell mot precís que de moment no trobem que no pas engegar-ne un altre més o menys similar, perquè llavors passa que treu el cap aquella mandra intel·lectual que deia al començament i, per posar un exemple, en lloc de dir dificultat diem problema, en lloc de qüestió diem problema, en lloc de dubte diem problema, en moltes ocasions, parlant i escrivint, en comptes d'utilitzar un altre molt més escaient que ces-

criuria més correctament la idea.

Aquesta falta de respecte a la llengua no és, només, una falta de respecte sinó que constitueix un atac a l'idioma, ja que el mutila, l'empobreix en deixar d'utilitzar una colla de paraules substituïdes incorrectament per una sola paraula, que resulta sobrecarregada de significats.

Més respecte a la persona

Si la defensa de la llengua justifica l'activitat de tants professors, autèntics apòstols del bon mot i del just mot, molt més justificat deu ser defensar la dignitat de la persona humana.

I aquesta idea m'ha vingut de rebot, en sentir i en llegir tantes vegades la paraula que em fa escriure en defensa de la llengua perquè ultra no utilitzar el mot adequat en resulta una falta de respecte envers una persona.

En efecte, com tothom sap, en català tenim els mots 'home' i 'dona' i 'marit' i 'muller'; jo tota la vida havia sentit dir 'un home', 'una dona' i 'el meu marit' i 'la meua muller'. Doncs, bé, ara es parla del 'meu marit' i de la 'meua dona', i fins i tot algunes vegades he sentit dir 'el meu home'.

Atenció, és cosa de tots!

I això que, abans, només se sentia de tant en tant, avui ho trobem escrit als papers i ens ho diuen per TV i. Resulta grotesc, per exemple, sentir un locutor, tot formal, parlar de l'honorable president i la seva dona. Si us plau, això és del tot inadmissible.

Crec que a més de no haver utilitzat el mot correcte, l'emprar 'home' i 'dona' en lloc de 'marit' i de 'muller' constitueix gairebé una desconsideració envers aquell home i aquella dona, se'ls rebaixa i es rebaixa qui ho diu.

Potser sí que tot vingui de la influència del castellà que només utilitza **hombre-mujer** i **marido-mujer**, però si en castellà només disposen de tres mots, nosaltres en tenim quatre i, com he dit abans, utilitzar **dona** en lloc de **muller** és totalment incorrecte.

Desfem-nos, doncs, d'influències estranyes i procurem, pel bé de la llengua i pel respecte degut envers el nostre proïsme, utilitzar sempre les paraules adients.

Antoni Munné i Tomàs

GIRONA

“La seva paraula és digna d'un Sant Pare de l'Església”

El Dr. Camprodon recorda la figura de Guillem Rovirosa, fundador de l'HOAC

GIRONA.— En el Full Parroquial corresponent a aquest diumenge, dia 16 de juny, el Dr. Jaume Camprodon analitza la vida i l'obra de Guillem Rovirosa, fundador de l'HOAC catalana, amb els següents termes:

Canonitzats o no la terra continua donant homes de Déu. Vull parlar-vos d'un home que per allà els anys cinquanta visità Girona més d'una vegada. Un home que de jove havia abandonat l'Església, però la seva ànima inquieta no estava adormida, anava buscant. Als trenta-cinc anys retrobà la fe, fa la seva “segona primera comunió” i esdevé un apòstol.

Els qui tingueren la sort de conèixer-lo, haureu endevinat que em referia a Guillem Rovirosa, fill de Vilanova i la Geltrú (1897) i fundador de la HOAC (1946).

Un home crític i madur, que un cop descobrí Crist, el Senyor, ho deixà tot per seguir-lo i fer-lo conèixer, sobretot entre el món del treball.

D'ell són aquests fragments:

“Afirmem a tothom que no hi ha més que una sortida davant la injustícia i el desordre: el retorn a Crist i a la seva Església. Enfront dels odis, les enveges, els rancors, els afanys de domini, i d'opressió, la subversió i l'escàndol, no hi ha res més que la fórmula eterna: “Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat”. (Manifest Comunitarista, 1949).

“Diguem-ho d'una vegada: No hi ha més que un sol sistema cristià, immens, inexplicable, total, absolut, indefectible... que, és l'AMOR TRINITARI, que en aquest món tridimensional, es manifesta en l'esperit de pobresa, que tot ho comparteix (imatge i semblança del Pare); esperit d'humilitat, que tot ho accepta (imatge i semblança del Fill), i es-

perit de sacrifici que tot ho renuncia, fins a negar-se a si mateix (imatge i semblança de l'Esperit Sant). Aquest és l'únic “truc” sobrenatural, que no podia inventar cap home, però ens l'ha donat el Senyor amb el tresor de la seva sang redemptora i l'efusió de la seva gràcia”. (El compromís temporal, 1963).

Dos textos dignes d'un Sant Pare de l'Església, fruit de la fe d'un laic, que avui bé podria apadrinar-nos en la fe.

Escrit l'any 49, el primer manté el toc de profecia. El segon, ja al final del seu temps, és fruit d'una fe madurada en la relació profunda amb Déu i amb la vida.

El Poble de Déu segueix endavant. Guillem Rovirosa n'és un pioner i tants d'altres.

Diades de tècniques a La Bisbal, Arenys de Mar i Banyoles

L'Escola de l'Espai del Bisbat de Girona ha organitzat tres Diades de Tècniques a tres poblacions: La Bisbal d'Empordà, (19 de maig), Arenys de Mar (1 de juny) i Banyoles (2 de juny). Aquestes Diades tenien com a fi principal oferir als monitors de casals i colònies una sèrie de coneixements teòrics i pràctics que els ajudin a organitzar les activitats amb la mainada.

Les Diades han rebut el nom comú d'“Enfiral 85” i han estat dirigides per un grup de professors especialitzats. Durant la jornada que s'ha celebrat en cadascuna de les poblacions esmentades s'han realitzat tècniques sobre música, cistelleria, maquillatge, herbes i cuina, joguines, rondalles i jocs. Les tècniques

eren unitàries de manera que s'anaren repetint en cada lloc. Cada monitor podia triar el poble que li semblés més adient per a ell i la matrícula era de mil pessetes amb la particularitat que les jornades coincidien amb la celebració de fires o mercats en les esmentades poblacions.

Convalidació de títols

—La mateixa Escola de l'Espai ha fet arribar a tots els monitors i professors que tinguin títol oficial amb data anterior a l'any 1982, concedit pel Ministeri de Cultura,

que el poden convalidar pel que atorga la Direcció General de la Joventut de la Generalitat de Catalunya. Per això necessiten una fotocòpia del carnet vell; una fo-

tografia mida carnet i omplir una fulla de sol·licitud que trobaran en la secretaria de l'Escola.

M. Caballé

L'enviat a les nacions (XI)

ROMA

El viatge del presoner Pau de Cesarea a Roma és presentat, amb accents èpics, en els dos últims capítols del Llibre dels Fets. La terminologia és la d'un que s'ha passat el viatge escoltant com parlen els mariners: però, en el fons, és la salvació, que camina des de Jerusalem fins als extrems de la terra. En el centre del viatge hi ha un naufragi, que no pot conduir a la mort: “Aquesta nit m'ha aparegut un àngel del Déu, al qui dono culte, dient-me: No tinguis por, cal que et presentis al Cèsar”.

A Roma Pau hi troba una Comunitat cristiana nombrosa i activa, força diversificada i força més inclinada a les posicions del paulinisme, que no pas en les del judeocristianisme. La Carta als Romans, que Pau havia escrit abans d'anar a Jerusalem, tendeix més a moderar l'orgull dels gentils (“Ets una branca empeltada a l'olivera d'Israel...”), més que no pas el d'aquells que van ser escollits primer, per la fidelitat de Déu a les seves promeses.

Per primera vegada, Pau a Roma podrà fruit de tots els beneficis de la ciutadania romana: el règim de “custòdia” (confinament en una casa particular, però amb possibilitat de rebre cartes i visites) fins que no se celebrés el procés. Tanmateix, en tots els escrits d'aquesta època (se'ls coneix com a Cartes de la Captivitat) Pau es designa com a “encadenat de Crist”, potser més pel record del calaboç de Cesarea i de la ignomínia del transport, més que no pas per la realitat del moment.

Per altra banda, l'arribada a Roma va representar per a Pau una gran font d'alegria: notícies de tot arreu sobre els progressos que l'evangelització havia fet en les comunitats que ell havia fundat i en llocs on ell no havia estat mai. A Roma mateix, diu que uns s'animaven a predicar més, com sentint l'influx benèfic de les “cadenaes” de Pau; altres alegrant-se del seu empresonament. Però el cas és que Crist era predicat de manera incansable...

A les bones notícies s'hi afegien els

contactes personals. Els filipencs, per exemple, li envien una contribució econòmica i deleguen Epafras, perquè els representi permanentment davant l'Apòstol. Consta fins i tot una conversió realitzada per Pau durant aquest període: la de l'esclau Onèsim, arribat a Roma, fugint dels seus amos, els cristians Filemó i Apia, col·laboradors de Pau.

El retorn d'Onèsim a Colosses fa que Pau escrigui dues grans cartes: la Carta a Filemó i la Carta als Colossencs. La primera, curtíssima en extensió, però immensa com a expressió del que significa l'amor entre cristians i el lligam entre evangelitzador i evangelitzat (deixant només entendre que entre cristians l'esclavitud no hauria d'existir). La segona, de gran volada, on es comencen a posar per escrit els fruits de llargues meditacions a Cesarea: Crist, triomfant en tot l'Univers, com està triomfant ara en tot l'Imperi romà, malgrat l'absència de Pau.

Durant aquests dos anys s'escriuen també la Carta als Filipencs i la Carta als Efesis, de les quals ja vam parlar, respectivament, en els articles sobre Filipis i Efes (C. C. núms. 293 i 297).

En cap d'aquestes quatre cartes, curiosament, s'hi reflecteix que Pau estigui passant un Calvari: hi ressonen més aviat els tons triomfals i els himnes a l'alegria. Es que, malgrat el soldat que vigila a la porta, Pau, contemplant els avenços de l'Església, està vivint la glòria de la Resurrecció.

També en el Llibre dels Fets, després dels paral·lelismes amb la Passió (per exemple: els processos davant el Sanedrí i davant el Governador romà) i amb la mort (simbolitzada pel naufragi), Pau a Roma hi viu una mena de Resurrecció: “Anunciava el Regne de Déu i ensenyava la doctrina del Senyor, Jesucrist, amb gran valentia i sense impediments...”

Jordi Sánchez Bosch

Diccionari Regina

d'us del català

Alfons Tarrida y Muntaner. Emili Pascual y Ferrando

—Un diccionari molt pràctic, que vol superar les limitacions dels vocabularis de barbarismes que són llistes de paraules.

—És alhora un vocabulari d'incorreccions, un diccionari català-castellà/castellà-català, un diccionari de sinònims.

—Molta informació sobre els mots: definicions, règim gramatical, sinònims, abundants exemples, normes d'ús, relacions de significats, etc...

—Una completa llista de gentilicis amb el nom de molts llocs dels Països Catalans i dels Estats i Nacions de tot el món.

—Un completíssim vocabulari català-castellà de vegetals i d'animals.

Cartoné. 12 x 17 cms. 608 pàgines.
PVP.: 1.200 ptes.

DE VENDA A LLIBRERIES
Editorial Regina - Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

TORTOSA

A Tortosa es fa palès que la caritat

no coneix fronteres

TORTOSA.— Quan el progrés econòmic, acapara gairebé totes les energies dels ciutadans, i la nostra societat està completament materialitzada, nosaltres els cristians no ens podem desentendre dels problemes del món i hem de ser solidaris amb tots els nostres germans. LA CARITAT NO CONEIX FRONTERES i aquesta caritat només es autèntica quan es dóna sense esperar res a canvi.

La nostra diòcesi, per mitjà de CARITAS DIOCESANA TORTOSA, ha demostrat plenament encarnada dins del món actual que pateix, lluita i espera, i ha sembrat la llavor de l'esperança en aquells que possiblement l'han perduda. La diòcesi de Tortosa ha col·laborat molt positivament en les campanyes de Xile i Etiòpia i ha volgut demostrar amb un argument de vertader testimoni que la caritat no coneix fronteres.

La campanya de Xile —que encara està oberta— porta recollida i remeses als "Servicios Centrales de Caritas Española" Ptes. 47.970. Superior fins aquest moment ha estat la motivació i recaptació de la campanya d'Etiòpia; els ingressos enviats fins aquesta data són de 1.441.878 Ptes.

Aquestes quantitats demostren que la diòcesi, la nostra Església, és Església

Els fidels han aportat prop d'un milió i mig de pessetes per tal d'ajudar a pal·liar la fam a Etiòpia

compromesa, que és present en el món dels necessitats, sent la seva presència viva i dinàmica.

Canvis a l'equip diocesà de Caritas

Fa pocs diumenges Vida Diocesana ens portava una

bona notícia, que ens comunicava Caritas Diocesana: 55 vells de la comunitat eclesial del nostre Bisbat, dins la província de Tarragona, rebria una ajuda mensual de "La Caixa". És l'última obra bona que pel nostre Bisbat feia l'Equip Diocesà de Caritas, que ara, fa poc, passava la tasca al nou equip, que s'ha fet càrrec

de portar endavant aquest servei de la caritat a nivell diocesà.

A principi del mes de maig, nou equip diocesà format per: Delegat Episc.: Joan Bta. Ochando Nebot. Director-President: Camil Castellà Prat. Felip Valdeperes Pallarés; Fidel Font Queixalòs; Montserrat Brull, vda. de Perpinyà; Ramon Rosales Bayerri; Manuel A. López Prats; adreçava unes lletres a tots els sacerdots i equips locals de Caritas.

Pensem que cal fer extensiva aquesta carta a tots i cadascun dels membres de tot el Poble de Déu al nostre Bisbat. Per tant, us saludem a tots i us oferim el nostre humil i senzill servei. Som conscients que sols podríem fer ben poc, quasi res, però tots junts podrem fer més camí, intentant apropar-nos, cada cop més, a una més plena realitat de tres objectius:

- Tenir uns serveis d'assistència el més actualitzats possibles.
- Promocionar la formació de la consciència social de les nostres comunitats.
- Potenciar puntuals serveis de promoció.

Esperem la vostra ajuda, com no dubtem rebre la benedicció de Déu, ja que sense la seva ajuda, res no podríem fer.

F.V.

FETS I CRITERIS

Consolidem la democràcia

Avui m'he decidit a escriure sobre la democràcia perquè crec que el moment que viu Espanya és tan important com delicat per no cridar l'atenció dels cristians sobre un deure que és de tots els ciutadans, però que encara té més exigència per als cristians.

L'Església ha mantingut sempre la seva actitud tradicional que "no pretén prendre partit per l'una o l'altra de les forces particulars i concretes, amb les quals cadascun dels pobles i Estats tendeixen a resoldre els seus grans problemes de l'ordenament intern i de la col·laboració internacional, quan aquests respecten la llei divina". (Pius XII, Radiomissatge Nadal, 1942).

Amb aquesta actitud de "neutralitat", podem dir que l'Església és favorable a la democràcia? La resposta és afirmativa sense cap dubte. És veritat que el Concili Vaticà II va evitar usar la paraula "democràcia", però afirma d'una manera ben explícita els principis que constitueixen el fonament d'un règim democràtic: la participació lliure i activa de tots els ciutadans en l'establiment de les bases jurídiques de la comunitat política i en l'elecció dels governants. També diu el Concili que "es re-

quereix positivament un estatut jurídic que estableixi la convenient divisió d'obligacions i d'institucions de l'autoritat pública". (Cf. Gaudium et Spes, n. 75)

En el mateix document conciliar es diu textualment: "és de lloar la forma de procedir de les nacions on la majoria dels ciutadans, dins una veritable llibertat, prenen part en els assumptes públics". (n. 31) Ja el mateix Papa Pius XII deia que eren perilloses les teories i la pràctica d'aquells que consideren "l'Estat o un grup que el representa, com una entitat absoluta i suprema exempta de control i de crítica".

Tots els cristians hem de sentir la responsabilitat i el deure de consolidar la democràcia que tenim a Espanya. De quina manera? Complint els deures que ens corresponen com a ciutadans. Afavorint la participació activa en la vida política i posant com a fi principal el bé comú de tots per damunt de la política dels partits i de les ideologies. Fa poc temps es feien, amb molta lleugeresa, crítiques al Tribunal Constitucional, tant de part dels governants com dels governats. Aquest fet era un indicatiu evident de la poca maduresa cívica i del molt que ens manca per a comportar-

nos amb esperit democràtic.

Com a cristians hem d'aportar un testimoni de respecte a la dignitat de totes les persones, de diàleg sincer i de col·laboració lleial. Respecte a les diferents opcions polítiques amb una actitud de col·laboració crítica i constructiva. Només estem obligats a negar-nos a adorar els ídols que vulguin imposar-nos amb decisions "totalitàries".

Un dels periodistes més llegits en el camp polític expressava recentment els seus dubtes sobre la situació espanyola perquè no veia proves suficients del pas de la transició a l'estabilitat. I acabava escrivint: "Tenemos cuatro experiencias democráticas fallidas y el deseo es de que, por fin, acertemos en ésta. Tiene, además, la originalidad de que la trajo el Rey y las fuerzas políticas que no estaban en la izquierda". (YA, 23-V-1985).

Consolidem, doncs, la democràcia per convicció ciutadana i també com a creients perquè els valors de llibertat i de participació, sense ser exclusius, són especialment evangèlics.

Ramon Torrella
Arquebisbe de Tarragona i Primat

De Poblet a Taizé

Podríem convenir que l'humanisme no cristià ha trobat peix precisament perquè hi havia un gruix preexistent de societat cristiana. Perquè sembla que quan s'esgota aquesta deu, la resposta de les noves generacions als problemes del món es decanta cap a l'individualisme o la inhibició, més que no pas cap a la solidaritat.

La germació aplegada a Poblet a l'aplec d'Esperit el diumenge de pasqua hauria de fer exultar tothom, perquè no ens imaginem que aquella joventut fos precisament carn de canó per a la indiferència, la drogadicció, les actituds tortuoses. ¿Què feia pensar que aquells no hi serien propicis i uns altres sí? ¿Què feia pensar que amb aquell tipus de persona, qualsevol requeriment o qualsevol solidaritat era viable, i en canvi, tenim la sospita que els milers de joves que es reuneixen a l'entorn de qualsevol esdeveniment —fins i tot cultural, i no parlem ja de les discoteques— no respondran en bloc a cap crida ni a cap responsabilitat?

La presència d'un món mogut per l'esperit suscita com a mínim esperances. Curiosament, allò que alguns anomenen l'alienació dels creients obre vies a la responsabilitat. I, en canvi, l'apel·lació al racionalisme dràstic, a la història exclusiva, al comportament només material de l'home, quan s'apodera del tou de la societat i es converteix en norma d'inspiració d'una majoria, suscita escèpticisme i desesperança. Què vull dir amb tot això? Vull dir que el futur d'una nació passa per les coordenades de l'esperit. Vull dir que tots estarem més esperançats i tranquil·litzats si el que es va aconseguir a Poblet, aplegar tanta gent jove amb uns dissenys concrets de millorament de la societat, des de l'arrelament a la pròpia nació, fos una cosa normal i no pas excepcional.

Vull dir que tota una sèrie d'ideologies han tingut vida i han trobat ressò pel seu humanisme perquè prèviament es trobaven amb una societat constituïda per "persones" en tota la dimensió de la paraula.

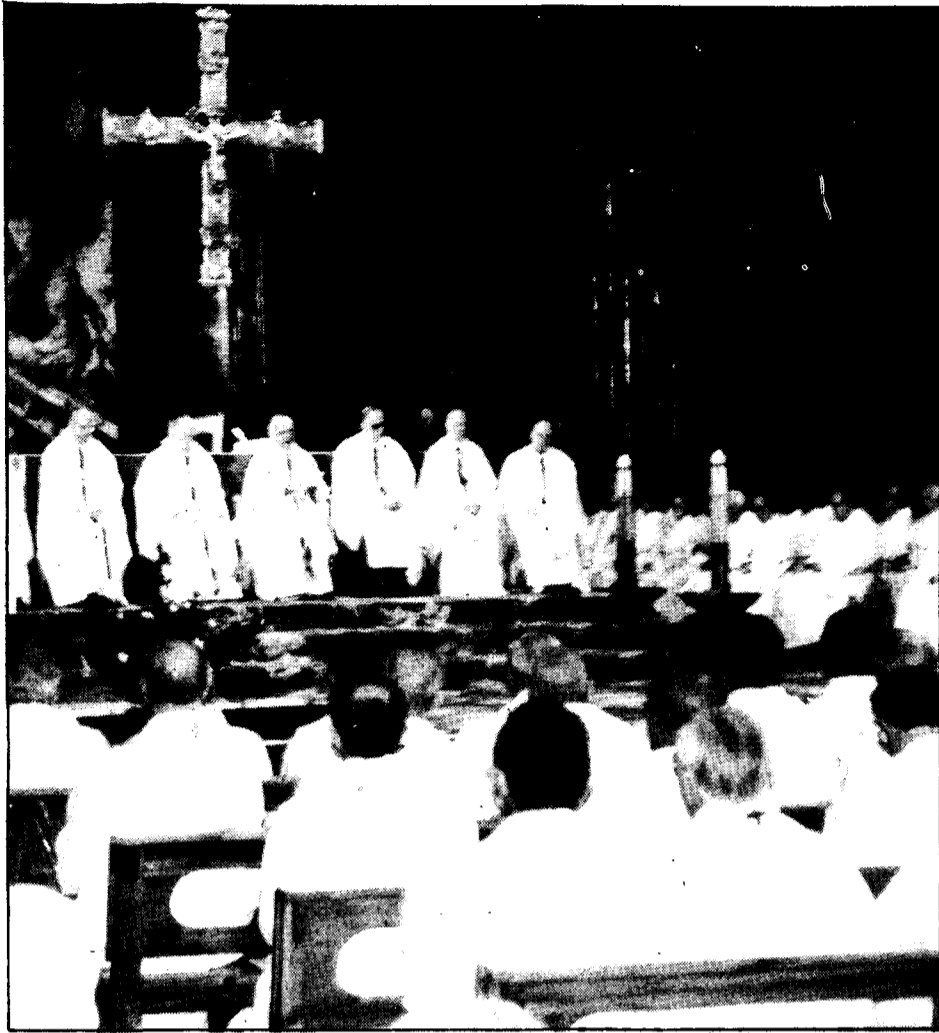
Vull dir que a força de no creure en res s'acabarà creient que no val la pena creure en res. I aleshores anirem al darre de la joventut amb un flabiolornant però sense resposta a res de res.

Vull dir que hem de començar a manifestar el nostre agraïment a tots els qui amb la seva tenacitat i la seva lucidesa han mantingut una flama de fe en l'home i en el transcendent.

El desembre vindran a Barcelona els joves d'arreu del món amb motiu del moviment Taizé. Més que mai caldrà que la gent cristiana de Catalunya rebli la seva universalitat amb una inequívoca afirmació de personalitat amb ben pròpia, ben explícita ben segura. Sense dubitacions ni de temptacions de falsos universalismes. És clar que al món hi ha molts mancaments i moltes urgències. Però un dels mancaments greus és el de les persones i els pobles que no poden gaudir tranquil·lament de pàtria.

Josep Espar i Ticó
(Article publicat al diari AVUI)

VIC

La celebració eucarística del Dia del Clergat Diocesà, a la catedral de Vic, presidida per cinc bisbes i concelebrada per 160 preveres.

80 claretians d'Espanya i Portugal reflexionaren sobre el sacerdoci ministerial del P. Claret.

1ª Setmana Sacerdotal Claretiana a Vic

VIC.- Els dies 20 al 26 de maig va tenir lloc, a Vic, la 1 Setmana Sacerdotal Claretiana. Ha estat organitzada, arran del 150è. aniversari de l'ordenació sacerdotal de sant Antoni M.ª Claret, que tingué lloc el dia 13 de juny de 1835, a Solsona. En la Setmana hi han participat, d'una forma estable, 80 claretians d'arreu de l'Estat espanyol i de Portugal, presidits per llur superior general, l'argentí P. Gustavo Alonso. L'objectiu que ens proposaven era "promoure una major consciència i responsabilitat en el ministeri sacerdotal, a partir de llur carisma claretian en l'Església".

Carta del Nunci Apostòlic

"Em congratulo amb tots

els missioners claretians en la persona del Rm. P. Gustavo Alonso, superior general, present entre els setmanistes, pel gran do que ha suposat,

per a l'Església, el sacerdoci missioner del vostre Sant Fundador...".

Amb aquestes paraules començava la carta que el Nunci Apostòlic, Mons. Innocenti, adreçà Aquilino Bocos, president de la Conferència de Provincials claretians d'Ibèria, excusant la seva prevista assistència per coincidir amb el consistori cardenalici al qual havia estat convocat pel Papa.

Reflexió compartida

Una de les fites fonamentals de la Setmana ha estat aprofundir i compartir la reflexió sobre les característiques del sacerdoci ministerial del Pare Claret, de cara a descobrir-ne el seu llegat per a la Congregació Claretiana i, fins, per a l'Església, en uns moments de crisi d'identitat sacerdotal.

Una colla de teòlegs claretians especialitzats abordaren el tema des de tres vessants:

El sacerdoci ministerial avui. El sacerdoci ministerial de Claret. El sacerdoci ministerial del claretian avui.

Pelegrinatge claretian

Una de les jornades més emotives de la Setmana fou la celebració jubilar del dia 24 a Solsona, població on fou ordenat sacerdot el Pare Claret. Una jornada programada seguint l'itinerari claretian, que començà amb la visita a Sallent, vila nadiua del Sant. A Solsona els setmanistes foren cordialment acollits pel bisbe Miquel. Un cop visitat l'interessant museu diocesà, i des-

tes més a destacar de la Setmana fou el seu marcat caràcter eclesial, manifestat, sobretot, amb la presència de diferents bisbes i de clergat secular, a les celebracions. Especialment el dia dedicat al Clergat Diocesà, la missa, a la catedral, fou concelebrada per 160 preveres, entre diocesans i claretians, i presidida pel bisbe Guix, acompanyat d'altres quatre bisbes: Fernando Sebastián, de Lleó; Miquel Moncadas, de Solsona; Jau-

"El sacerdoci missioner de Sant Antoni M.ª Claret, un gran do per a l'Església" (Mons. Innocenti)

prés de saludar la Mare de Déu del Claustre a la catedral, es traslladaren a la capella dels Màrtirs, on el P. General dirigí una meditació a l'assemblea, centrada precisament en el text de l'autobiografia on Claret relata la seva ordenació sacerdotal.

Tot seguit, tingué lloc una significativa concelebració, presidida pel Sr. Bisbe, en la qual, evocant aquella data jubilar i com a compromís sacerdotal, imposà de nou les mans sobre cada prevere claretian.

Després d'un àpat campestre al parc de "La Mare de la Font", la jornada conclougué amb el cant de Vespres al Santuari de Montserrat.

Convivència fraterna

Val a dir que una de les no-

me Camprodon, de Girona; i Ramon Masnou, bisbe emèrit de Vic.

D'altra banda, remarcant la dimensió missionera de l'Institut, els dos últims dies s'ajuntà als setmanistes el P. Carlos Ariz, bisbe claretian de Colón (Panamà), que presidí la concelebració final del dia de la Pentecosta.

Finalment, és de destacar, també, l'intens clima de convivència fraterna entre els claretians de les diferents províncies d'Ibèria. Aquest clima prengué un to especialment festiu en la típica i àmplia "arrossada" que tingué lloc al mateix pati de la Casa Mare de l'Institut, i que ajuntà, en un mateix àpat, clergat i claretians.

Jordi-Joan Català

PERE ROVIRA

GRANS VINS I BRANDY

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t. Tels. 239 12 92 - 322 31 82. Pref. Concerta entrevista.

BARCELONA

La nova parròquia de la Concepció de Sabadell

Han passat cent anys d'aquell memorable 31 de juliol del 1885, data en què la nostra parròquia obria les portes a una feligresia delerosa de tenir casa pròpia. Era, doncs, adient que els feligresos d'avui, celebréssin joiosament aquests fets i es va posar mans a l'obra. D'antuvi, es va triar l'eslògan que marqués tot el treball d'aquest any centenari: Una Església solidària, serà més que centenària. Aquest eslògan venia completat amb l'ideari: Un centenari de futur, ja que no es volia fer tan sols una commemoració, sinó que tot el que s'organitzés servís per vitalitzar la nostra comunitat parroquial, de tal manera que els resultats del Centenari fossin més rics que les mateixes celebracions, no en espectacle sinó en profunditat i continuïtat. S'iniciaren les tasques, a mitjans de l'any passat, ja que l'inici del Centenari estava

previst que fos, la festa de la Puríssima de 1984, per acabar en la festa de 1985.

Los comissions es posaren a treballar i elaboraren un programa molt ple, de tal manera que algunes coses quedaran per anar-les, realitzant després, cosa que per altra banda està en la línia del Centenari, perquè tal com s'ha dit, volem que el Centenari es perllongui, i la impossibilitat de fer-ho tot, dintre de l'any, facilitarà i realitzarà aquest desig.

Es volgué també i s'ha aconseguit molt, que fos un Centenari a l'altura dels temps i dintre de la situació socio-econòmica que d'una manera molt crua està vivint la nostra ciutat de Sabadell, una de les que té més gent en atur, per això la Comissió anomenada d'Obra Social ha tingut un gran relleu iniciant una sensibilització de tota la feligresia de cara als marginats

de tota classe, fomentant la donació de sang i d'ulls i treballant per arribar, dins de la prudència i respecte a la intimitat dels altres, a descobrir, per trobar-hi solució, la problemàtica d'aquella vulgarment anomenats pobres vergonyants, amb tota l'amplitud del concepte pobres, que necessiten ajuda.

Una de les coses que s'han anat assolint i de les quals cal que en quedi veritable constància, la col.laboració desinteressada de molta gent, veritable descoberta de valors que esperem que continuïn treballant per la comunitat tal com ho han fet fins ara. Entre ells citem la Comissió anomenada de Festeig que ha organitzat amb èxit indiscutible, tant la cercavila de l'inici del centenari, com la festa infantil i sobretot la pujada a la Mola, de Sant Llorenç del Munt recordant i rememorant aquelles pujades anyals, que tan

renom tingueren i de les quals se'n guarda bon record. Dintre d'aquesta Comissió cal remarcar especialment la construcció d'uns gegants obra dels joves i de molt bones mestresses de casa, que han amenitzat plenament les nostres festes i que ja van amenitzant les d'altres llocs de la nostra ciutat, ultrapassant, com esperem, les nostres fronteres.

Cal citar també el treball de la Comissió de Cultura que ha organitzat la part cultural del nostre Centenari amb concerts i conferències marianes dels quals certament tots en guardarem un bon record. També aquesta Comissió ha volgut deixar constància de tot el que s'ha fet i es farà a través d'una medalla commemorativa i de l'edició d'una revista bimestral, sis números, que recollirà totes aquestes efemèrides així com totes aquelles col.laboracions queaju-

din a la posteritat conèixer millor la vida parroquial no tan sols durant aquests dies, sinó en els múltiples aspectes de la seva vida d'ahir i d'avui. Una estampa, reproducció d'una pintura mariana amb la qual l'artista Antoni Vila Arrufat decorà la capella del Santíssim, deixarà també constància d'una sèrie d'actes sacramentals que tingueren un gran ressò, ja que foren presidits tots ells pel qui fou rector de la parròquia, avui Bisbe Auxiliar de Barcelona Mns. Ramon Daumal.

Hem deixat per l'últim lloc el treball que amb constància i laboriositat està realitzant la Comissió d'Obres, la que naturalment deixarà més record material per l'avenir en dotar la nostra església parroquial d'un altar major digne i adient a les circumstàncies litúrgiques, com demana el Concili Vaticà II, que faciliti la participació de tots els assis-

Una història que es remunta a

El 14 de desembre de 1595 el Consell de la Vila va demanar a l'Ordre de Caputxins la fundació d'un convent. Insistí els anys 1612, 1622 i 1624 sense obtenir l'aprovació desitjada. El 24 de febrer de 1645 el Consell deliberà de nou. Va escriure al P. Provincial demanant dotze religiosos, oferint pel seu sosteniment, quatre lliures cada un, vint quarteres d'oli per la llàntia de l'església i prometent edificar el convent a costes de la vila. El 31 de març de 1645, el Rector Antoni Pau Centena va posar la primera pedra, situada on és avui (des del 19 de març de 1974) plaça del Batlle Marçet. El seu hort arribava fins al carrer de Sant Francesc, que així es posà l'any 1771, per respecte al patró d'aquella comunitat, el qual amb el carrer del convent, que es fundà més tard, estava fora el tancat de les muralles.

Els Caputxins abandonaren la Vila de Sabadell, el 27 de juliol de 1835 amb motiu dels amotinaments i excessos comesos aquell any. Es diu que persones forasteres cremaren el convent. El 1848 era caserna per als soldats que de pas pernoctaven a la vila. El 20 de maig d'aquell any l'Ajuntament va acceptar la donació feta pel Govern per tal d'establir-hi l'hospital i escola d'infants. Una vegada posat en condicions el 15 de març de 1854 era signat el conveni entre l'Ajuntament i les Germanetes Carmelites de la Caritat, les quals havien estat cridades per a tenir cura de l'esmentada casa.

Els sabadellencs des de feia anys sentien la necessitat de tenir una nova parròquia.

El 24 de juny de 1851 havia estat signat el Concordat entre la Santa Seu i el Govern Espanyol en el qual eren admeses modificacions parroquials. El 1867 es volgué subsanar la desproporció que hi havia entre la grandària de la vila i l'existència d'una sola parròquia i el bisbe de Barcelona Pantaleó Montserrat demanà a l'arxiprest de Terrassa que li presentés la demarcació de Sabadell. Això féu que el 27 de juny de 1867 fos expedida una Reial Cèdula per la qual s'eregia una nova parròquia batejada amb el

nom de Santa Maria de la Puríssima Concepció de Sabadell. Era la primera parròquia de la diòcesi dedicada a l'advocació de la Concepció de Maria. El mes de gener de 1868 era fixada la demarcació parroquial. En aquell temps Sabadell comptava 20.000 habitants.

El 25 de juny de 1868 era nomenat el primer rector Mn. Melcior Arús Diviu i prenia possessió el 18 d'agost de 1868, però la novella parròquia no tenia església. La Casa de Caritat, que pertanyia a

l'Ajuntament, acceptà per ordre del Prelat que la parròquia s'establís interinament en la capella de dita casa.

Seguint el que és avui carrer de Sant Pau, avall, endirecció Sud hi ha encara l'ermita romànica de Sant Pau de Riusec.

El lloc era ja conegut l'any 995 i pertanyia al terme d'Egara. Per donacions fetes pel cenobi de Sant Cugat del Vallès, el Papa Silvestre II el 1007 i el Papa Benet IX el 1038, parlen de la casa de Rivo-Sicco "Riusec" i llegim que els bisbes Guislavert de Barcelona i Guilfred de Narbona, l'any 1054 consagraren l'església sota l'advocació de Sant Pau de Narbona. El 1143 es constituí en parròquia i el 1307 ja es parlava de toponím de Sant Pau de Riusec. El 1851 en suprimir-la com a tal va passar a ser filial o ajuda de Sant Feliu de Sabadell.

El rector de Santa Maria de la Puríssima Concepció de Sabadell, demanà al Bisbe que suprimida aquella parròquia volgués atorgar-li els ornaments litúrgics així com la pica baptismal i tot allò que pogués ser destinat a l'ús i exercici del ministeri parroquial. El bisbe Pantaleó Montserrat ho va concedir el 6 d'agost de 1868.

Foren traslladats a Santa Maria de la Puríssima Concepció de Sabadell tots els objectes de la parròquia suprimida. L'últim Rector-Prior Fra Joan Estaper O.M. no volgué privar-se de la imatge de Santa Maria de Sant Pau de Riusec (una talla gòtica trobada el 1635 i que amida 200 mm.) i la va venerar a casa seva fins que Mn. Narcí Sitjar,

rector de la Puríssima Concepció atenen-se a una disposició del bisbe Pantaleó Montserrat va reclamar-la. No sabem quan això va succeir però havia de ser per allà els anys 1876 o 1877. Salvada de la destrucció del 1936-1939 fou venerada durant molts anys a la parròquia de la Puríssima Concepció. El 1956 ho era en l'altar del Santíssim. Donades les reduïdes mides d'aquesta talla i, com a mesura de seguretat des del 6 d'abril de 1975 es troba dipositada en el Museu d'Història de Sabadell.

Fet l'inventari dels objectes litúrgics de l'església de Sant Pau de Riusec, les campanes entraren a l'ús de la nova parròquia. Això va motivar que la Junta d'Obra adreçés una instància a l'Ajuntament demanant permís per alçar un cloquer annex a la capella de la Casa de Caritat, que com he dit feia de parròquia. La Corporació Municipal ho aprovà el 10 de novembre de 1869 i oficialment ho comunicà al rector el dia 22 d'aquell mateix mes i any.

El període que va de l'erecció de la nova parròquia, fins a la construcció del temple (1868-1885) es caracteritzà per la inestabilitat política del país. El destronament d'Isabel II, la revolució de setembre (1868-1870), la crisi econòmica, la monarquia d'Amadeu de Savoia (1871-1873), la primera república (1873-1874), la Guerra Civil Carlista, el cop d'Estat del General Pavia, la restauració amb Alfons XII (1875-1885), la regència de Maria Cristina... influí poderosament a la vida civil sabadellenca.

Una vista actual de l'església de la parròquia de la Puríssima Concepció que ara compleix cent anys

BARCELONA

100 anys

tents als nostres actes de culte. Esperem que sigui un treball ben reeixit.

Tot i haver-hi una Comissió d'Economia, podem dir amb satisfacció que ha tingut molt poca feina, ja que gràcies a la generositat de tots, generositat que no ha calgut excitar, sinó tan sols recordar, s'han pogut atendre totes les despeses. Volem remarcar això perquè també era un dels idearis que ens havíem proposat, no es volia carregar amb col·laboracions obligades uns feligresos que sempre han sabut participar en les necessitats parroquials com ho han demostrat altres vegades en la col·laboració del Centenari i més quan per altra banda, tal com es deia al principi, no volíem que en una situació de crisi, es fessin uns dispendis inadequats a tal situació; esperem haver aconseguit les dues coses.

Ara sols ens falta esperar

amb il·lusió la celebració de la festa principal, el diumenge, dia 16 de juny, quan ens reunirem a l'entorn de l'altar presidits pel cardenal Dr. Narcís Jubany, arquebisbe de la nostra diòcesi, i tota la feligresia donaran gràcies al bon Déu, per mitjà de Maria, dels cent anys passats, fent vots perquè els que iniciem siguin encara més fructífers.

La Comissió Parroquial del Centenari

Bibliografia:

Monografia. Parròquia de la Puríssima Concepció. - Mn. Joaquim Guiu
Elements d'Història de Sabadell. - Miquel Carreras i Costajussà

Referències:

Arxiu Històric de Sabadell.
Museu d'Història de Sabadell.

'any 1595

Mossèn Melcior Arús, va morir el 18 d'agost de 1870, a l'edat de 37 anys, dos anys després, dia per dia, que havia pres possessió de la parròquia. El 25 del mateix mes i any era nomenat ecònom Mn. Joan Torres. Aquest fundà les filles de Maria i l'Apostolat de l'Oració.

El 4 d'agost de 1873 era nomenat ecònom Mn. Joan Clerch i Casall, sabadellenc, beneficiat a la parròquia de Sant Feliu de Sabadell. Obtingué la donació de tres campanes i portar a terme l'organització espiritual de la parròquia.

Mentrestant la vila de Sabadell va continuar formant milícia nacional amb dos batallons compostos per homes d'entre els 45 als 55 anys. L'any 1876 fou el dels pactes i acabament de la guerra civil i el 21 i 22 d'abril a Sant Cugat del Vallès i el 16 de juny a Sant Llorenç Savall foren els darrers episodis de la lluita, en els quals intervingueren els sabadellencs. El mes d'agost es dissolgué la milícia i es van recollir les armes. Pacificat el país el 5 de novembre de 1876 Fra Joaquim Lluch, practicà per primera vegada la Visita Pastoral a la Parròquia de Santa Maria de la Puríssima Concepció de Sabadell i les seves paraules foren un prec als fidels per tal que caritativament ajudessin a alçar el temple de temps desitjat. Convocades oposicions fou nomenat rector Mn. Narcís Sitjar. Alfons XII, per Reial Decret de 17 d'abril de 1877, atorgava el títol de Ciutat, a la Vila de Sabadell.

El 4 de febrer de 1879, Mn. Sitjar es va dirigir al bisbe Jo-

sep Maria Urquinaona per fer-li saber que unes bones filigreses donaven una peça de terra de 14 x 34 canes i 6.810 pams per a la construcció del nou temple. Aquest terreny situat al front amb el carrer de Bolsos (avui Via Masagué) i de ponent amb el carrer de Capmany, és on hi ha avui l'església parroquial amb totes les seves dependències. El Bisbe va acceptar l'oferta i redimits els censos que l'afectaven i signada l'escriptura de donació es nomenà la Junta Constructora i el dia 28 d'agost de 1879 es posà la primera pedra. Nomenat arquitecte Miquel Pascual i Tintorer s'inicià per subscripció popular la construcció del temple.

El 2 de febrer de 1881 Mn. Sitjar beneí la capella del Santíssim i aquell mateix any fou nomenat rector de la parròquia de Santa Maria de Palautordera.

Mn. Salvador Vidal i Font prengué possessió de la parròquia el 6 de gener de 1882. Represa l'obra després d'un temps aturada per manca de diners, el temple fou acabat i beneí el 31 de juliol de 1885 pel bisbe de Barcelona, Jaume Català i Albosa.

Sabadell vivia en pau, aquell any, el dia de Sant Jordi els P.P. Escolapis havien inaugurat i beneí el nou col·legi, situat dins de la demarcació de la parròquia. De tot això enguany ja fa cent anys.

La Capella de la Casa de Caritat, avui desapareguda, havia complert la seva missió.

Jaume Busqué i Marcet

GOIGS

A LLAOR DE LA PURÍSSIMA

PATRONA DE LA PARRÒQUIA DEL SEU NOM A SABADELL

Flor Puríssima, us volia un disseny ja eternal. Preservada sou, Maria, del pecat original.

Quan la fruita prohibida fou gustada per Adam, ens restà, d'aquella vida que perdiem, set i fam. L'esperança ja floria, per conhort del trist mortal. Preservada...

Pels camins de l'esclavatge, pas errívol, decaigut, enyorà l'humà llinatge sempre el paradís perdut. Divisava en llunyania la vostra ombra maternal. Preservada...

Joaquim i Anna, un dia, varen heure el gran consol de saber que el món tenia l'esperança en un bressol. A la nit del món eixia una estrella matinal. Preservada...

De la fi de la desgràcia ressonava l'hora al Cel. Us direm Plena de Gràcia, amb l'arcàngel Gabriel.

I l'Advent ja pressentia l'Al·leluia de Nadal. Preservada...

Flor de Lliri, cap espina d'esbarzer no l'ha tocat. Fruit sencer, no es contamina de cap altre fruit sollat. Fruit en Flor, Déu l'escollia pel Verger Celestial. Preservada...

Sense culpa concebuda sou, clamà Pius Novè, i l'Església, commoguda, rebé el nou dogma de fe. Fóra Lourdes qui n'hauria sacra empremta digital. Preservada...

Sabadell, ben prest, alçava un gran temple al vostre nom. Verge Blanca, Verge Blava, dolç esguard per a tothom. Sigueu sempre llum i guia del fogar parroquial. Preservada...

Flor Puríssima, us volia un disseny ja eternal. Preservada sou, Maria, del pecat original.

TORNADA *Res-oble*

Flor Pu - rí - ssi - ma us vo - lí - a un de - sig - ni ja et - er - nal: Pre - ser - va - da sou Ma - ri - a

COBLES

del pe - cat a - ri - gi - ni - l.

A la res-oble

Qua - n la fru - ita pro - hi - bi - da fou gos - ta - da per A - dam que con -

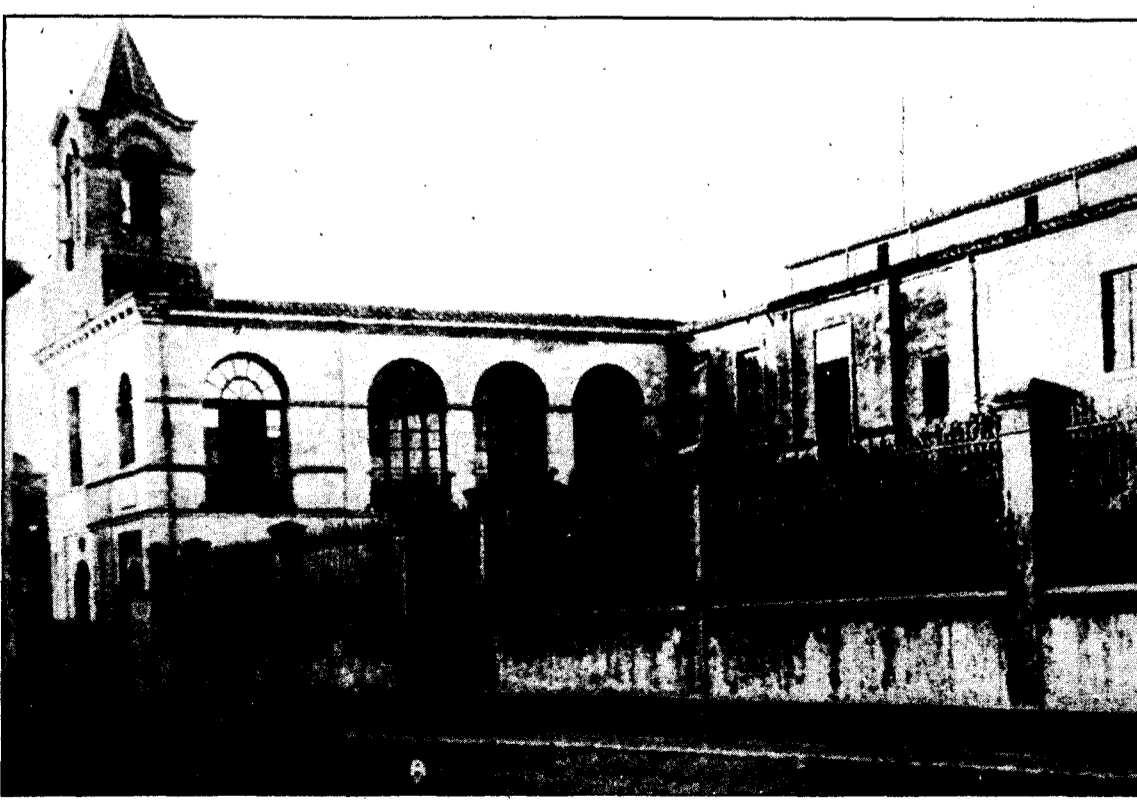
sa d'a - qua - lla vi - da que per - di - em, set i fam. L'es - pe - ran - ça ja flo - ri - a per con - hort del trist mortal. Pre - ser -

Avui és la Immaculada Concepció de Santa Maria Verge. Que amb el seu peu virginal aixafà el cap de la serp.

ORACIÓ: Oh, Déu, que per la Immaculada Concepció de la Verge Maria, heu preparat una digna estança al vostre Fill. Vos que l'heu preservada de tota taca prevenint ja la mort del vostre Fill, concediu-nos, gràcies a la seva intercessió, d'arribar purs fins a Vos. Pel mateix N. S. Jesucrist.

Lletra i Música de Mn. Camil Geis.

Amb lletra i música de Mn. Camil Geis la parròquia compta amb uns goigs dedicats a la Puríssima

Antiga capella de la Casa de Caritat de Sabadell on hi havia el convent de Caputxins i que fou parròquia de la Puríssima abans de la construcció del nou temple, amb el campanar construït el 1869

Santa Magdalena de Mosqueroles

RESCAT PERSONAL

La nostra conversa es desenvolupa a l'interior de la nova sagristia de la basílica romànica de Santa Magdalena de Mosqueroles, que s'aixeca a ponent d'aquesta població del Baix Montseny, en un lloc enlairat que separa la Tordera de la riera de Riber. On som situats, a l'ala nord de l'edifici, no fa gaire s'acumulaven excrements de bestiar. La nau amb la qual es comunica la sagristia havia perdut part del seu mur, enderrocat per donar accés a carros, ormeig de pagès i diversos emmagatzemaments. A l'altra nau lateral s'hi accedia per un portell practicat

en el seu absis i servia de quadra. Només la nau central conservava esporàdicament la seva original funció per a actes de culte religiós.

Un home coherent

Santa Magdalena, actualment, després d'una important tasca de restauració, ha recobrat la seva dignitat. Aquest resorgiment es gràcies al senyor Cordoní, industrial de l'alimentació, un home madur, d'espès bigoti, poblades celles i escassos i blancs cabells, de no gaire estatura i més aviat ple, que parla serenament

i afablement. Un home, a més a més, coherent amb les seves idees: "A Catalunya cada u, hauria d'aportar el seu gra de sorra —afirma— i no esperar que els altres ens ho facin", repeteix.

La seva aportació al patrimoni cultural i històric del nostre país és molt més que un "granet". Molt més. Certament, no podria calcular la inversió econòmica i d'esforç personal que ha consumit aquesta obra: "Vaig considerar que era la meva obligació emprendre-la —justifica el senyor Cordoní— i així ho vaig comentar amb la meua família, ja

NACI

"Si cadascú tingués cura del seu entorn, encara que només fos de vint-i-cinc metres al seu voltant, Catalunya seria un jardí",

que fer-ho suposaria un sacrifici per a tots, la renúncia a moltes expectatives, especialment per als meus fills, que —afegeix amb evident matís d'orgull— acceptaren de compartir el projecte".

Com li sorgí la idea: "Tinc vivenda i propietat que toca amb aquesta església —explica—. Fa molts anys vaig proposar la compra al seu anterior amo, que llavors no tenia intenció de vendre, per la qual cosa refusà la meua oferta. Uns anys més tard, en canvi em proposà la seva adquisició. Havien renunciat a la seva compra tant l'Arquebisbe com la Diputació, fets dels quals conservo els pertinent documents. Llavors vaig poder comprar-la i començar a programar la seva restauració".

Quan m'explica això, el senyor Cordoní es mostra incòmode, es refrega les celles amb la mà esquerra, cobrint amb la mà els seus petits ulls clars, amb pudor i recel mentre, pensa quin desastre hauria passat si no hagués comprat la propietat perquè ¡Déu meu; en quines mans estàvem! Amb la compra venia el permís per enderrocar l'església i utilitzar el material per la construcció de xalets d'estiueig, ja que la zona anava destinada per a urbanització de segona residència. Li pronosticaven un bon negoci...

Esforç solidari

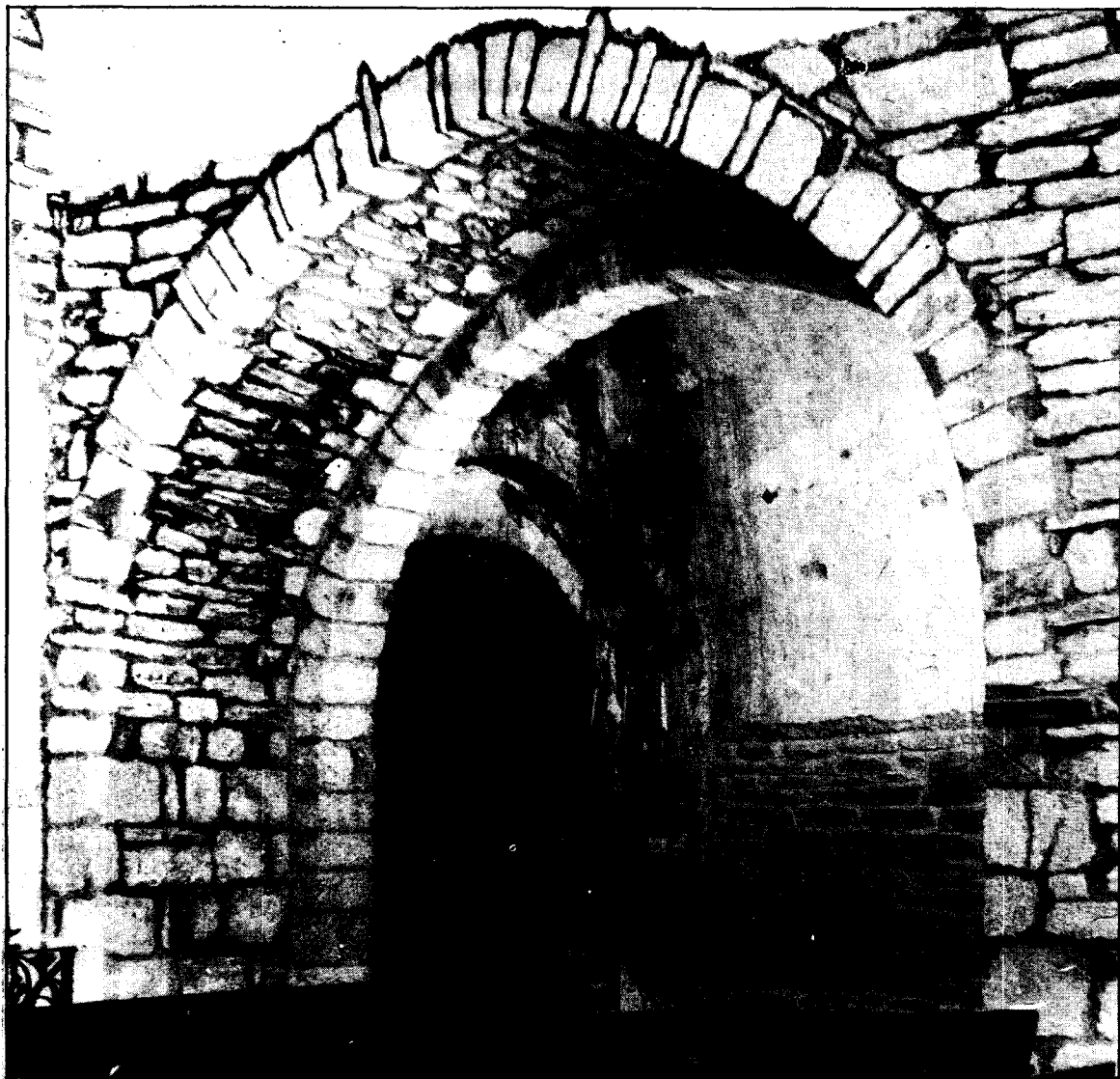
I el senyor Cordoní comença en solitari, sense ajut de cap mena. "Vaig tenir diversos assessora-

ment, especialment de mossèn Pladevall, gran coneixedor del tema i de la zona, actualment, Director del Patrimoni Artístic i Monumental de la Generalitat de Catalunya, qui supervisà les obres. Però no vaig rebre cap diner, al contrari, només increment de despeses per múltiples exigències".

Treball solitari, poc comprès i fins i tot moralment agredit. Això és quelcom que encara li fa mal, al senyor Cordoní: Mentre l'església a poc a poc s'enderrocava, ningú no deia res. I els qui podien i tenien certa obligació hi renunciaren. Però n'hi hagué prou que comencessin les obres perquè, des de diversos periòdics, ens censuressin. No admittien que un particular es fes càrrec del temple. Potser preferien que culminés la seva degradació i la pèrdua del monument per al país. Vàrem ser durament criticats. Mai no entengueren que aquest edifici, important en història i arquitectura, quedés per al país, és per al país".

Un centre de cultura

I és per al país, per a la comarca, per als veïns. Perquè, a més a més de mantenir-lo a disposició del culte religiós, el Sr. Cordoní, l'impulsa per a activitats culturals, gratuïtament obertes al gaudi dels seus conciutadans, especialment en el terreny musical, aprofitant que l'edifici posseeix una sonoritat d'extraordinària qualitat, com vaig poder comprovar quan el senyor Cordoní interpretà alguns compassos amb l'or-

Ja t'hi has
subscrit?

**Catalunya
Cristiana**

La teva subscripció la farà possible

Fitxes de Didàctica de Llenguatge Adm

Textos elaborats per la Secció d'Estudis de Llengua Catalana i Llenguatge Administratiu de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya amb l'assessorament didàctic de Conxita Macià

FITXA 3:

La Correspondència

L'ofici i la carta

Un dels vessants més remarcables de la documentació administrativa és la correspondència, que, a més de ser un tipus d'escrit força habitual, abraça una notable diversitat temàtica i de to de relació.

A l'hora de presentar la correspondència administrativa, cal fer una primera distinció entre la carta i l'ofici.

L'ofici és un document de to clarament impersonal, amb un caràcter estrictament oficial (sovint com a part d'un expedient), que tracta d'un sol tema i que trameta només l'Administració (el document corresponent —amb el mateix nivell d'impersonalitat i d'oficialitat—

tramès pel ciutadà és el representat pels documents amb l'estructura d'instància).

La carta, en canvi, ofereix un ventall molt gran de possibilitats. Ara bé, precisament aquesta diversitat de temes i de graus de formalitat que trobem en les cartes fa que una redacció encertada exigeixi —fins i tot més que no pas en els oficis, documents de caràcter monogràfic i de plantejament més uniforme o fixat— una pràctica (no sols de redacció, sinó també de lectura) i un domini de les tècniques de disseny i dels criteris d'estil en l'elaboració de documents.

La carta

ASPECTES PREVIS

1. El tractament personal

jo	el més habitual directe
vosaltres	quan predomina el valor de grup
vós	el més habitual respectuós però no tibet
vostè	més fred que el de «vós»
tu	només en casos d'una relació de gran confiança

2. Format del full de paper

210 mm X 297 mm (ISO A4)

3. Marges

40 mm o 50 mm per l'esquerra del redactor
20 mm o 30 mm per la dreta del redactor

ESTRUCTURA

1. Part inicial

Capçalera de la institució.

Data (i, optativament, altres dades, com ara l'assumpte de què tractarà el document o les referències de classificació).

Destinatari (amb l'adreça, que no cal que sigui tan completa com al sobre).

Salutació (d'acord amb el to general de la carta).

Part central

Presentació.

Desenvolupament.

Conclusió.

Part final

Fórmula de comiat (d'acord amb el to general de la carta).

Signatura, nom i càrrec de la persona que signa el document.

Optativament, les inicials del redactor i del mecanògraf del text.

Postdata (o postscriptum), referència dels documents annexos i indicació si se n'envien còpies a altres persones.

Dins de la part inicial incloem, a dalt i a l'esquerra, la *identificació de la persona o institució que trameta el document* (en el cas d'una carta tramesa per l'Administració o per una entitat privada, aquesta identificació es fa mitjançant una capçalera impresa; en el cas d'una persona particular, la identificació es fa amb la indicació del nom i de l'adreça), la *data*, a dalt i a la dreta (en què, a més del sistema tradicional —Girona, 15 de gener de 1984—, podeu fer servir el sistema de representació numèrica de les dates establert en la norma ISO 2014 —1984.01.15—), la *identificació del destinatari* (nom i cognoms, entitat, quan pertorqui, i adreça, que no cal que sigui tan completa com al sobre —per exemple podem limitar-la a la ciutat—), les *referències de classificació d'arxiu* (amb els números de referència i la indicació de l'afer tractat en la carta) i la *fórmula de salutació* (amb un ventall important de possibilitats —al costat de la general *senyor/a*—, que aplicarem en funció del tipus de relació que existeixi entre el redactor i el receptor del document —des de la *distingit/da senyor/a* a la *benvolgut/uda amic/iga*, totes dues infreqüents—).

La part central del document és la que té una redacció més flexible. Ara bé, cal que el text d'aquesta part tingui un *plantejament coherent* i una *estructura lògica*, amb una adequada *ordenació dels continguts* en paràgrafs, amb una *puntuació* que faciliti la lectura del text (és a dir, que eviti l'abús de la subordinació, que aprofiti els recursos que ens ofereixen els diversos signes de puntuació, etc.). Així, iniciarem el nucli de la carta expressant el motiu que ens porta a escriure-la, la continuarem amb una exposició argumentada dels temes tractats i l'acabarem amb una concreció, amb una síntesi o amb una expressió de confiança, de desig, etc.

D'altra banda, encara que hem dit que aquesta part era de redacció força flexible, hi ha un seguit de fórmules que apareixen sovint perquè hi ha un seguit de situacions i de funcions que són habituals en la correspondència administrativa; per exemple: «*En resposta a la vostra carta...*», «*Em plau de comunicar-vos/fer-vos arribar...*», «*Us agraeixo per endavant...*», «*Us escric per demanar-vos que...*», etc.

La part final de la carta es compon de la *fórmula de comiat* (amb diverses possibilitats —a més de les generals *atentament* o *us saludo atentament*—, que utilitzarem en funció del to general de la carta —*us saludo amb respecte*, *aprofito aquesta avinentesa per saludar-vos atentament*, *ben atentament*, *cordialment*, *una salutació cordial*—), la *signatura* (amb la transcripció mecanogràfica del nom i del càrrec de la persona que signa, en el cas que es tracti d'una carta tramesa des d'una institució) i les *anotacions finals* (amb informacions de caràcter marginal, que introduïm com a *postdata* —P.D.— o *postscriptum* —P.S.—).

Formim a continuació un exemple de carta:

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament

Barcelona
1984.12.17

Sr.
Director d'.....
Girona

Senyora,

En la vostra carta del dia 5 de gener proppassat em fèieu saber la vostra preocupació pel retard en el compliment de la tasca encomanada a la comissió.

He comentat la vostra carta al senyor, president de l'esmentada comissió, el qual m'ha exposat l'estat actual dels projectes que la comissió prepara i me n'ha mostrat la documentació.

D'aquesta manera, he pogut comprovar que el retard a què us referíeu, tot i que no és tan important com la vostra carta m'havia dut a pensar, fa convenient una modificació en la periodicitat de les reunions de la comissió.

D'altra banda, he demanat al president de la comissió que us escrivís personalment per oferir-vos una informació detallada sobre aquest assumpte.

Accepteu el meu agraïment pel vostre interès, amb la seguretat que acollirem sempre amb atenció les vostres indicacions.

Atentament

La Secretària General

COL·LECCIÓ PO

FORM

DOCUM

EN C

C. A. J

EDITORIA

Núm. 67

Coberta de la segona edició d'un
publicada l'any 1933 (la

EXERCICIS

a) Cerqueu una carta a la secció amb alguna institució (sobre e en castellà en dependències o la llengua, etc), llegiu la carta i

Possible destinatari

Presentació

Desenvolupament

Conclusió

b) Seguint l'esquema presentat s teu la que heu elegit del diari senta posant-vos en el lloc de

A partir de les dades que us propo

a) Càrrec de qui signa la carta:
Cap de publicacions de la Univer

b) Persona a qui s'adreça la carta:
Directora de la revista «Ciència»

c) Contingut de la carta:
El cap de publicacions de la Uni tor de la revista «Ciència» un ex l'esmentada Universitat i li ag pugui dedicar dins la seva revista

d) Datació
Lloc: Barcelona
Data: 25 de maig de 1985

Es una col.laboració de
l'Escola d'Administració Pública de la

Formulari de documents en català

Formulari de documents en català
primera edició era de 1931

de la «Bústia» que tingui relació
català que es parla a TV3, retolació
de l'Administració, discriminació de
ompli la graella.

sobre l'estructura de la carta, contes-
donant resposta al problema que pre-
la institució afectada per la crítica.

osem redacteu una carta

sitat de Barcelona

versitat de Barcelona tramet al direc-
templar dels últims llibres editats per
raeix per endavant l'atenció que hi

L'ofici

Distingim, d'entrada, els oficis de caràcter intern dels oficis de caràcter extern. En el primer grup, quan la comunicació s'estableix entre càrrecs, desapareix l'esment del nom del redactor i del receptor i el document acostuma de ser escrit de manera concisa. En el segon grup, és a dir, el de les comunicacions i notificacions als administrats, els documents mantenen els trets essencials del primer grup, però generalment s'adrecen a persones concretes designades pel seu nom i, a més, acostumen a contenir unes dades addicionals perquè l'administrat tingui la informació que necessita sobre les conseqüències del document, els seus fonaments legals, les vies de recurs, els terminis, etc.

Els formats normalitzats que són més idonis per a l'ofici són, per al paper, els ISO A4 (210 x 297 mm) o A5 (148 x 210 mm).

Tret del cas de comunicacions molt breus, o les de règim interior (on solen aparèixer poques dades a part del text en si mateix), és més recomanable d'usar el format més gran dels esmentats. Suposem, doncs, que fem una comunicació de règim extern, que hem triat aquest format i que disposem del sobre adequat, allargat i amb finestreta. D'acord amb el model annex, a la capçalera (1), hi figura impresa la mateixa entitat. A la zona marcada amb el número 2, hi posem de manera optativa un encapçalament en forma de requadre, que contindrà unes dades mínimes distribuïdes en dos subrequadres: I) a) datació, b) oficina expedidora, amb el número de telèfon, l'horari d'oficines, el compte bancari i les dades que calguin (si no figuren impreses al peu del full), c) número de referència (si el vostre escrit fa referència a un d'anterior procedent del destinatari, hi distingirem la referència nostra (R/N) de la seva (R/V), d) afer; II) destinació (aquest subrequadre ha de coincidir exactament en el cas d'usar sobres amb finestreta amb la finestreta del sobre, de manera que aparegui sencer i totalment aïllat).

A l'apartat número 3 hi haurà el nucli de l'ofici, que normalment iniciem sense fórmula de salutació. Si per cas podem posar-hi *Senyor/a*.

El tractament de qui escriu serà de primera persona del singular o del plural, segons escaigui. El del destinatari serà el de *vós* (segona persona del plural). La comunicació serà clara i concisa. A títol exemplificatiu ens podem servir de les construccions següents:

«En relació amb
us comunico que»;
«Per tal de/que.....»;
us demano que.....»;
«Us tramemeto adjunt/annex.....»

I recordem que no és necessària una fórmula de comiat en els oficis i que, seguint el criteri de simplificació exposat com a argument per suprimir-la en certs casos per l'ordre de 31 de desembre de 1958, per la qual es regulen certes facultats dels caps de secció, és preferible en general de prescindir-ne. Si, tanmateix, n'hi posem, en lloc de «visqueu molts anys» o «viviú molts anys», convé d'utilitzar una construcció més neutra, pel que fa a la relació que implica, com ara «atentament» o «us saludo amb respecte».

A sota d'aquest apartat es deixarà un espai per a les signatures, amb esment del càrrec i, en els casos legalment prescrits, les altres dades pertinents (conformitat, vist-i-plau, noms i cognoms, etc.).

A més podem afegir en la seva part esquerra un apartat (4) que contingui algunes dades separables o remarcables per la seva importància, en relació amb la comunicació pròpiament dita continguda a l'apartat 3 esmentat. Ara bé aquest apartat, per raó de l'espai estret que hi podem destinar, serà desaconsellable per a la transcripció de textos llargs (com sovint l'ordre del dia), que inclourem a la fi del text o en un document annex.

També pot figurar impresa, encara, una línia (5) que ocupi una posició vertical respecte a la posició de la resta del text, i a la seva esquerra. El seu text inclourà algun advertiment que vulguem remarcar, com per exemple: *Si us plau, citeu el número de referència a l'hora de respondre.*

ESTRUCTURA DE L'OFICI

(1) (impresa)	DATA: R/N: R/V: AFER:	(I)
		(2)
		(III)
(5) (imprés)		(3)
(4)		
	CÀRREC (signatura) nom i cognoms	

EXEMPLES D'OFICI

De règim intern

Ajuntament
d'.....
Per tal de donar compliment al que disposen l'article 8.2 de la Llei 40/1981 i el Reial Decret 2115/1978, us annexo una certificació dels acords adoptats per aquest Ajuntament en la seva sessió ordinària del proppassat dia 22 de gener.
....., 24 de gener de 1985
L'alcalde

SR. DIRECTOR GENERAL
D'ADMINISTRACIÓ LOCAL
DE LA GENERALITAT DE
CATALUNYA

De règim extern

Serveis Territorials d'Indústria
Generalitat de Catalunya
Barcelona
(Data)
(referències d'identificació del document (assumpte: expedient de cancel·lació d'inscripció al Registre Industrial) (destinatari)

Senyor/a,
Dels tràmits realitzats per a la revisió periòdica reglamentària de les inscripcions en el Registre Industrial, se'n desprèn que la vostra activitat industrial ha cessat.

Atès que aquest és un dels motius previstos en els articles 34 i 35 del Decret 1775/67, de 22 de juliol, per a la cancel·lació d'inscripcions, hem iniciat, d'acord amb l'article 36 de l'esmentat Decret, l'expedient de cancel·lació, en el qual es formula com a plec de càrrecs el fet de no haver contestat els nostres requeriments per a la revisió de la inscripció núm., corresponent a la vostra indústria..... situada a.....

La qual cosa us comunico per tal que, com estableix l'article 136.3 de la Llei de Procediment Administratiu, en el termini de vuit dies, presenteu les vostres alegacions i proposeu, d'acord amb els articles 88-90 de la Llei de Procediment Administratiu, les proves que considereu oportunes.

La cap d.....

Terminologia

Recordeu els mots i les fórmules següents:

- **Sol·licitar o demanar** són expressions correctes en català (i no pas **recabar**) quan volem fer referència a una petició d'informes.
- **Meritar** (i no pas **devengar**) és el mot per a expressar l'adquisició d'uns drets per raó d'un servei prestat.
- **Terme i termini** són mots aparentment idèntics però administrativament es distingeix entre **termini** «període de temps per a la realització d'un tràmit» i **terme** «dia final del termini o període per a la realització d'un tràmit».

● **Pronunciar una sentència** és la forma adequada per a l'expressió de l'acció de donar el jutge el seu veredictes en un judici. El mot **fallar** és incorrecte en aquest sentit, car no és pas el mateix mot que en català ens serveix per indicar «errar, no encertar, mancar», ans prové dels castellà antic **fallar** (que en castellà modern ha donat el verb **hallar**; de la mateixa manera que el castellà antic **fecha** ha donat el castellà **hecha**, de **hacer**, tot i que s'ha conservat fixat en la forma antiga en la datació dels documents). El substantiu corresponent, com a part decisòria d'una sentència, és **veredictes**, **decisió** o **pronúncia**.

EXERCICIS

— Redacteu, tenint en compte les estructures que us hem presentat, un ofici a partir de les dades que us proposem a continuació.

OFICI

- a) **Datació**
Lloc: Barcelona
Data: 15 de maig de 1985.
- b) **Centre expedidor:**
Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya
- c) **Càrrec de qui signa l'ofici:**
Secretari General del Departament de Treball.
- d) **Núm. de referència:**
3421
- e) **Afer:**
Publicació d'una Ordre del conseller de Treball al «Diari Oficial de la Generalitat».
- f) **Contingut:**
Sol·licitud que l'Ordre que s'annexa sigui publicada al més aviat possible en el «Diari Oficial de la Generalitat».
- g) **Destinació:**
Director General del Diari Oficial de Publicacions de la Generalitat de Catalunya.

Bibliografia

- Osvald Cardona, *La correspondència comercial en català*, Barcelona (Curial Edicions Catalanes) 1980, 4a. ed.
- Carles Duarte i Montserrat, *Curs de llenguatge administratiu català*, (Ed. Teide), 3a. ed.
- Carles Duarte i Montserrat, *La redacció de cartes (I i II)*, dins «Llengua i Administració», núm. 14 i 15, Barcelona 1984.
- Carles Duarte i Montserrat, *La redacció d'oficis*, dins «Llengua i Administració», núm. 16, Barcelona 1985.
- Josep Enric Rebés i Solé, Valentí Sallas i Campmany i Carles Duarte i Montserrat, *Formulari de procediment administratiu*, Barcelona 1984, 3a. ed.
- Joan Ramon Solé i Durany, *L'ofici*, dins «Llengua i Administració» núm. 7, Barcelona 1985.

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents
Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

Ofertiments

SRA. "CANGUR"
O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR
d'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR
de nivell o cap de vendes béns industrials.
INEM 18.808.007.

ADJUNT
a gerència amb molta experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR
administrativa.
INEM 31.282.

TÈCNIC
en mètodes i temps, àmplia experiència. (Contracte mercantil).

ADMINISTRATIU
Polivalent.
Inem 46.100.146.

PINTOR
Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-
Analista d'empreses amb gran experiència.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU
Expert, amb alemany i francès.
Contracte mercantil.

ENGINYER TÈCNIC
especialista tintoreria i "aprestos".
INEM 49.569 D.

ADMINISTRATIU
uxiliar comptable i caixa.
INEM 19.475.446.

APARELLADOR
Contracte mercantil.

ASDJUNT
a Direcció, comptable o cap de magatzem.
INEM 40.006.

DEPENDENTA
administrativa.
INEM 43.463.

PER A DIRECTORA de parvulari o secretària material
clínic. INEM.- 37.711.767

AUXILIAR administrativa
pels matins. INEM 36.980.189.

ACOMPANYANT
vells o malalts, per dissabtes i diumenges (Contracte mercantil).

DIBUIXANT art finalista, selecció colors, muntador i maquetista expert. Contracte mercantil.

REPARADOR maquinària elèctrica i petits electrodomèstics. INEM 37.595.556.

SOTS-DIRECTORA
o responsable d'un departament, encarregada d'una botiga, relacions públiques, assistenta social.
INEM 0/4.119.321.

DIBUIXANT GRÀFIC ORIGINALISTA
Selecció de color amb experiència. Contracte mercantil.

CAP
de vendes o cap de magatzems.
INEM 18.533.853.

Varis

SENYORETA
Llarga experiència professional, li interessa treball: encarragada de comerç, recepcionista consultori mèdic, telefonista, etc. Referències immillorables. Si interessa truqueu al telèfon: 674 33 19. (Srta. M.ª Dolors de l'1 a 3 i de 20 a 22).

SRA.
28 anys, experiència administrativa i comercial, desitjaria treball com a recepcionista o dependenta. Tel. 203 79 63 (migdia i tarda a partir de les 8).

TEÒRIC
Tèxtil i colorista ofereix col·laboració en la creació de col·leccions i mostraris a temps parcial. Contracte mercantil. T. 318 12 42 i 797 06 71.

SRTA.
auxiliar en clínica agost suplència. Tel. 321 39 76 nit.

SRA.
S'ofereix com a senyora de companyia. Experiència. Pot oferir referències. Tel. 203 79 63 (migdia i tarda a partir de les 8).

LLICENCIAT
història. Busca col·legi per donar classes o editorial. Coneixements d'anglès. Tel. 249 04 47.

SRTA.
acompanyaria a Senyora a Zona Pedralbes, Tres Torres o en un lloc d'estiu platja. Del 5 al 28 d'agost. Educada i catòlica responsable. Truqueu al T. 321 39 76 a partir de 9 nit.

BUSQUEM JOVE
amb esperit d'apostolat per col·laborar en la promoció d'una cooperativa de treball juvenil. Contracte mercantil. Escriviu a l'apartat de correus 32063 (Barcelona). Amb historial d'activitats.

MONGAT-TIANA
llogaria casa moblada d'estiu 300 metres, preu raonable us interessa. T. 718 03 48. Un menjador de 32 m². Bona vista.

COMPRO remolc per camping i enganxador de segona mà. O canvi per tenda en bon estat. T. 319 85 10 Eulàlia de 8 a 10 vespres.

SANTA MARTA
Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel. 245 37 58.

CAPS DE SETMANA
Pot passar-los a l'entorn del Monestir de Poblet. Lloc molt tranquil on pot disfrutar d'un veritable descans. Piscina, tennis, parc infantil, petanca. Lloguem apartaments. Habitacions dobles amb cuina. Preus econòmics. Informes: Balneari Villa Engracia. Telf. (977) 31 09 86 i 87 03 08.

VACANCES
Pot passar-les a l'entorn del Monestir de Poblet. Piscina, tennis, petanca i parc infantil. Lloguem apartaments. Habitacions dobles amb cuina. Preus econòmics. Informes: Balneari Villa Engracia. Telf. (977) 31 09 86 i 87 03 08.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys

Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General

Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic

Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

Vendes

A BARCELONA

Es ven pis modern 70 m², 2 cambres, bany i cuina. Prop. Pl. Universitat. Garatge (al mateix edifici al soterrani). Calefacció individual. Bonic i barat! És un àtic. Tel. 253 80 67.

FINQUES GUANTER
(A.P.I.)

VENDA DE XALETS I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona-7

NOM

ADREÇA

POBLACIO

Tel

PREU UNIA

	50 ptes.
	100 ptes.
	150 ptes.
	200 ptes.
	250 ptes.
	300 ptes.
	350 ptes.

50 ptes.

100 ptes.

150 ptes.

200 ptes.

250 ptes.

300 ptes.

350 ptes.

MES

SETMANES

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions. Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona-7.

LIBRERIAS ON PODEU ADQUIRIR EL LLIBRE:
"L'EVOLUCIONISME, AVUI"

de Francesc Nicolau

LLIBRERIA CLARET Roger de Llúria, 3
LLIBRERIA LA HORMIGA DE ORO Av. Portal de l'Àngel, 3
LLIBRERIA BALMESIANA Dura i Bas, 9
LLIBRERIA SIGNE Mallorca, 301
LLIBRERIA AMICS DEL CATECISME Comtal, 27
LLIBRERIA ONA Gran Via de les Corts Catalanes, 654
LLIBRERIA ANTIC (La Seu)
LLIBRERIA VOLTES (Tortosa)
LLIBRERIA FREGOLA (Lleida)
LLIBRERIA VyP (Tarragona)
LLIBRERIA IMPREMPA DACHS (Solsona)
LLIBRERIA LES VOLTES (Girona)
LLIBRERIA SANT PAU Rda. de Sant Pere, 21
LLIBRERIA BLANQUERNA Diagonal, 450
LLIBRERIA SAN MIQUEL Roger de Llúria, 100
LLIBRERIA ATLANTIDA Rambla Hospital, 2 (Vic)
I també a CATALUNYA CRISTIANA

AL DEL PATRIMONI

ONAL

em diu el senyor Joaquim Cordoní. I afegeix: **"Però en canvi sempre esperem que tot ho facin els altres"**, es lamenta.

que que hi ha posat al temple. Així, l'octubre del 1983, inauguraren una sèrie de recitals, obrint la programació el tenor Gaietà Renom i l'organista Josep M. Parellada. En successives ocasions, reberen l'Orfeó Laudate, la Coral La Roca, els Amics de la Música Barroca, el Ballet de Catalunya. El Nadal passat vingué el Cor Llevant i el dia 20 d'abril la Societat Coral "L'espiga de les Corts".

I també rebé "unes quatre-centes persones, membres del Centre Excursionista Pirinàic —m'explica encara emocionat— que m'obsequiaren amb el 17è Pessebre Joies del Romànic". Me l'ensenya: és una formosa maqueta d'una ermita romànica que conté un naixement. El centre premia així la tasca de reconstrucció d'esglésies romàniques. "L'any passat —m'informa— el concediren a l'obra efectuada a Sant Pau del Camp, a Barcelona". I afegeix: **"Això anima. Hi ha persones que viuen per fer coses. Catalunya, saps, no s'improvisa no es pot improvisar.** Aquestes paraules ens duen a ponderar el cúmul d'activitats socials, personals, que es realitzen a les nostres poblacions. Efectuem un breu repàs-inventari de Mosqueroles, de Sant Celoni, de Sant Esteve i Santa Maria de Palautordera, de Vallgorguina... Coincidim en l'extraordinària dinàmica això dóna a la nostra nació, ignorada, no compresa o no acceptada en les esferes que haurien de donar-li suport i finançar-la en benefici comú. Catalunya no hauria de ser solament l'esforç dels seus habitants. Catalunya és un poble ric en cultura, iniciatives i projectes que està frenat per un inadequat finançament.

Monument Històrico-artístic.

La Generalitat declarà Monument Històrico-artístic aquesta reconstruïda basilica de Santa Magdalena de Mosqueroles. És un premi sense suport econòmic a les exigències que comporta, em diu el senyor Cordoní. Se'l nota decebut. **"Caldría fer excavacions, ja hem descobert i identificat algunes tombes, però n'hi ha més per descobrir en aquest indret. Ara tots volen manar i disposar, però ningú no col·labora"**.

Diu que està il·lusionat i assegura que no prosseguirà la seva tasca. M'és difícil creure'l en veure l'entusiasme amb què m'explica les característiques especials d'aquesta basilica sorprenent de tres naus, tancades cada una amb absis de quart d'esfera. Sorpren l'aspecte, en el nostre país d'allò que hi ha sobre el mur de l'absis central, que presenta una finestra d'arc de mig punt amb un ull de bou en cada un dels seus laterals, fet que li dóna aparença de mussol (Mosqueroles?), de presumptes suggeriments visigòtics. També han aparegut altres detalls, com les pedres gravades amb símbols de fertilitat, o amb identificacions de l'Orde del Temple, restes de pintures murals molt deteriorades, una porta incomprensible, etc.

L'origen del temple i del monestir annex és de mitjans del segle XI, com a dependència de Sant Marçal del Montseny (també es va conèixer com a Sant Miquel de Baix). No es coneixen clarament les causes del relativament ràpid retorn de la co-

munitat desplaçada a la seya inicial seu de Sant Marçal, succeïda l'any 1104, i a la qual continuà una nova consagració, les posteriors vicissituds històriques... Queda molt encara per resoldre i aclarir en aquest edifici que, malgrat tot el que va perdre en el terratrèmol de començaments del segle XV, conserva encara una longitud d'uns divuit metres i una amplada aproximadament de dinou.

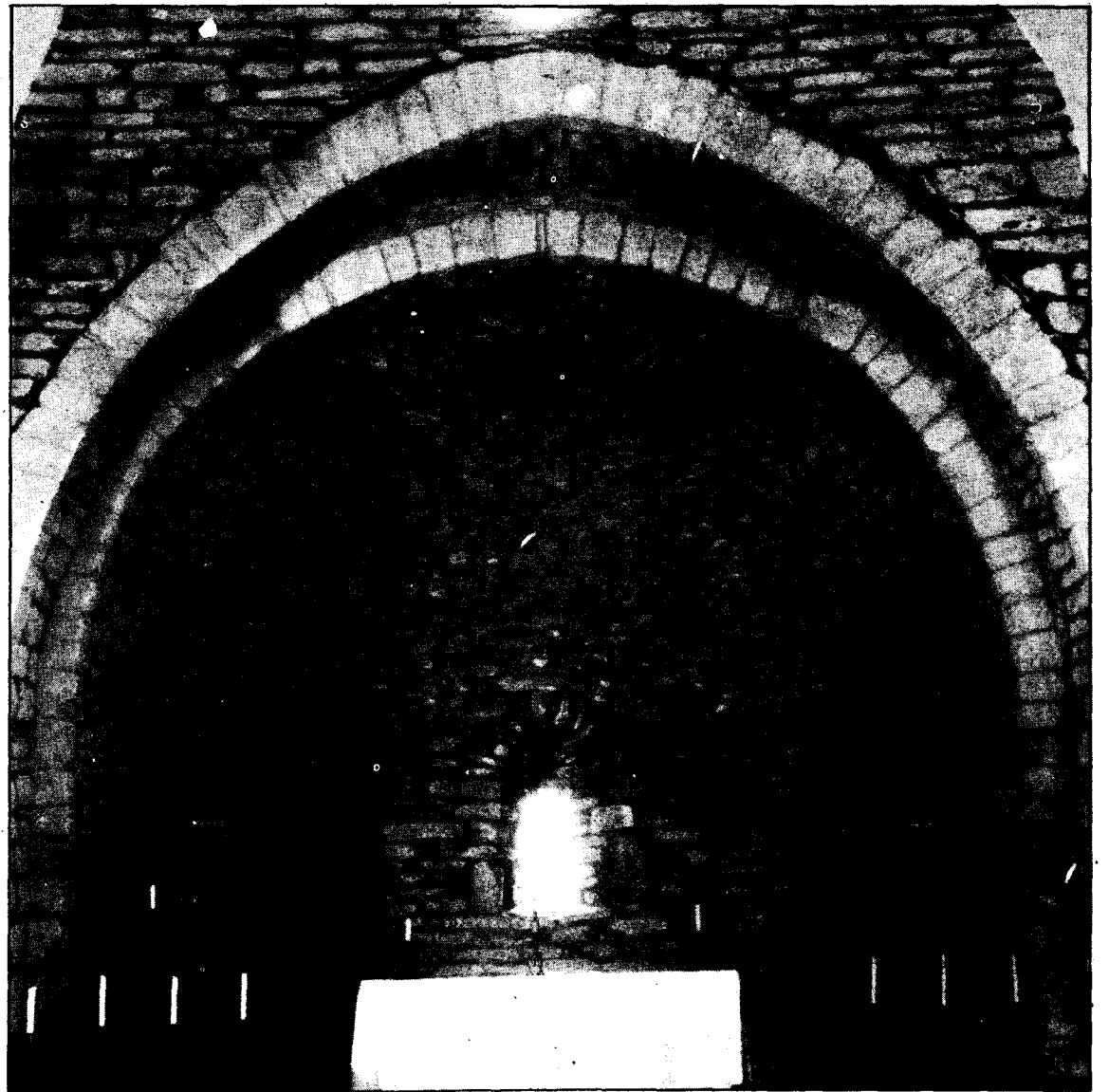
Prosseguir és un dret

És necessari, per arribar al fons,

completar el que àrduament s'ha iniciat, efectuar noves excavacions i més estudis bibliogràfics. Però per això calen ajudes més sòlides que les merament morals. Existeix un límit en els esforços solitaris. A partir d'aquest límit és exigible, crec, disposar de les col·laboracions necessàries per acabar el projecte. Per continuar treballant amb autonomia, al marge de qualsevol afany d'apropiació. Calen ajudes i haurien de concedir-se en base a la garantia que ofereix el que s'ha realitzat fins ara. És un dret adquirit. Aquesta és la meua opinió,

així ho demano com a habitant del Montseny, com a català enamorat del romànic i orgullós de la seva història. Tant de bo que el meu actual agraïment per la tasca del senyor Cordoní pugui afegir, breument, la meua gratitud per la col·laboració efectiva del nostre Govern! Crec que el reconeixement a la tasca duta a terme pel senyor Cordoní ens exigeix, en aquests moments, quelcom més concret que suports morals.

Text: Jordi Baiget
Fotos de: J.M. Miquel i de l'autor

CALENDARI

Diumenge, 16 de juny. XI del temps ordinari. San Quirze i santa Julita, màrtirs.

El sol surt a les 4,16 i es pon a les 7,27. (Hora solar). Festa major a Calella, Muntanyola, Ossera i Sant Quirze de Besora.

Dilluns, 17 de juny. Sant Manuel, sant Sabel i sant Ismael, màrtirs. Sant Rainier, confessor.

Fira a la Pobla de Segur.

Dimarts, 18 de juny. Sant Marc i sant Marcel·lí, màrtirs. Santa Marina, verge.

Dimecres, 19 de juny. Sant Romuald, abat; sants Gervasi i Protasi, màrtirs. Santa Juliana de Falconieri, verge i santa Aurora, verge i màrtir.

Dijous, 20 de juny. Sant Silveri, papa màrtir. Santa Florentina, verge i sant Elia, abat.

Fira a Esterri d'Àneu.

Divendres, 21 de juny. Sant Lluís Gonçaga, S.J.; sant Ramon, bisbe i santa Demètria, verge i màrtir.

Festa major a Camprodon.

ESTIU

Dissabte, 22 de juny. Sant Paulí de Nola, bisbe; sant Joan Fisher i sant Tomàs Moro, màrtirs.

Festa major a Bonastre.

REFRANYS

Has de ser sempre agraït,
tant si ets pobre com si ets ric.

Solament pensant en tu
no t'estimarà ningú.

No vagi's esverat,
que faràs un disbarat.

☆☆☆

L'ESGLÉSIA CELEBRA

16 de juny. Diumenge de durant l'any. Lectures: Primera, Ex 17,22-44, S 91, segona 2C 5,6-10, tercera. Mc 4,26-34.

17 de juny. Dilluns de la setmana XXI de durant l'any. Lectures: Primera, 2C 6,1-10, S 97, segona Mt 5,38-42.

18 de juny. Dimarts de la setmana XI de durant l'any. Lectures: Primera, 2C 8, 1-9, S 145, segona Mt 5,43-48.

19 de juny. Dimecres de la setmana XI de durant l'any. Lectures: Primera, 2C 9,6-11, S 111, segona Mt 6,1-6.16-18.

20 de juny. Dijous de la setmana XI de durant l'any. Lectures: Primera, 2C 11,1-11, S 110, segona Mt 6, 7-15.

21 de juny. Divendres de la setmana XI de durant l'any. Lectures: Primera, 2C 11,18.21b-30, S 33, segona Mt 6,19-23.

22 de juny. Dissabte de la setmana XI de durant l'any. Lectures: Primera, 2C 12,1-10, S 33, segona Mt 6,24-34.

HOMES I INSTITUCIONS

Un cop jubilat, Helder

Câmara continua lluitant

Després de més de vint anys de ministeri episcopal a la diòcesi brasilera d'Olinda-Recife, monsenyor Helder Câmara ha estat rellevat del seu càrrec. Però pensa continuar lluitant

per la pau i la justícia a través de viatges internacionals, com el que farà la tardor vinent a Barcelona per participar en un simposi sobre la fam al món.

El Sant Pare ha acceptat la dimissió de monsenyor Helder Câmara com a arquebisbe de la diòcesi brasilera d'Olinda i Recife, en arribar l'arquebisbe a l'edat reglamentària dels setanta-cinc anys. Amb això, monsenyor Helder Câmara, conegut popularment com "l'arquebisbe roig" o "el germà dels pobres", ha coronat la seva vida activa, si bé pensa continuar duent a terme tot un seguit d'activitats arreu del món en favor de la pau i la justícia. Com ho prova, el compromís que ha acceptat de venir l'octubre d'enguany a Barcelona, per tal de participar en el simposi sobre la fam al món, que ha organitzat el departament de moral de la Facultat de Teologia de Barcelona.

Una vida dedicada a la justícia

Helder Pessoa Câmara va néixer l'any 1909 al si d'una família de sis fills, a Fortaleza, ciutat situada al Nord-est brasiler, dintre de la zona coneguda com "el quadrilàter de la fam". De jove va sentir la vocació sacerdotal i, després dels estudis eclesiàstics, es va ordenar capellà el 15 d'agost del 1931.

Va ser nomenat consiliari general de l'Acció Catòlica; l'any 1952 bisbe auxiliar de Rio de Janeiro i, finalment, el 1964, arquebisbe d'Olinda i Recife, diòcesi situada a l'Estat de Pernambuco, una zona del Nord-est brasiler, que aleshores constituïa un típic exemple de subdesenvolupament. Helder Câmara va tenir ocasió de participar activament en les tasques del concili Vaticà II i, un cop acabat aquest, va publicar un llibre titulat Allò que el concili no pogué dir, que constituïa un balanç molt sever de la situació dels països subdesenvolupats i que feia una crida a introduir canvis polítics i socials en la societat i a augmentar la cons-

ciència social a l'interior de l'Església.

Monsenyor Helder Câmara va reclamar unes reformes socials radicals, tenint en compte que la població vivia en aquella zona en unes condicions molt míserables, per culpa d'un seguit d'estructures econòmiques arcaïques. L'any 1966 es van produir fortes tensions entre Helder Câmara, juntament amb altres bisbes de la zona del Nord-est, i el règim polític del mariscal Castelo Branco. Dom Helder fou acusat de fer el joc al comunisme internacional i amenaçat d'arrest. Amb els dinou bisbes de la seva arxidiòcesi, va publicar aleshores un manifest condemnant les injustícies comeses contra els treballadors: sous baixíssims, pressions sobre els sindicats, violació dels règims dels reglaments laborals, etc.

Apòstol de la pau i la no-violència

Tot això va donar a monsenyor Câmara una popularitat cada cop més grossa, i el govern es va veure obligat a renunciar a la persecució que pensava dur a terme contra ell. Però les relacions entre el règim i l'arquebisbe d'Olinda i Recife van continuar essent tenses. Quan els estudiants es van aixecar també contra el regim, dom Helder Câmara va declarar que la joventut tenia no solament el dret sinó també el deure de manifestar-se públicament. El papa Pau VI li va donar un suport indirecte, però prou clar, amb la publicació de l'encíclica *Populorum progressio*, les tesis de la qual sobre el desenvolupament econòmic i la col·laboració internacional es trobaven ja a les conclusions de la conferència episcopal llatinoamericana celebrada a Mar del Plat l'any 1966.

Monsenyor Helder Câmara va emprendre també una tasca

mundial de propaganda de les seves idees sobre la pau i la no-violència activa i es va dedicar a viatjar incansablement exposant els problemes del Tercer Món. El 10 de febrer del 1974, unes quaranta organitzacions noruegues li van atorgar un premi Nobel popular de la Pau, que van considerar més digne que no pas el premi Nobel de la Pau concedit aquell mateix any a Henry Kissinger i a Le Duc Tho. Una col·lecta popular i el suport financer de l'Església luterana a Suècia i del Consell Ecumènic de les Esglésies, li van proporcionar el doble de la quantitat corresponent al premi Nobel oficial. Dom Helder va adquirir amb aquests diners vuit mil hectàrees de terres que va lliurar a cooperatives d'agricultors de la seva diòcesi.

Home d'una gran sensibilitat —li agrada molt la música i és autor de l'anomenada *Simfonia dels dos Mons*—, les seves reivindicacions per la justícia van sempre acompanyades d'un rebuig frontal de l'odi i la violència. En unes declaracions fetes l'any passat a la revista "Vida Nueva" amb motiu de la presentació de la seva dimissió reglamentària, Dom Helder deia: "Sense haver predicat mai odi, sense haver predicat mai la violència, he procurat denunciar sempre les injustícies, sobretot aquelles injustícies més greus, i he procurat animar la promoció humana de les masses que es troben en situació infrahumana". Les seves posicions i actituds s'han trobat sempre molt pròximes de les posicions i actituds dels teòlegs de l'alliberament.

Cal tenir en compte també que, atesa la dinàmica de l'episcopat brasiler, és molt difícil que l'impuls donat per l'arquebisbe Câmara a les accions socials de l'Església quedi paralitzat.

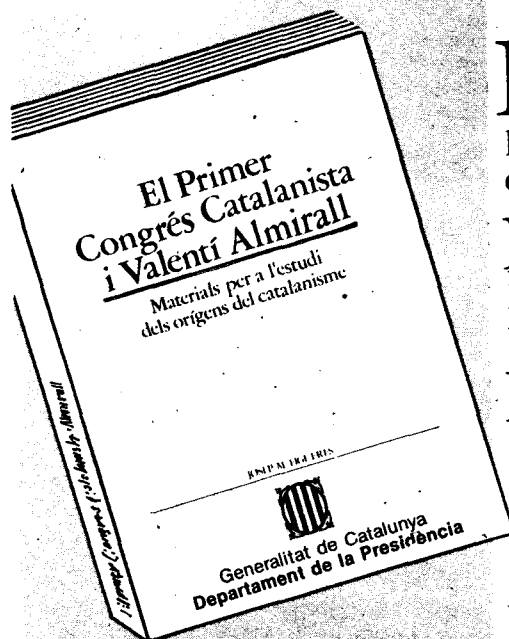
Joan Llopis
(De l'"AVUI")

D'ACÍ I D'ALLÀ

Hippias i la bellesa

Quasi sempre que els professors de filosofia toquen el tema de la bellesa porten a col·locació l'anècdota de quan Sòcrates pregunta a Hippias: "Hippias, ¿què és la bellesa?" Aquest, com un llampec, contesta: —"Una nena maca!". Les nenes boniques que hi ha a l'aula se senten afalagades i la felicitat els embarga el rostre. No han coniprés la resposta d'Hippias la qual mereix un examen més profund. Segons ell, la bellesa és quelcom efímer, fortuït, un encontre casual d'àtoms que donen l'efecte de boniquesa. Hippias recalca la paraula "una" i no dona importància al vocable "nena". La bellesa —ve a dir— és una combinació feliç. Ja veieu si és poca cosa, una nena maca...

Pere Campàs Bonay
Monestir de l'Estany

Per conèixer...

la dialèctica d'on brollà el Catalanisme polític

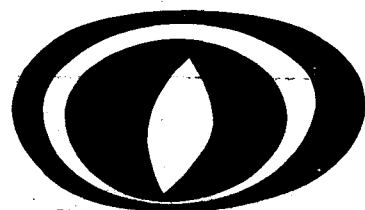
Per valorar...

l'acció política i el pensament teòric del creador del «Diari Català»

Per entendre...

l'home del lema «Catalunya i avant»

DEMANEU-LO
A TOTES LES LLIBRERIES

ESCOLTEM LA PARAULA

CICLE LITÚRGIC "B"
DIUMENGE XI DURANT L'ANY

A cura de les
monges benedictines.
Monestir de
Sant Pere de les Puel·les.

Glossa: Maria-Lurdes Solé
Monicions: Esperança Atarés

Evangelista Sant Marc

JO FAIG CRÈIXER ELS HUMILS

En temps difícils per a la monarquia i per a tot el poble d'Israel, el profeta pronuncia aquest oracle amb signes messiànics.

D'una braca molt menuda, Déu en farà un príncep poderós a Sió, la muntanya més alta d'Israel per la seva importàcia. Aquestes paraules tenen relació amb les del profeta Isaïes: "la soca de Jesè tallada traurà un rebrot."

Quan aquest príncep Messies arribi, tothom sabrà que el seu Regne és ja amb els petits i els humils. "Derroca els poderosos del sol i exalta els humils."

Lectura del llibre del profeta Ezequiel (17:22-24)

Això diu el Senyor: "També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a al seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo sóc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré".

LLOAR L'AMOR DE DÉU

És bo de lloar el Senyor, de proclamar sempre el seu amor i la seva fidelitat. Ell farà créixer el seu Regne en nosaltres, si ho volem, perquè donem els seus fruits d'amor, de fraternitat, de justícia, i el nostre món sigui nou.

SALM 91:2-3,13-14,15-16 (R.:cf.2a)

És bo de lloar l'Altíssim,
de cantar al vostre nom, Senyor,
de proclamar al matí el vostre amor
i de nit, la vostra fidelitat.

R. És bo de lloar-vos, Senyor.

Els justos creixeran com les palmeres,
es faran grans com els cedres del Líban;
plantats a la casa del Senyor,
creixeran als atris del nostre Déu. R.

Encara donaran fruit a la vellesa,
continuaran plens d'ufana i de vigor,
per proclamar que el Senyor és recte,
que la meua Roca no coneix la injustícia. R.

Déu, el gran pacient

Jesús, com a bon mestre i com a sèmita, no transmet els seus ensenyaments a base de fórmules conceptuals i abstractes, sinó d'imatges vives manllevades a l'experiència i la quotidianitat. És un llenguatge adaptable al poble senzill, el més idoni perquè "la gent l'entengui". Les paràboles d'aquest diumenge contenen un ensenyament de validesa actual.

A nosaltres, homes de la fi del s. XX —que ens veiem empesos pels moderns i meravellosos descobriments de l'electrònica, de les mil aplicacions del sistema d'ultra-sò, a cremar etapes, a superar distàncies d'espai i de temps—, Jesús ens vol dir que en el Regne de Déu les coses van d'una altra manera. Déu no força res sinó que respecta el curs normal dels esdeveniments, com el pagès que, un cop sembrat el gra a la terra, va seguint el ritme d'activitat i de lleure que li estableix la successió natural del dia i la nit, i no s'atabala. Nosaltres esdevenim uns eterns neguitosos. Déu, el gran pacient, dona temps al temps.

Déu resta amagat, com la llavor, i aparentment inactiu. Hom diria que és absent. Nosaltres ens desconcertem per la lentitud amb què es va descabdellant l'obra redemptora de Jesucrist. Voldríem que ja brillessin en el món la justícia, l'amor, la fraternitat. I som temptats de cremar etapes, pobres de nosaltres! Passaríem per aquella dolorosa experiència que fa exclamar al protagonista d'una de les obres de N. Kazantzaki: "Avui ho comprenc molt bé, és un pecat mortal forçar les lleis eternes. No ens hem d'apressar, d'impacientar; hem de seguir amb confiança el ritme immortal".

¿Oblidem, potser, que la Paraula de Déu, acollida amb cor sincer, porta en ella mateixa un dinamisme ex-

traordinari, capaç de transformar-ho tot? Això sí, es manifestarà quan sigui l'hora.

"A què podem comparar el Regne de Déu?" —deia encara Jesús. "És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors". Els profetes d'Israel s'esforçaven a fer entendre als seus oients que la prerrogativa de poble escollit no els venia de la seva grandesa —que no la tenien—, sinó que era do gratuït i generós de l'amor de Déu. En el seu "Magnificat", Maria es gloria en el Senyor perquè "ha mirat la petitesa de la seva serventa". Al llarg de la Bíblia, tant a l'Antic com al Nou Testament, hom fa aquesta constatació: Déu se serveix d'instruments molt petits per a dur a terme la seva obra.

"Però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses". La Paraula de Déu, sembrada en els cors, té una força d'expansió immensa més gran que qualsevol prepotència de la terra. De la paraula creadora de Déu, com d'un hàlit imperceptible, esclata la vida. Betlem i Natzaret contenen en llavor l'esperança, que s'envigoreix amb la Pasqua, és sostinguda pel crí "Veniu, Senyor. Jesús!" i farà esclatar l'anhelada realitat de la parusia.

L'Església de Jesús, cridava a esdevenir "llum de les nacions", ha tingut uns inicis molt humils. Quan en èpoques de la seva història ha pretès d'enlluernar, no ha reeixit. Déu la vol encara com el gra que llançat dins la buidor del solc resta aparentment infecund. Ara la vol com "un esqueix". A la fi dels temps, però, veurà aplegats sota les seves branques tots els fills, tots els redimits amb la sang del Crist, en comunió de joia i de vida en el si de Déu Pare.

VIURE PER AL SENYOR

Pau expressa en els darrers versets del capítol quart i en els primers del cinquè, l'actitud cristiana davant la mort. Tot i que la mort és vista amb temor, tenim dins nostre l'Esperit de Déu. Aquest és el motiu per a ser coratjosos. D'altra banda, per als cristians, la mort significa "anar a viure amb el Senyor."

Cal que els cristians siguem plaents al Senyor gràcies a la fe i a l'Esperit que hem rebut gratuïtament. expressant-ho amb les actituds i les obres.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (5:6-10)

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure, sense veure'l; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos, per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos, com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal de Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

EL REGNE CREIX A TRAVÉS NOSTRE

Els diumenges abans de Quaresma, a través de Marc, veiem Jesús iniciant la seva predicació amb tot un seguit d'actuacions vives: Jesús parla, guareix malalts, instrueix la gent, anuncia la Bona Nova. És la força del Regne que irromp, és l'enviat de Déu que és ja present.

Avui llegim dues paràboles, la primera de les quals, que no es troba en cap altre evangelista, ens narra d'una manera molt planera, que el Regne de Déu és enmig del món, que és més fort que tot i que no deixarà de donar fruit.

Ambdues paràboles són una crida a la fe en l'Esperit del Senyor que no para de fer créixer el Regne plantat en nosaltres i vol que sense atabalar-nos, sense neguit, col·laborem a la seva obra d'amor.

Evangelí segons sant Marc (4,26-34)

En aquell temps, Jesús deia a la gent: "Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega".

Deia també: "¿A què podem comparar el Regne de Déu? ¿Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra".

Jesús anunciava el Regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

LA BÍBLIA A L'ABAST

Lluny del domicili

Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure, sense veure'l (vv. 6-7). La vida del creient transcorre per viaranyos d'exili. És ací, però no hi pertany. Hi és de pas. La seva casa pairal —el seu domicili de debò— està en un altre lloc. I no sols en el sentit que l'ànima humana, per espiritual i immortal, està com reclosa a la presó del cos, i espera amb frisança el moment de la llibertat per traslladar-se al seu lloc propi. És tot l'home, la seva personalitat entera, la que viu en una situació de precarietat. Vivint ací, però enyorant la pàtria autèntica, sempre a punt de deixar-ho tot si convé; per anar a viure amb el Senyor (v. 8c). Ja que el Senyor —la nostra comunió amb ell— és realment el nostre vertader domicili. El cristià participa de la vida actual, i hi participa amb sinceritat i s'hi sent compromès. Per això col·labora amb totes les seves forces per millorar la situació de la vida present per a ell i per a tot-hom. No és un indiferent, no practica el "tant-se-me'n-donisme". Però sap que ha de conservar neta la seva identitat de

Com emigrats

(2C 5:6-10)

possessió —Jesús ens ha dit: la seva filliació— de Déu. Som del Senyor. I aquesta realitat és la que pesa per damunt de tot. Fins al punt que tota la resta cal mirar-la amb ulls de relativisme. L'únic que li interessa és el Senyor. Arribar a ell. Coneixe'l. Viure'l. Tota la resta és exili.

Ser-li plaents

Cal sortir al pas d'una falsa espiritualitat. Ser del Senyor, viure amb ell, no vol dir renegar de la humanitat ni del món on vivim. El creient no pot prescindir de l'obra de Déu. Molt menys encara, no s'hi pot oposar. Tota la creació —la humanitat inclosa— és obra de Déu i manifestació de la seva bondat i de la seva grandesa. Cal, doncs, tractar-la bé i usar-ne d'acord amb els designis del seu autor. És el

que expressa sant Pau: **No ambicionem res més que ser-li plaents** (v. 9a). Vet aquí el principi capdal de l'autèntica espiritualitat religiosa. Ser agradables a Déu perquè complint la seva voluntat manifestem el nostre amor envers el seu do, que no és altre que ell mateix. I que en la situació present, se'ns dona a través de la seva obra en nosaltres i en el món. **Ser-li plaents, tant ara que som en el cos, com quan en sortirem** (v. 9b). No està, doncs, gens lluny de l'esperit cristià, el sa ecologisme, els respecte i el bon ús de totes les fonts d'energia que hi ha en la naturalesa, obra de Déu. La sensibilitat del creient ha de saber passar per aquest camí, i passar-hi amb esperit de justícia i de caritat. Som del Senyor, i el Senyor i la seva obra són de tots i per a tots. Tot plegat ens porta a la teoria i a la pràctica de l'austeritat, de no convertir res ni ningú

en ídols devoradors de vides i de persones.

Esperança activa i joiosa

El qui pensi que tot el que acabem de dir és una invitació a una vida trista i sense color, cal convèncer-lo que va errat. La vida de fe certament no és fàcil. No és apta per a esperits pusil·lànimes. I sobretot la urgència missionera de la vida de fe, arriba en molts moments a ser veraderament difícil, feixuga. No és estrany que l'apòstol se'n senti fatigat, i desitgi arribar al final. **Preferim emigrar del cos** (v. 8b). Però l'únic que jutja el moment precís i oportú d'aquesta solució de sortida és el Senyor. Tots ens presentarem davant del seu tribunal quan ell ens cridi. **Ell serà el nostre jutge** (v. 10). Per això **ens sentim molt coratjosos** (v. 6), perquè ell és el Pare que ens estima i que no desitja res més que la nostra realització. Vet aquí la força i el pes de l'esperança cristiana. Una esperança activa i joiosa. Que comunica ganes de viure malgrat —i precisament per això— la nostra situació d'exiliats que somien i desitgen el retorn a la pàtria.

Josep M. Aragonès

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

"Dels quatre elements als quarks"

20 - Les radiacions alfa, beta i gamma

El descobriment per Becquerel i esposos Curie d'aquelles misterioses radiacions de l'urani, tori, poloni i radi, ha estat comparat per la seva importància revolucionària amb l'obra de Copèrnic; ja que també la radioactivitat va originar a principis de l'actual segle XX un autèntic capgirament científic. Fins ara hom creia que els àtoms químics eren els constituents de la matèria i que poca cosa més ja s'hi podria dir, però el descobriment de la radioactivitat ens farà veure que els àtoms són compostos i un cop descobert el mecanisme de les radiacions tota una nova visió de com està feta la matèria apareixerà als nostres ulls.

Ernest Rutherford (1871-1937)

El físic que més va contribuir a veure-hi clar en tota aquesta qüestió fou Ernest Rutherford. Va néixer a Nova Zelanda, a una granja de Brighwater, prop de Nelson. Als 15 anys ingressà de becari al Nelson College i als 18 al Canterbury College de Christchurch, on es graduà en matemàtiques i física als 22. Dos anys més tard tot cavant patates a la granja familiar rep la notícia que se li ha concedit una beca per a Cambridge. Amb força il·lusió se'n va a An-

glaterra, deixant de moment la promesa i els pares.

A Cambridge té de professor J.J. Thomson, el descobridor de l'electró. Tres anys hi serà com estudiant investigador, del 1895 al 98. Li arriba la notícia del descobriment de Becquerel i de Madame Curie i s'hi interessa tot seguit. És ell qui posa el nom de raigs α (alfa) i raigs β (beta) als dos feixos en què es divideix la radiació que surt de l'urani o el tori quan s'hi aplica un camp magnètic: vol escatir de què consten. Els raigs α aviat deixen d'ésser problema; és el mateix Becquerel qui ho aclareix: són electrons a gran velocitat (a més de 40.000 km/seg.); però els α són més problemàtics. Rutherford els estudiarà.

El 1898 se li concedeix al Canadà una plaça de professor a la universitat de McGill de Montreal. I aquí tot estudiant la radioactivitat del tori ja fa un descobriment interessant: el tori produeix un gas que també és radioactiu, però la seva radiació es comporta d'una manera anòmala: va minvat d'intensitat ràpidament; no fa com l'urani o el tori.

A França Paul Ulrich Villard (1860-1934) també estudia les radiacions de l'urani, i el 1900 observa que una part de la radiació no és desviada ni a la dreta ni a l'esquerra pel camp

magnètic, avança sempre en línia recta. Per consegüent no pot estar formada per partícules. El nom que hom li posa és de raigs γ (gamma). Més tard es veurà que són del mateix tipus que els raigs X de Röntgen: són també ones electromagnètiques, però més energètiques i més penetrants. Què produeix una energia tan intensa?

Rutherford aprofita les vacances del 1900 per anar a Nova Zelanda a contraure matrimoni i visitar els pares. Cinc anys l'ha hagut d'esperar la seva promesa. Un cop casat torna al Canadà amb l'esposa. A McGill també hi acut el químic anglès Frederick Soddy (1877-1956) que col·laborarà amb ell.

Els raigs α i la transmutació dels elements

El gran interrogant que Rutherford tenia plantejat era la composició dels raigs α . Però abans de resoldre'l fa amb Soddy una descoberta sensacional: el tori no produeix directament el gas radioactiu sinó que primer ell es transforma, o "transmuta", en una altra substància que anomenen "tori X" (avui dia sabem que és un isòtop del radi) que apareix amb el mateix ritme amb què desapa-

reix tot formant l'emanació gasosa. I tori, tori X i emanació són tres substàncies químicament diferents! O sigui que: "els elements radioactius tot emetent radiacions es transformen en altres elements, que encara poden ésser radioactius i transmutar-se en altres".

El 1902 publiquen el seu treball defensant aquesta tesi. Tesi que és considerada una "heretgia" científica. Sembla que es vulgui tornar als temps obscurantistes dels alquimistes que volien transmutar el plom en or! Alguns col·legues fins i tot temen pel bon nom de la universitat de McGill. Però tot això no acovardeix Rutherford que segueix investigant. I arriba a mesurar la velocitat de les partícules dels raigs α : uns 20.000 km/seg, no tan alta com la dels β , però altíssima si es té en compte que es tracta de partícules de massa molt més gran. I a base de medicions de càrrega aconseguix avaluar el nombre de partícules emeses per segon: uns 100.000 milions cada gram de radi (en això no fou gaire precís; ara sabem que són uns 36.800). Resta la gran pregunta: què són aquestes partícules? La resposta definitiva no la donarà Rutherford fins el 1908; un any després d'haver arribat a Anglaterra per ocupar la càtedra de física a Manchester que li han ofert: Les partícules són àtoms d'heli ionitzats doblement, és a dir amb dues

càrregues positives, que en desprendre's del tori o del radi fan que es converteixin en emanació. Ja no queda cap mena de dubte que hi ha en la radioactivitat una autèntica transmutació dels elements.

El mateix 1908 rep Rutherford la notícia que li concedeixen el premi Nobel de... química. Aquesta no se l'esperava. En el discurs d'acció de gràcies al palau d'Estocolm, amb tot el seu bon humor fa notar que ell fins al present havia descobert moltes transformacions: del tori en tori X, del tori X en emanació... unes més lentes, d'altres més ràpides, però que cap de les que havia trobat es podia comparar amb la que acabava de veure que s'havia realitzat amb la seva persona: físic de tota la vida convertit en un instant en químic i homenatjat com a tal amb un premi tan important com el Nobel. De fet, però, cal dir-ho ell havia fet el que ara s'anomena química física.

Però no s'acaba aquí la carrera científica de Rutherford. Li resten 29 anys de vida molt ben aprofitats per a la ciència. El descobriment del nucli atòmic serà més important encara que la troballa de la desintegració radioactiva. Això ja serà tot un altre capítol.

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Teologia de Barcelona

Procés dels còmplices d'Agca

De Roma a Bulgària, passant per París

A les tres de la tarda del 15 de maig, a l'aula de la Cambra d'Acusació del Palau de Justícia de París van passar davant del jutge dotze imputats pels quals s'ha demanat l'extradició de part de països estrangers. Entre ells, hi havia un ciutadà turc que s'anomena Abdullah Catli: és l'home que ajudà Meheme Ali Agca a obtenir passaports falsos per traslladar-se a diversos països abans d'anar a Roma per disparar dos trets a Joan Pau II.

Catli no està implicat en el procés per l'atemptat al Papa que s'inicià el 17 de maig a Roma, però és una figura important en la història del complot del 13 de maig del 1981. Més important és encara la documentació que s'ha trobat a la seva habitació de París en el moment que fou detingut. Una documentació que prova inequívocament les relacions existents entre Agca i els seus "amics" d'una part i els padrins de la màfia turca, de l'altra.

Bekir Celenk, el número dos de la màfia turca, que es troba actualment a Bulgària, que segons les explicacions d'Agca va finançar l'atemptat per ordres dels búlgars, ha negat sempre d'haver tingut relacions de qualsevol tipus amb l'home que disparà contra el Papa i amb els altres turcs que d'una manera o altra han participat al complot.

Proves

En l'armari del jutge de París que està seguint el cas d'Abdullah Catli, existeixen, no obstant, proves de les relacions entre Celenk (que fa temps treballa amb els serveis secrets búlgars) i el grup d'Agca. Tots els seus desmentiments pel que fa a les seves relacions amb les autoritats de Sofia, s'evaporen. És una llarga història que val la pena explicar. Fins ara les autoritats franceses no n'havien donat notícia, intentant mantenir allunyada la premsa d'aquest obscur afer.

La història comença el 24 d'octubre del 1984 quan un grup d'agents de la Brigada d'Estupefactes de París va irrompre en un pis vell del carrer dels Ardenis. Hi trobaren tres persones: un ciutadà de Gàmbia, titular de l'apartament, i dos ciutadans turcs.

La policia francesa investigava el tràfic de drogues entre Turquia i París des de feia uns mesos. Les seves sospites es confirmaren. Trobaren al pis, 405 grams d'heroïna, molta documentació falsa i una llista d'adreces de persones que s'havien de localitzar en cas de necessitat. Els noms dels dos turcs detinguts eren Mehmet Emufit i Hassan Kartaglu. Al passaport del segon, hi havia visats d'entrada i de sortida d'Àustria, de Suïssa i d'Alemanya. La policia trobà també segells falsos de visats i dos passaports també falsos, sense nom, amb la fotografia del turc conegut com Kartaglu. Per aquesta raó, la policia francesa comunicà els fets a la brigada antiterrorista que necessità pocs dies per descobrir que sota el nom de Hassan Kartaglu s'hi amagava en realitat Abdyliah Catli, terrorista dels llops grisos, expert en la falsificació de documents. La notícia de l'arrest de Catli no es donà mai a la premsa francesa.

El nom de Catli ha aparegut repetidament en l'enquesta sobre l'atemptat de Joan Pau II. Agca n'ha parlat moltes vegades. Va ser Catli qui va organitzar, junt amb els padrins de la màfia turca (Bekir Celenk i Abuzer Ugurlu) la fugida d'Agca de la presó turca en la qual estava tancat per l'assassinat del periodista Ipekci; Catli li procurà els passaports falsos a nom de Yoginder Singh i Faruk Ogzun amb el qual l'home que atemptà contra el Papa entrà a Bulgària i en sortí l'estiu del 1980. Celenk li confià aleshores la missió de matar el Papa. Catli havia treballat també a Bulgària per compte d'Abuzer Ugurlu, padrí de la màfia turca lligat als serveis secrets de Sofia.

La policia francesa investigava el tràfic de drogues entre Turquia i París des de feia uns mesos. Les seves sospites es confirmaren. Trobaren al pis, 405 grams d'heroïna, molta documentació falsa i una llista d'adreces de persones que s'havien de localitzar en cas de necessitat. Els noms dels dos turcs detinguts eren Mehmet Emufit i Hassan Kartaglu. Al passaport del segon, hi havia visats d'entrada i de sortida d'Àustria, de Suïssa i d'Alemanya. La policia trobà també segells falsos de visats i dos passaports també falsos, sense nom, amb la fotografia del turc conegut com Kartaglu. Per aquesta raó, la policia francesa comunicà els fets a la brigada antiterrorista que necessità pocs dies per descobrir que sota el nom de Hassan Kartaglu s'hi amagava en realitat Abdyliah Catli, terrorista dels llops grisos, expert en la falsificació de documents. La notícia de l'arrest de Catli no es donà mai a la premsa francesa.

Discreció policial

No obstant això, la notícia de la captura de Catli ha dormit als fitxers de la policia francesa fins als primers dies de març. El jutge suís, Jorg Schild, que investiga un afer de tràfic d'heroïna, va fer arrestar Mehmet Sener, un altre llop gris, que ha treballat per la màfia turca. Amb Sener, foren detinguts dos turcs que han confessat traficar heroïna per encàrrec de Catli i Celik (l'home que era amb Agca a la plaça de Sant Pere el dia de l'atemptat). Tots dos es mouen per ordre de Bekir Celenk.

De tot això, es dedueix que Celenk continua movent des de Bulgària els seus peons pel tràfic de drogues i recluta la seva gent entre els terroristes turcs.

El jutge Schild presenta al govern suís una petició d'extradició de Catli. Les autoritats franceses fixaren la primera data de l'audiència per l'extradició pel 15 de maig, procurant que la notícia no trascendís a la premsa. L'audiència se celebrà amb la sala pràcticament buida.

Catli afirmà que el seu nom era Hassan Kartaglu. Negà un cop més la seva veritable identitat per protegir els seus caps.

Desmentiments de Celenk

El 17 de desembre de 1982, les autoritats búlgares organitzen una conferència de premsa a Sofia per demostrar que la pista búlgara és un invent d'Occident. Hi participà Bekir Celenk que, com és sabut, ha trobat sempre una gran hospitalitat i comprensió per part dels serveis secrets d'aquell país.

Celenk negà haver tingut qualsevol mena de relació amb Agca, Celik, Mersan, Celebi i tots els altres turcs que participaren al complot contra el Papa. Recentment en una conferència de premsa celebrada a Roma, el director de l'agència búlgara, Traikov, defensà Celenk, assegurant que no havien existit mai lligams entre el comerciant i els "llops grisos".

A Bulgària li interessa molt defensar la figura de Celenk, perquè si s'arribessin a demostrar les relacions entre aquest i Agca, la pista búlgara es provaria, si és que encara n'hi ha necessitat.

Tots els desmentiments de Celenk i de les autoritats búlgares, no havien tingut en compte el fet imprevisible de la detenció de Catli i el retrobament dels documents interessantíssims de la seva habitació de París, entre els quals destaca la llista de persones de la seva confiança. Hi figuren els noms d'Agca; Cedar Celebi, cap dels llops grisos a Europa; Celik, que juntament amb Agca disparà contra Joan Pau II.

Recorrent la llista, la sorpresa més grossa es produeix quan apareix el nom de Bekir Celenk, el padrí de la màfia turca que sempre s'ha dit que no tenia res a veure en tot l'afer i que no coneixia Agca, ni Celik ni Mersan. D'aquesta llista d'adreces es dedueix que Celenk i Agca formaven part de la mateixa organització. La prova definitiva dels contactes entre els assassins i la màfia turca, tan estimada a Sofia, es localitza al full en què apareix subratllat el nom d'Abuzer Ugurlu, padrí absolut de la màfia turca.

Recorrent la llista, la sorpresa més grossa es produeix quan apareix el nom de Bekir Celenk, el padrí de la màfia turca que sempre s'ha dit que no tenia res a veure en tot l'afer i que no coneixia Agca, ni Celik ni Mersan. D'aquesta llista d'adreces es dedueix que Celenk i Agca formaven part de la mateixa organització. La prova definitiva dels contactes entre els assassins i la màfia turca, tan estimada a Sofia, es localitza al full en què apareix subratllat el nom d'Abuzer Ugurlu, padrí absolut de la màfia turca.

claret

Roger de Llúria, 5 - Barcelona-10 - Tel. 301 08 87

Els sagraments de la vida i la vida dels sagraments

Leonardo Boff.
col·lecció ELS DAUS, n.º 71

...El nostre esforç s'orienta vers la recuperació de la riquesa religiosa continguda en l'univers simbòlic i sacramental que amara la nostra vida quotidiana. Els sagraments no són propietat privada de la sagrada Jerarquia. Són constitutius de la mateixa vida humana...

La nostra intenció, amb aquest assaig, és la de despertar la dimensió sacramental adormida o profanitzada en la nostra vida. Un cop desperts, podrem celebrar la presència misteriosa i concreta de la gràcia que habita en el nostre món... Aquell qui hagi entès els sagraments de la vida està molt a prop... no, està ja dintre de la Vida dels sagraments.

Leonardo Boff

Editorial Claret

colònies
escotisme
campaments

la tenda

Pau Claris, 118-120 Barcelona-9
LA VOSTRA BOTIGA

BARCELONA-MANRESA-MATARO-LLEIDA

Rafael Jorba, delegat diocesà de missions

“Els missioners mantenen la joventut de l'Església”

La presència de Catalunya a les missions d'arreu del món és un fet poc conegut i valorat. Molts homes i dones menen, lluny de casa seva, una tasca decidida d'evangelització, assumint riscos i incomoditats.

Mossèn Rafael Jorba, delegat diocesà de missions de la diòcesi de Barcelona, és un home que, pel càrrec que ocupa, manté contactes amb els missioners catalans. Ell va viure deu anys a Xile, en una zona desèrtica i sap molt bé les dificultats amb què es troben els missioners.

Quin sentit té avui dia fer de missioner?

Els missioners són els qui mantenen la joventut de l'Església. Sembla una frase bonica, però és una realitat. L'església es manté jove quan s'obre i es dona als altres. Les comunitats de tot tipus que romanen obertes als altres tenen vocacions i vitalitat i relativitzen els propis problemes. Enguany, el lema de la diada del “Domund”, que se celebrarà el 20 d'octubre, serà “Joventut per a una missió sense fronteres”, en ocasió de l'Any Internacional de la Joventut.

Quants missioners catalans hi ha arreu del món?

L'any 1981 n'hi havia 1.125. Ara estem actualitzant aquestes dades. Et puc dir que actualment, a la diòcesi de Barcelona, n'hi ha 518.

La crisi de vocacions ha fet disminuir el nombre de missioners?

Les xifres de què disposem ens donen a entendre que no. El camp més afectat ha estat el dels capellans diocesans. Molts d'aquests capellans que són a missions passen de la cinquantena. Les diòcesis tenen menys capellans i hi ha més dificultats perquè puguin sortir. Va augmentant, en canvi, el món dels laics. L'Administració hauria de facilitar que aquests poguessin anar al Tercer Món, tant si són cristians com no. Aquesta situació ja és produïda a països com Bèlgica, Alemanya o Itàlia.

El lema de la diada del “Domund” d'enguany serà “Joventut per a una missió sense fronteres”.

El nombre de missioners, malgrat la crisi de vocacions, no ha disminuït.

Els missioners han escrit una de les pàgines més boniques de l'Església catòlica.

Creu que es valora suficientment la tasca missionera?

Penso que no. Els catalans, per moltes raons històriques, hem tingut un cert “replegament” sobre nosaltres mateixos, potser per perjudici que ens han provocat tant França com Castella. És fàcil trobar-se gent molt cristiana a qui queda lluny la universalitat, els queda com un factor de fe, els costa d'obrir-se. En èpoques anteriors, quan Catalunya tenia una projecció a la Mediterrània, era diferent. Actualment, molts pensen que parlar de missions és evadir-se dels problemes de Catalunya. I això no és veritat. Només podem ser bons missioners si som bons catalans i si som bons catalans hem de ser homes universalistes.

Són encara les missions una tasca concreta d'uns individus o congregacions o de tota la comunitat cristiana?

És veritat que els capellans diocesans hi són un factor nou des de Pius XII. Normalment, les missions han estat portades per religiosos i religioses. Amb Pius XII s'obrí la possibilitat que els capellans, sense deixar de ser de la pròpia diòcesi, poguessin fer un servei d'uns anys a una altra diòcesi del Tercer Món. Això començà per Àsia i Àfrica i ara n'hi ha arreu del món.

Viuen molts missioners en situacions extremes i heroiques?

Molts s'estan a llocs on no vol anar ni la gent del propi país. Quan vaig anar a Xile, al vaixell vaig comentar que anem a Calama, que és en ple desert. Els xilens ens deien si estaven bojos. Els missioners no cerquen llocs fàcils. La majoria viuen a indrets molt inhòspits, amb climes molt durs.

Quina és la tasca que porten a terme les delegacions diocesanes de missions?

Mantenir les portes i finestres de les pròpies diòcesis obertes. Volem establir una doble direcció. Una que vagi d'aquí al Tercer Món i una altra que ens permeti canalitzar les experiències que ens arriben de les missions. No es tracta només de recollir diners, que és també necessària, sinó mantenir obertes les comunicacions entre un cantó i l'altre.

Val la pena anar a les missions quan a la pròpia terra hi ha tanta necessitat d'evangelització?

A l'Església hi ha lloc per tot. Les persones que vulguin i puguin han d'anar-hi i ens han de portar una nova saba que ens permetrà evangelitzar millor.

Creu que els missioners entenen la cultura dels negroatricans?

Sí, si adopten una postura senzilla, espontània i van amb ganes d'aprendre. Són germans que han d'estar disposats a compartir, ajudar i donar conèixer Jesucrist. La seva missió és difondre el missatge universalista de Jesucrist.

Es pot produir, en determinats casos, una confusió entre l'Evangelí i la cultura blanca?

Depèn de com es presenti. Alguns missioners, segons la llegenda negra, han fet una evangelització descarnada, no negaré que es poden haver donat alguns casos, però crec que en conjunt no ha estat així. Els missioners han escrit una de les pàgines més boniques de l'Església catòlica.

Que separa l'Església del Tercer Món de la d'Europa?

L'Església del Tercer Món és més oberta i vitalista. Molts moviments i moltes formes d'adaptació litúrgica s'han fet primer allà. Es deixen portar més per l'esperit. Aquí tenim uns criteris més legalistes, ens costa més d'obrir-nos.

Creu que la presència missionera de Catalunya és poc coneguda i valorada.

Quin record té de la seva experiència com a missioner a Xile?

Vaig aprendre a ser més flexible. Els europeus som una mica

rígid. Es pot ser persona i es pot ser cristià sense abdicar de cap principi important. Agraïxo molt el que hi vaig aprendre.

Tomàs Punt

GENERALITAT DE CATALUNYA
DEPARTAMENT D'ENSENYAMENT

5è. CURS D'INFÀNCIA I SALUT: “EDUCACIÓ PER A LA SALUT A L'ESCOLA”

Organitzat per l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, Servei de Pediatria, amb la col·laboració de l'Escola Universitària d'Infermeria, i el patrocini del departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, dins el «Pla d'Educació Sanitària a l'Escola».

Primer mòdul - 1er. any (noves inscripcions):

- Salut. Les necessitats bàsiques.
- Salut i medi.
- Prevenció i control de malalties.
- Creixement i desenvolupament físic.
- Aplicacions dels principis de mecànica corporal.
- Neteja i higiene personal.
- La prevenció de la càries dental.
- Alimentació i nutrició.
- Diabetis infantil.
- Obesitat.
- Activitat i descans. La relaxació.

Segon mòdul - 2n. any (alumnes inscrits l'any passat):

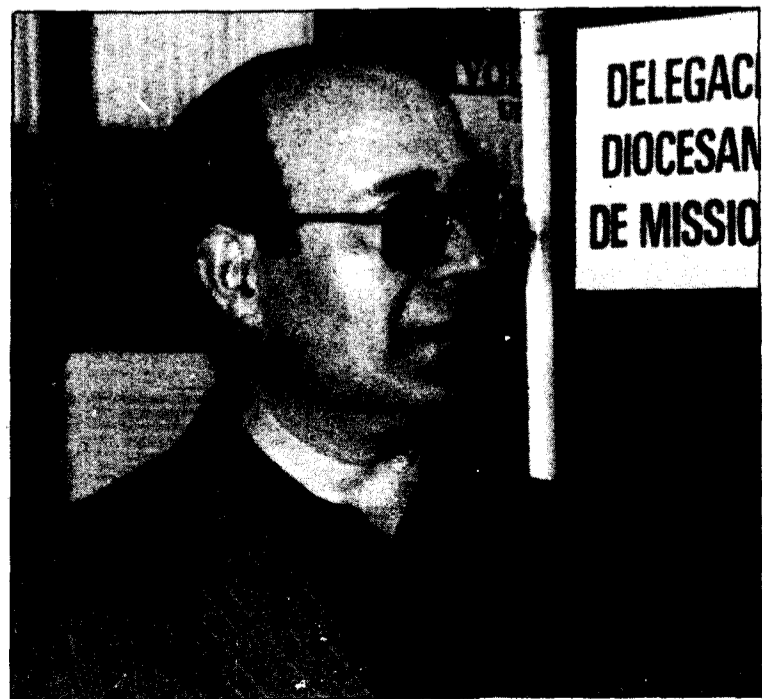
- Salut mental i emocional.
- Educació sobre les drogues.
- Salut sexual.
- Prevenció d'accidents i primers auxilis.
- Organització del sistema sanitari i utilització dels Serveis.
- Visita a l'Hospital en grups reduïts.

Director de curs: Dr. Joan Picanyol.

Dates: de l'1 al 12 de juliol de 1985.

Preu de matrícula: 3.000 ptes. (per als nous inscrits del 1r. any).

Informació i inscripcions: Secretaria del Servei de Pediatria de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, avinguda Sant Antoni Maria Claret, 167. Sra. Julieta Morató. Tel. 347 31 33, ext. 226, de les 8 a les 17.

Mossèn Jorba va viure deu anys a Xile i conserva un bon record d'aquella època.

Vida Creixent

Moviment cristià de gent gran

"Vivint segons la Veritat, creixerem per la Caritat en tots els sentits, units a Aquell qui és el nostre cap, Crist".

(Ef. 4,15)

SENY

Cada edat té el seu carisme, i la vellesa també. El carisme de l'ancià és el del seny. La vida ha colrat el cos i l'esperit. El seu consell ha estat forjat en l'experiència.

Posar una tenda de consells... és un mal negoci. Els consells no poden oferir-se a dojo.

Un senyal de seny poc freqüent és de saber eclipsar-se a temps. Quan el vell renuncia més a dictar el futur, és quan és més cercat.

El seny de ser el que som, però ser-ho de veritat és font de confiança.

El seny es un do de l'esperit i l'Esperit Sant no jubila a ningú.

L'experiència dels grans pot ser l'advertència dels més joves.

Un jove sense imaginació es converteix en un vell sense experiència.

Sempre és bona hora per a viure els dons de Déu i, d'entre ells, el seny és un do privilegiat que permet continuar present en un món que pertany als joves.

Una vida llarga és testimoni de la història i també pot ser-ho de la fe. La fe acrisola el seny de l'ancià.

Lluís Antoni

El Cardenal Jubany, amb la gent gran

El passat 17 de maig, va ser per a nosaltres un dia de prova i d'incertesa, motivades pel temps plujós, més propi d'una tardor que de l'estació en que ens trobàvem.

Però, una vegada més, la promesa i la força de l'Esperit van fer-se presents, no sols per la multitud de persones d'edat que omplien de gom a gom la Basílica de la Mercè, sino també pel clima

que s'hi vivia i que fou realment un èxit de caritat i de fraternal comunitat.

Si bé no podem silenciar l'emotiva i profunda homilia del nostre Cardenal-Arquebisbe, exhortant-nos a romadre fidels en la fe, l'amistat i la pregària, no cal pas afeixugar amb més detalls aquesta breu crònica que, d'altra banda, no pretén sinó donar un

testimoni públic del nostre agraïment a l'acollida que ha tingut la nostra primera convocatòria per part de tothom que hi era cridat, i també a la gentilesa i atencions rebudes, tan per l'il·lustre persona que presidia la nostra festa com pel Rector i responsables de la Basílica, on ens sentíem tots plegats agombolats pels braços maternals de la nostra Patrona, la Mare de Déu de la Mercè.

Jornades a Majadahonda i Roma

S'han celebrat a Majadahonda, ben a prop de Madrid, les 4es. Jornades Nacionals de Vida Creixent amb l'assistència d'unes cent persones de nombroses diòcesis d'Espanya.

Barcelona hi va participar amb una ponència i sembla que el moviment —que a l'Estat s'anomena "Vida Ascendente" i a Catalunya "Vida Creixent"— tindrà ben aviat els estatuts aprovats per la Conferència Episcopal.

És ben agradable comprovar que va creixent aquesta preocupació de la gent gran per la seva vida espiritual, per conrear l'amistat i per treballar, en la mesura del possible, en l'extensió del Regne.

També a Roma s'ha celebrat una trobada internacional, a la qual han assistit representants de 17 països i pràcticament de tots els continents, per a aprovar la constitució internacional d'aquest moviment espiritual per a

la gent gran. Barcelona hi era present formant part de la delegació espanyola. Els assistents van treballar de ferm en la redacció dels objectius que perseguix el moviment i en la confecció del seus estatuts.

El Sant Pare va dedicar una altra vegada unes paraules ben caloroses per al moviment que tant estima i va demanar a tots els assistents que lluitessin sense defallir perquè ben aviat molta gent gran se senti integrada en aquests grups tan oportuns per al moment actual de l'Església.

Aquest va ser el seu missatge:

"Benvolguts amics de la Vie Montante, ja sé que els vostres grups han crescut molt des del nostre encontre de l'any 1982. Ja sé que en molts països de diversos continents, les perso-

nes de la tercera edat es reuneixen seguint les normes ben originals del vostre Moviment, per aprofundir la seva espiritualitat compartint la fe i l'oració i així practicar l'apostolat prop dels seus germans, oferint la seva experiència a l'Església i a la societat, i per una millor ajuda fraterna, amb una amistat veritable i activa, sovint enmig de les proves i la soledat de la vellesa.

Tot això és una glòria per a l'Església i jo us animo a seguir caminant, a estimar cada vegada més Déu i els homes, vivint la dimensió universal, catòlica, del vostre Moviment, i ben atents als valors, cultures i realitats socials dels diferents pobles i civilitzacions.

Que el Senyor sigui la vostra pau, la vostra joia i la vostra esperança."

VACANCES

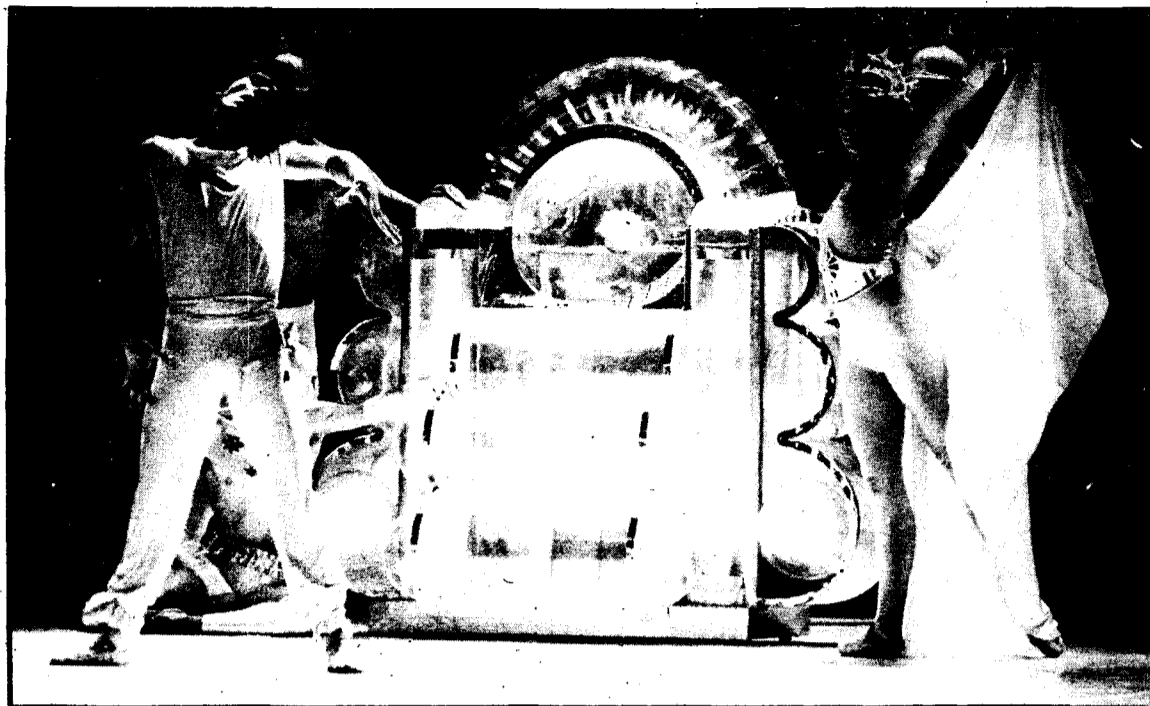
S'apropa l'estiu, i la majoria de nosaltres, els que poden almenys, ens dispersarem per a fruit, cadascú en llocs diferents i potser apartats, d'uns dies de repòs i de lleure.

Tot avançant-vos el desig que us siguin ben profitoses, ens permetem recomanar que no oblidem els nostres compromisos i us preguem d'estar atents a la convocatòria general que us farem el proper mes de setembre. Gràcies!

COM FER-HO PER PERTANYER A "VIDA CREIXENT"

- A través de la pròpia parròquia
- Informant-vos en l'entitat o moviment eclesial del qual formeu part
- Dirigint-vos directament a la Secretaria provisional de "Vida Creixent", Balmes, 16 5è 2.ª 08007 Barcelona. Tel.: 318 48 96. (De 12 a 1 del migdia i de 7 a 8 del vespre)

BALLET

El ballet Royal de Wallonie fundat el 1966 ha fet diferents tournées per Europa.

Presentat a Terrassa el Ballet

Royal de Wallonie

Com a cloenda del festival de primavera coreogràfica organitzat per la Caixa d'Estalvis de Terrassa, s'ha presentat el Centre coreogràfic de la comunitat francesa de Bèlgica, el Ballet Royal de Wallonie els dies 31 de maig i 2 de juny sempre amb espectacles diferents. Els dos primers de tipus més clàssic i amb un comú denominador "El cant de la terra" de Gustav Mahler, i el darrer de música rock.

Sobre aquest darrer volem reproduir les paraules del seu creador, el cubà Jorge Lefèbre, perquè els nostres lectors es puguin fer una mica l'idea del que fou l'espectacle presentat al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa.

David torna a casa

Des de la primera escena

veiem com Saül, Rei d'Israel, refusa Déu amb la seva desobediència. Saül s'ha lliurat a la violència de les seves passions. Malgrat tot, Déu el perdona i li envia a un jove que, per distreure'l, toca l'arpa. Succeeix l'episodi de la guerra dels israelites contra els Filisteus, i el combat de David i Goliat. David guanya el gegant Goliat.

Amb una senzilla túnica de lli, David s'humilia davant Déu i balla davant l'Arca de l'Aliança. Ha arribat al súmmum del seu poder.

Un dia veu Betsabé quan s'està banyant. Cedint a una irresistible passió, s'enamora de la jove casada. David serà castigat per Déu, que l'expulsa d'Israel, a causa d'aquest adulteri.

Però aviat arriba el moment en el qual David torna a

casa (DAVID COME HOME), i el ballet acaba "alguns segles més tard".

...De fet, al principi de les nostres vides, tots som David... Cantem, ballem, estimem la vida. Després, certes forces, certes persones decideixen. Tot canvia. Tot es destrueix.

¿Què es pot pensar d'un acte personal com el que transforma David en amant de Betsabé? ¿Què és una afirmació de la vida! Una veritat. És l'únic acte real que efectua el meu heros. Perquè és un acte d'amor. I què hi ha més vertader que l'amor? A la vida no hi ha més que amor. La dansa és doncs un acte d'amor.

El meu ballet no vol ésser altra cosa.

MUSICA

L'Escolania de

Montserrat a Israel

i a la TV belga

L'Escolania de Montserrat es a Israel i té previst de celebrar-hi sis concerts. Els tres primers corresponent als inaugurals del Festival d'Israel a Jerusalem, amb dues audicions al Teatre de Jerusalem, que és molt modern, i una tercera a l'església de la Gran Dormida, al cim del mont Sió, damunt la ciutat vella. La ràdio i la televisió israelianes seran presents en aquests actes, als quals és prevista l'assistència del primer ministre d'Israel, així com del patriarca ortodox i altres personalitats que han manifestat el seu interès davant el prestigi musical de l'escolania montserratina. Dos concerts més tindran lloc al famós Mann Auditorium de Tel Aviv. El darrer se celebrarà a l'auditori de Haifa. Sota la direcció del pare Irineu Segarra i amb la col·laboració de l'organista Joan Casals, oferiran uns programes

que comprenen una mostra de la música coral polifònica de l'escolania espanyola dels segles XVI al XVIII, Mozart, Brahms, Schumann, Mendelssohn, Schubert, Britten, Poulenc, Casals i cançons catalanes harmonitzades per Civil, Pérez Moya i Segarra.

D'altra banda l'Escolania gravarà properament un programa de Televisió destinat a Bèlgica on aquesta tardor se celebrarà Europalia dedicat a l'Estat espanyol. Europalia és un festival anyal en què els belgues tenen ocasió de conèixer la vida, els costums i la cultura d'un estat membre de la Comunitat europea. Aquest any aprofitant l'avenença de l'adhesió espanyola es dedicarà a aquesta temàtica, i la gravació dels escolans montserratins en serà un plat important.

Clausura de curs dels

Amics dels Clàssics

Avui diumenge, a les 11.15 se celebra a l'Auditorium de la Biblioteca de Catalunya el concert de cloenda de temporada de l'Orquestra Amics dels Clàssics. La primera part estarà dedicada a dos compositors barrocs: J.F. Haendel i A. Vivaldi. I a la segona autors més contemporanis O. M.ª Cabré i N. Rakov.

Com sempre serà dirigida l'Orquestra pel mestre Joan Palet i Ibars.

LA SARDANA I LA DANSA

UN NOU CERTAMEN MUSICAL.— Els Ajuntaments de Banyoles i de Ceret, conjuntament amb els respectius Foments de la Sardana, convoquen el Primer Concurs Musical de Sardanes amb motiu de la concretització de l'agermanament i lligams d'amistat entre banyolins i ceretans.

Les normes que regeixen aquest certamen són les habituals d'aquests tipus de convocatòries. Els compositors que ho desitgin poden participar-hi amb un màxim de dues obres per concursant, les quals hauran de ser inèdites. Les sardanes es presentaran instrumentades per a cobla d'onze instruments, amb una reducció per a piano al peu de la partitura; s'hi adjuntarà, a part, un joc de partícules. Cada obra s'encapçalarà amb un títol i un lema; i en un sobre a part i tancat, s'inclourà una targeta amb el títol, nom de l'autor, adreça i número de telèfon. Tota indicació o

senyal sobre les partitures o el sobre, que puguin identificar l'autor, el posarà fora de concurs.

Les obres participants seran trameses a l'Oficina Municipal de la Cultura, de l'Ajuntament de Ceret (codi postal de l'Estat francès 66400), fent constar al sobre "1r. Premi Musical de Composició Sardanista - Banyoles/Ceret". El termini d'admissió d'originals finalitzarà el dia 15 d'agost de 1985.

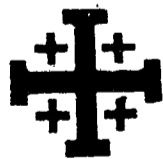
El Jurat serà designat pels Foment de la Sardana de Banyoles i Ceret, estarà integrat per personalitats de reconeguda solvència musical i la seva composició es mantindrà en secret fins després del veredict. Aquest Jurat cuidarà de fer la selecció prèvia d'un màxim de cinc sardanes que, al seu criteri siguin mereixedores de premi, així com de decidir l'atorgament dels

guardons musicals del certamen.

Cal remarcar que el concert on s'establirà la classificació de les obres se celebrarà un any a Ceret, l'any següent a Banyoles i així successivament. Enguany, l'esmentat concert tindrà lloc a la Sala de la Unió, a Ceret, el dia 3 de novembre, a les tres de la tarda, actuant la cobla La Principal de la Bisbal.

Els Premis establerts són els següents: Premis del Jurat Musical: el primer, dotat amb 5.000 francs; el segon, de 3.000 francs; el tercer, de 1.500; i el quart i el cinquè, de 1.000 francs cada un; i Premi Popular, dotat amb 1.500 francs. L'atorgament d'aquests premis es farà després d'escoltar les cinc sardanes seleccionades, prèvia reunió del jurat i per votació efectuada entre el públic assistent al concert.

Josep Ventura

A TERRA SANTA

Amb els franciscans Custodis dels Sants Llocs. XXIII Peregrinació.

Primera quinzena d'agost. Places limitades. (Mínim vint-i-cinc places. Màxim quaranta cinc) dotze dies de duració. Hotels quatre estrelles.

Inscripció i informes:

Comisaria de Terra Santa. PP. Franciscans Santaló, 80. Tel. 209 23 88. 08021 - Barcelona

Al voltant del centenari de "La Hormiga de Oro"

Aquest any són dos els centenaris d'institucions per a mi entranyables. El primer, i recentíssim, el de l'Oratori de Sant Felip Neri de Gràcia, i el segon el de la llibreria "La Hormiga de Oro", la "formiga" com sempre deïem a casa. Del primer m'agradaria escriure'n reposadament perquè és difícil expressar una intimitat. Del segon voldria parlar-ne com de quelcom que s'ha viscut al pas, fins i tot com formant part del diari trafigar. "Avui el senyor Grabulosa de la 'formiga' m'ha encarregat tal cosa...", deia el meu pare. L'altre dia era el pare qui m'enviava a la "formiga" pel motiu que fos. Però jo crec que de tot plegat en tenia força la culpa aquella revista que puntualment ens arribava cada setmana i que, després d'"En Patufet", jo llegia àvidament.

Aquella revista, "La Hormiga de Oro", va venir al món com un repte als temps que es vivien a finals del segle passat. Ja es captava la necessitat de formació que tenien els cristians un bon xic adormits en el seu benestar espiritual i poc atents a la burxa que els venia de fora i que moltes vegades apareixia com a guanyadora, per manca de capacitat de lluita dels cristians, i concretament dels catòlics. Mestre Llauder va captar i assimilar la necessitat i va llançar la revista. I, com a conseqüència va muntar una

impresora i una llibreria. Tot per donar testimoni de catolicitat. I a fe que l'han donat. Ara només resta la llibreria, però continua incansable el seu camí, i que sigui per molts anys! La llàstima és que, com tantes coses, la guerra civil se'ns va endur la revista, i no ha tornat.

He passat una tarda de diumenge fullejant el volum que conté la col·lecció dels últims vint-i-nou números de "La Hormiga de Oro". El número 29 porta data del 16 de juliol del 1936.

Naturalment, he hagut de fer l'exercici mental de situar-me a mig segle enrera, perquè ara se'ns faria un xic difícil de fer les coses d'aquella manera. Igualment com ara tampoc no podríem fer un setmanari com "En Patufet", per això que els temps han canviat, amb els traumes de les guerres i post-guerres, amb l'altre trauma del Concili Vaticà II, inimaginable aleshores.

Però en aquests darrers números es nota la inquietud de la pre-guerra civil. Encara que per tots els mitjans es vol mantenir el sentit religiós, el caire cultural dels articles, no pot deslliurar-se del fet polític quan en un número del mes de gener fa una crida als catòlics per la unitat de vot..., quan en el mateix darrer número denuncia amb indignació l'assassinat de Calvo Sotelo. La revista "La Hormiga de

Oro" va complir, al llarg dels seus cinquanta tres anys de publicació el propòsit d'informar, de formar culturalment i catòlicament, els seus lectors. De molt poques publicacions pot dir-se el mateix. Per això, en festejar el centenari de la llibreria, la popular llibreria religiosa "La Hormiga de Oro", nascuda al redós de la revista del mateix nom, no podem menys que

recordar-la i lamentar la interrupció de la seva publicació. Perquè amb l'esperit que va ser fundada l'hauríem vist

evolucionar i hauria continuat essent un instrument eficaç de formació cristiana.

Oriol Camps

COSTUMS Y TRADICIONS

De com sant Patllari trià Camprodon

Hi ha força tradicions sobre el trasllat de relíquies de sants; algunes fruit de suposats robatoris i d'altres segons les quals un animal portador d'aquelles, marcaria providencialment el lloc on volien ser venerades. Fa uns dies referíem com les relíquies de sant Eudald arribaren a Ripoll. Avui tornem a la comarca del Ripollès per parlar de com sant Patllari —la seva festa és el proper divendres— devingué patró de Camprodon.

Cal dir, abans que res, que Patllari, o Palladi fou arquebisbe d'Embrun, a França. Hi nasqué, visqué i morí a començos del segle VI.

Molts anys després, sense poder precisar quants, un frare benedictí de Sant Pere de la Portella, al Berguedà va anar a parar a Embrun, hostatjant-se a casa de l'arquebisbe. Com fos que a la catedral hi havia moltes relíquies de sants, el monjo va demanar a l'arquebisbe si volia donar-li'n alguna per a dur-la al seu monestir.

Una versió diu que li donaren la de sant Patllari per evitar que fos profanada, car hi havia, aleshores, una persecució. Nosaltres, però, tornem a la tradició que sembla més versemblant.

Accedí l'arquebisbe perquè segons sembla, durant la seva estada a Embrun, el benedictí li havia fet alguns serveis. Així, va autoritzar-lo a triar la relíquia que volgués.

El monjo pregà Déu que li indiqués quina era millor pel seu propòsit i veient de sobte una llum damunt el cos de sant Patllari, demanà aquest. Justament el prelat li tenia molta devoció i li do-

lia desprendre-se'n per la qual cosa proposà fer-ho a sorts, escrivint els noms d'aquells sants en diferents paperets i per dues vegades guanyà sant Patllari.

Ja en possessió de les relíquies el frare, es vestí de peregrí, carregà les relíquies ficades en una bóta a llocs d'un ase i empenyé el camí. Quan arribà de nit a Camprodon, per tal de passar inadvertit demanà allotjament a l'hospital per comptes de fer-ho al monestir. L'endemà de bon matí, després d'informar-se del camí empré el viatge, però en arribar la nit es trobà novament a Camprodon. Cregut que l'administrador de l'hospital l'havia enganyat cercà un pràctic que volgués acompanyar-lo. L'endemà, també de bon matí, el monjo i el guia començaren a caminar i cap al tard, quan havien d'arribar a la Portella, es trobaren novament a Camprodon.

Convençut el benedictí que era voluntat de Déu i del sant que les relíquies es quedessin a la vila se'ls presentà el dilema d'on havien d'ésser venerades. Decidiren tapar els ulls de l'animal i deixar-lo que triés. Passà de llarg Santa Maria, passà de llarg el Carme i es dirigí vers l'església de Sant Pere com si de sempre conegués el camí.

Descarregada la bóta, traieren de dins l'urna amb les relíquies, coronada per un cap del sant, d'argent, i li dedicaren un altar. D'ençà d'aleshores ha estat i és, patró de Camprodon.

Esteve Busquets i Molas

CUINA

Hamburguesa gigante

750 gr. carn picada de bou
250 gr. carn picada de vedella
3 ous

2 pessics d'herbes de Provença
1 ceba gran
3 cullerades de Catchup
un raget de xerès
Mostassa Savora

Fregiu amb una mica d'oli la ceba tallada a quadrets, fregiu-la a foc suau fins que quedi tova però amb poc color.

Barregeu les dues carns picades (passeu-les 2 vegades per la màquina perquè quedi més fina). Afegiu els 3 ous sencers, les tres cullerades de Catchup, dos pessics d'herbes de Provença, un raget de xerès sec, la ceba fregida, sal i pebre (no gaire). Treballeu-lo durant uns minuts per unir-ho bé i que quedi ben lligat, després deixeu-lo reposar.

Uns estona abans de menjar passeu-lo per un plat amb farina i poseu-lo en una plata rodona de forn que es pugui presentar a la taula, poseu en el fons una mica d'oli, la carn a sobre com si fos una bola, regueu-la amb una mica més d'oli i poseu-la a forn calent uns 20 minuts (forn de baix) i després uns altres 6 o 7 minuts forn de dalt. Als deu minuts de coure, unteu tota la bola amb mostassa Savora i deixeu que segueixi coent-se.

Abans de presentar-lo, amb la batidora de mà o amb una forquilla bateu una mica la salsa per barrejar-la bé. Pot acompanyar-se amb una amanida o amb patates fregides.

María Gloria Muntañola

colònies escoltisme campaments

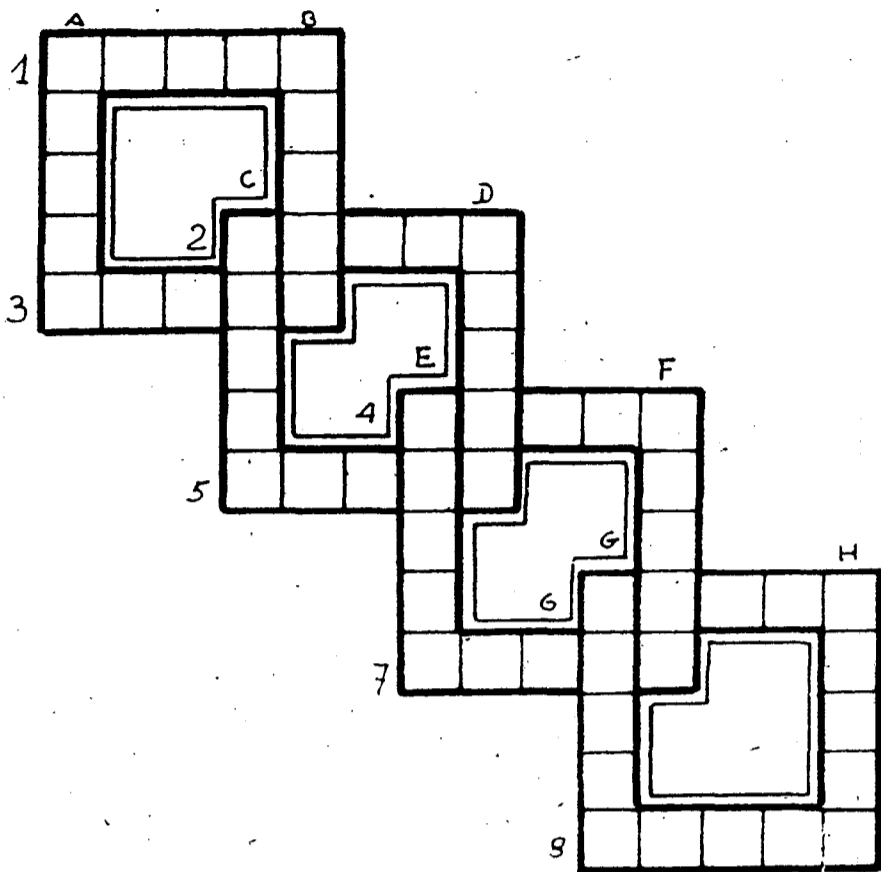
la tenda Pau Claris, 118-120 Barcelona-9
LA VOSTRA BOTIGA

BARCELONA-MANRESA-MATARO-LLEIDA

ENCREUATS

Per Rosa Collet

LA CADENA

Cada mot ha de començar amb la lletra del mot anterior la qual lletra ja forma part de següent i ha de creuar tots els nusos.

HORIZONTALS:

1.- Illa grega de la mar Jònica que hom identifica com a Pàtria d'Ulisses. 2.- Suspensió més o menys prolongada de la respiració. 3.- Acte pel qual hom se subjecta a Déu en senyal de reconeixement de la seva superioritat i de la seva excel·lència. 4.- Prefix que significa cinc. 5.- Província d'Aragó. 6.- Agrupació de diversos teixits formant una unitat encarregada de l'acompliment d'una funció determinada en el si d'un animal vegetal. 7.- Nom donat a J.C. en l'A. T. 8.- Adversari.

VERTICALS:

A.- Fill d'Abraham i de Sara. B.- Mot emprat pels primers autors cristians per designar l'amor cristià en oposició a l'amor sensual. C.- Que presta atenció. D.- Desig vehement. E.- Facultat que posa el subjecte en estat de fer una cosa. F.- Presti culte a Déu. G.- Executar allò que algú mana. H.- Agregat de diminutes gotes d'aigua suspenses a l'aire.

SOLUCIÓ

A.- Isaac. B.- Agape. C.- Atent. D.- Anhel. E.- Poder. F.- Adori. G.- Obeir. H.- Nivell.

VERTICALS:

1.- Itaca. 2.- Apnea. 3.- Culti. 4.- Penta. 5.- Terol. 6.- Organ. 7.- Rabbí. 8.- Rival.

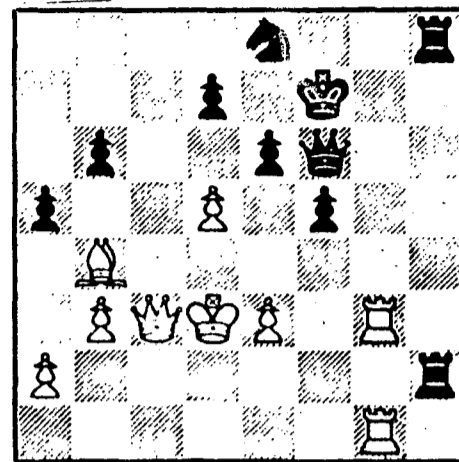
HORIZONTALS

ESCACS

Per Jaume Mora

DIAGRAMA 167

Blanques juguen i guanyen

La posició final es produeix quan l'àlfil posat a e5 amenaça ensems les dues torres negres. Fàcil.

Solució al Diagrama 166

1 Ae3-h6 g7xh6, 2 Cd4-f5 Cb4xd5, 3 Dh5-g4 i mat a la següent.

FILATELIA

Per Enric Graupera

L'any 1984, Espanya commemorà el 12 d'octubre amb la sèrie "Forjadors d'Amèrica", cinquena dedicada a aquest tema. Consta de 8 valors. Avui parlarem de dos d'ells: 0'80 i 3 ptes., dedicats a sant Toribi de Mogrovejo; format vertical; dentat 12 3/4 x 12 1/2; tiratge, 4.000.000 de sèries completes; color, verd i ocre el primer, i blau i gris el segon.

Toribi de Mogrovejo, nasqué a Mayorga (León), l'any 1538. Estudià jurisprudència a Salamanca. Felip II en nomenà President del Consell de la Inquisició. L'any 1579, fou nomenat arquebisbe de Lima. Desplegà una extraordinària activitat missionera, social i eclesial. Morí el 23 de març del 1606. Beatificat per Innocenci XI en el 1679 i canonitzat per Benet XIII en el 1726. L'any 1983 fou proclamat Patró de l'Episcopat Llatino-americà.

DONATIUS:

- Banca Catalana (Central)
- Caixa Barcelona (Ag. 200)
- Caixa Pensions (Central 900)
- Caixa Catalunya (Central)

Mans Unides

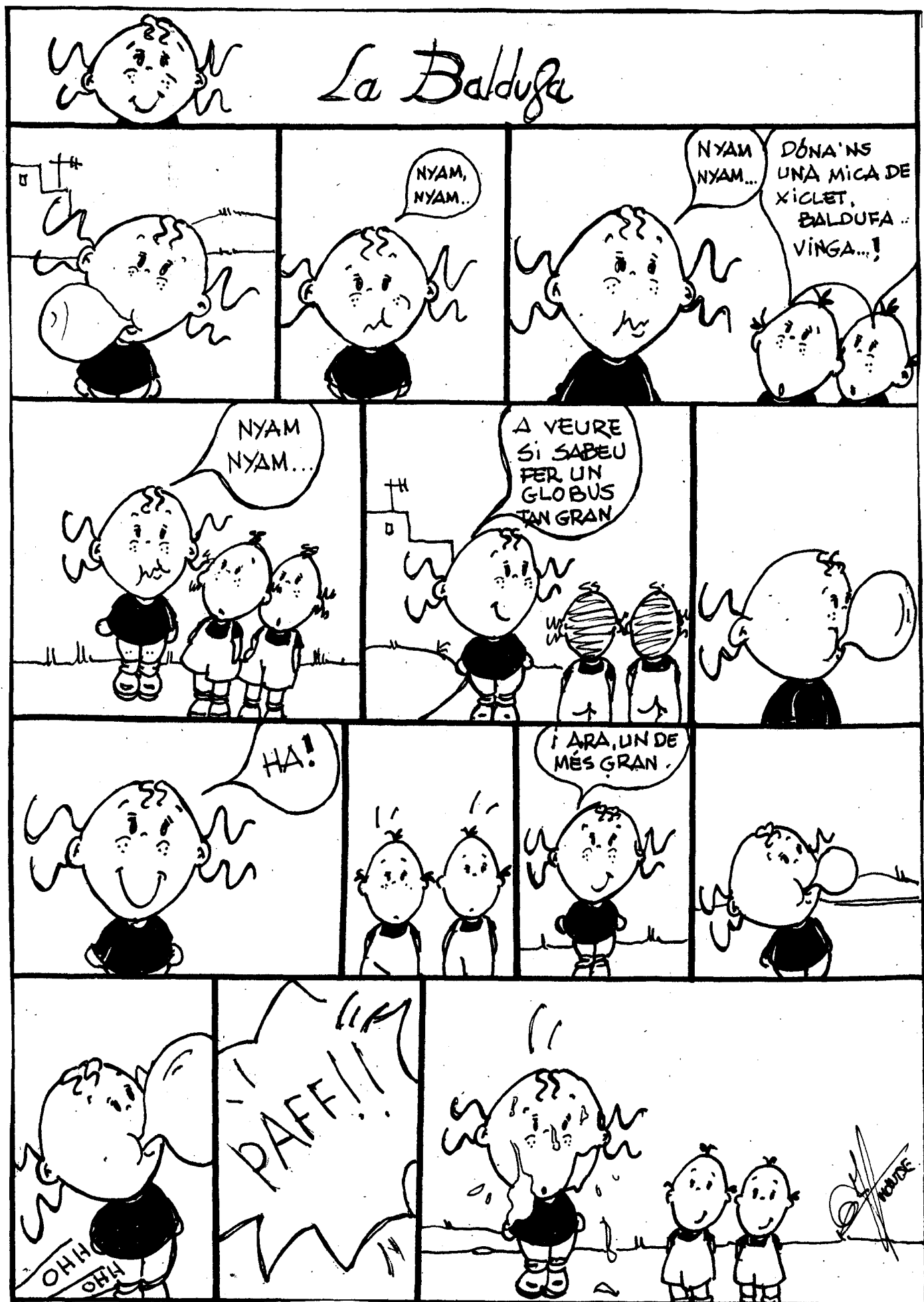
Campanya contra la Fam
Rambla Catalunya, 32, 1er, 1^a
Tel. 318 08 87 - 08007 Barcelona

Nom
Adreça
Ciutat C.P.
Prego m'enviïn més informació sobre M. Ú.

Mans Unides
CAMPANYA CONTRA LA FAM

el desenvolupament allibera l'home

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA" ANY V 258

Històries d'Eixerits

Una conversa amb el pare

L'altre dia vaig parlar amb el pare. Home, és clar, hi parlo moltes vegades amb el pare. Em pregunta si estic content, si tinc problemes a l'escola, si em porto bé amb la mare, amb la germana i amb els amics, etc. Però l'altre dia va ser diferent. Varem parlar només de mi.

El pare treballa molt. Ens veiem poc. Molts dies no ve a dinar. Al vespre arriba tard, sopa, mirem la "tele" i bona nit. Però aquest dia va quedar-se a casa. Em sembla que no es trobava gaire bé.

—Eixerit, voldria parlar amb tu.

—Sí, pare, què vols?

—Res especial. Fer petar la xerrada. Cada dia et fas més gran, més xicot. M'agradaria saber si tens quelcom que em volguessis preguntar, ara que estem sols.

—No. Em sembla que no.

—La mare ja em diu que parles molt amb ella, i que també tens molta confiança en Mn. Josep de la catequesi.

—Sí, és veritat. I en tu també, eh?

—M'agradaria que et fessis gran per fora i per dintre.

—No sé què vol dir això.

—Doncs, mira, que a mesura que creixes en edat i en coneixements, fossis també més capaç de comprendre les persones i les coses. Tu ja veus que a la vida no tot són flors i violes. Hi ha dificultats i entrebancs. Les persones hem d'estar sempre a punt per afrontar-les i fer que la vida sigui per a tots plena de comprensió i d'estimació. M'entens?

—Potser no gaire. Però m'agrada que em diguis aquestes coses. Tu ja has viscut molt i em pots ensenyar... no sé... què cal pensar i fer quan un es troba amb això o amb allò.

—Escolta, ¿anem a donar un volt?

(I he marxat carrer enllà amb el pare, més content que un pèsol).

L'Eixerit

LEGENDAS

El temple quedà com parat de pontifical. Tot estava a punt. El quadre dels botons de les campanes va ser meticulosament, escrupolosament revisat de dalt a baix. En aquest afer el Vicari no es fià pas de ningú. I d'en Joanet Sagristà, tot i la seva provada bona fe, encara menys. L'esperit prou és amatent —es deia i repetia— però, la carn es feble i Déu-nos-en guard dels tripijocs d'un cop de cua del maligne.

Després de molt rumiar-hi, i per tal d'evitar interferències, és féu instal·lar l'aparell ordinador de les repicades arran de pila baptismal, ben dissimulat per uns poms de flors. El tocaria ell i ningú més.

El programa de bateig era dels més complets:

De primer un toc d'entrada solemne, però contingut i auster, anunciava, una mica, l'alegria i palesava alhora, que la criatura encara portava, ben marcada, la nafra del pecat original.

Després, durant la cerimònia, un repic, lent, insinuava la joia dels àngels, guaitant des del cel, obert de bat a bat. Era com una música de fons, que just acompanyava l'administració del sagrament.

Acabat el bateig, quan la llevadora, portant, com una toia, aquell cristià nou de trinca, passava el portal, es produïa el pinyol apoteòsic, el dringar festiu, boig, escabellat, de les campanes voleiants. Aleshores, el goig del poble, celebrant la blancor de l'ànima i, també, la blancor rosada i llaminera dels confits, es desbordava.

Es viu! És viu! És viu! És viu! I quina cridòria! I quina pluja de llaminadures! I quines corredisses per atrapar-les! Familiars i convidats anaven, tots, de vint-i-un-botó. Perfils nobles. Posats patriarcal. Moviments elegants. Caminars aplomats. Aquella família era el rovell de l'ou del poble.

La llevadora amb la criatura, vestida com una núvia, als braços, semblava la lluna, acarminada, fent el ple a frec d'horitzó. Amb els seu esguard, altiu i complagut, semblava dir, m'agradaria de saber que festejarieu si jo no l'hagués portat al món.

El padrí, rialler, tibet de satisfacció, escampava solemnement dolçor a tort i a dret. A cada gest, però, notava, molest, l'enfarfec dels elàstics i endevinava, alarmat, com se li escaguitxaven, un pèl, les costures del vestit.

La padrina, més aviat bleda, sort de portar la cotilla ben armada que la mantenia dempeus. La pobra sentia un deixament de carns, un afluijament de molles, un... allò... com si volés el cap. Però... el que són les coses! no arribà pas a embascar-se, no. Quan ja estava leri-leri... Sonà el "toc de fi per un albat". El toc caigué lent, cruel, aterrador, enfosquit com un presagi. Glaçà el gaudi de tothom.

La llevadora, pàl·lida, afinada, com de quart minvant, sacsejà el menut, amb desesper. Aquest, en sentir-se incòmodat, féu un bram curt, escanyat i tot seguit va perdre el plor. El silenci s'espessí fins a fer bocassa. A tothom se li enganxà la llengua al paladar.

El padrí s'afuà i s'esgroguei, talment un ciri, i va remerciar, sense saber ben bé a qui, l'invent, inafable, dels elàstics.

La padrina es compactà de muscles, aixecà coll d'estruc i pegà, esfereïda, un llarg cop d'ull al nen.

El seguici, palplant, impotent, amb la mirada perduda, s'interrogava ple de desesper.

Oh! el dit. El dit inescrutable del senyor Vicari, talment, com la bola del joc de la ruleta, passà per alt el botó número 17 "Repic gloriós de sortida de bateig" i premé, d'esquillèvit, el veí, el número 16, "Toc de fi per un albat".

Tot va ser cosa de segons. El senyor Vicari, amatent, en adonar-se del bunyol insistí una, dues vegades —com Moisès a la roca de Meribà—, en el 17, i les campanes retrobaren el camí i s'engegaren amb el repic gloriós, que feia al cas.

La llevadora, recuperat l'urc professional, mostrà la criatura, que amb ple domini del plor, bramava a cor que vols. Es produí un sospir unànime d'alliberament, d'aquells de Aiiiiii! quin pes ens em tret de sobre.

Tothom tornà a cridar. És viu! És viu! És viu! I el padrí féu voleiar els confits altra vegada.

Però, res no podia ser ja com abans. Un contrapunt amarg quedà entortolligat en el toc festiu de les campanes, mentre el seguici, freturós, s'anava apossant ràpidament als automòbils, com aquell qui vol deixar, aviat, una mala estona enrera. La corrua de cotxes arrencà. El públic féu un remolí a tot volt de la pols, que s'aixecà. Tothom anà esbandint. Cada u a casa seva.

Les campanes no paraven. Tocaren estona llarga. Semblava com si volguessin amorosir el mal gust.

Els infants escorcollaren els racons a la recerca dels últims liamins.

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli de Sant Marc, capítol 4, versets del 26 al 34 (Mc 4, 26-34).

Reflexionem: 1. Jesús vol ser ben entès. Parla a gent senzilla que sovint són els qui tenen el cor més humil, net i obert a allò que Déu ens diu. Per això parla amb exemples. Jesús ens estima. Molt. I quan som petits ens parla com a petits, i quan som grans com a grans. Ningú no té excusa.

2. Com d'una llavor en neix una planta, és una meravella. La fe i l'amor que Déu ens ha donat, són com una llavor plantada al cor mateix del nostre jo. Cal que creixi i doni fruita a mesura que creix la nostra vida. Per això, a la catequesi, coneixem cada vegada més el que Déu ens diu i espera de nosaltres, i unint-nos a Ell en la pregària i en els sagraments, sobretot en l'Eucaristia, aprenem a estimar-lo i servir-lo en totes les coses de la nostra vida.

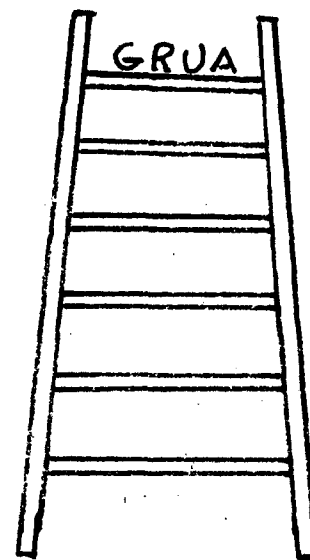
3. Com que els dons de Déu no els velem ni podem palpar-los, ens costa comprendre que, a poc a poc, creient en nosaltres fins el punt que tot el nostre viure s'omple de llum, de força, de joia i de vida. L'Esperit de Déu, present en nosaltres, va fent en cada u de nosaltres la seva obra. Així, la nostra vida dóna fruits abundants d'amor, de bé, d'amistat i d'alegria.

El mossèn

JEROGLIFICS

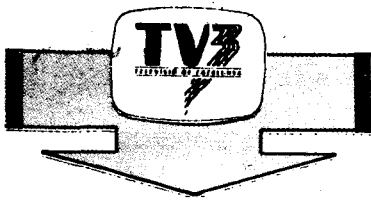
Per Rosa Collell

Aquest home espera que el seu fill baixi l'escala, però el nen no pot baixar si no és de graó en graó, partint del mot inicial, canviant una sola lletra de cada mot.

SOLUCIONS:

- 1.- Grua.
- 2.- Rusa.
- 3.- Gran.
- 4.- Gras.
- 5.- Raul.
- 6.- Grau.

DIUMENGE

16.00 Avanç informatiu. 16.05 La pel·lícula del diumenge: "La mula Francis". 17.30 Veles al vent. 18.00 Dibuixos animats. 18.30 Digui, Digui... 19.00 7 x III. 19.30 Estoc de pop. 20.30 Curar-se en salut. 21.00 Telenotícies. 21.30 Dallas. "Cuba". 22.30 Gol a gol. 24.00 Fi d'emissió

DILLUNS

13.30 TV3, segona vegada - Gol a gol. 14.30 Telenotícies. 15.15 Les aventures del jove Ramsay i Ray Turner: "Història d'un gos pelut". 16.00 Digui, Digui... 19.30 Pobles de Catalunya: "Montgat". 19.50 Fes Flash - Cinema d'animació. "Connecta el micro, pica el start (BBC)". Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Informatiu Cinema. 22.00 Cinema 3 - "Jo la coneixia bé". 24.00 Fi d'emissió.

DIMARTS

13.30 TV3, segona vegada: Estoc de Pop. 14.30 Telenotícies. 15.15 Les aventures del jove Ramsay... "El resnet del Sr. Frederick". 16.00 Aula visual. 19.30 Pobles de Catalunya: "Pacs". 19.50 Fes Flash. Cinema d'animació. Pobles i llegendes. Poltrona Express. Informatiu. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Joc de Ciència - Internacional. 22.00 Àngel Casas Show. 24.00 Fi d'emissió.

DIMECRES

13.30 TV3, segona vegada: Informatiu cinema. Curar-se en salut. 14.30 Telenotícies. 15.15 Les aventures del jove Ramsay i Ray Turner: "Un gos desgraciat". 16.00 Aula visual. (Repetició). 19.30 Connecta el micro, pica el start (7). 19.50 Fes Flash. Cinema d'animació. Abracadabra... Benji. Cap. 9. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Magnum. "A flor de pell". 22.30 Identitats-Rastres. 23.30 Cicle de joves intèrprets catalans: Albert Guinovart, piano. 24.00 Fi d'emissió.

DIJOUS

13.30 TV3, segona vegada: Joc de ciència-internacional. Àngel Casas Show. 14.30 Telenotícies. 15.15 Les aventures del jove Ramsay i Ray Turner: "La mare és al cel". 16.00 Aula visual. 19.30 Connecta el micro, pica el start (8). 19.50 Fes Flash - Cinema d'animació. Recull d'esports. Musical. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Històries imprevistes: "William i Mary". 22.00 A tot esport. 23.00 La mort furiosa. Cap. 2. 24.00 Fi d'emissió.

DIVENDRES

13.30 TV3, segona vegada: Connecta el micro, posa el start (8). 14.30 Telenotícies. 15.15 Les aventures del jove Ramsay i Ray Turner. "Els misteris dels turons de Bora". 16.00 Aula visual (repetició). 19.30 Digui, Digui... 19.50 Fes Flash. Cinema d'animació. Espectacle juvenil. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 30 minuts. 22.00 Galeria oberta. 23.30 Cinema de mitjanit: "Bolerero de amor". 01.30 Fi d'emissió.

DISSABTE

16.00 Cinema d'animació. 16.30 Bojos per Califòrnia: "La bona vida". 17.15 Circ. 17.30 El dia dels Trífids. Cap. 6. 18.00 Dibuixos animats. 18.15 La dona biònica. "La mare de Jaime". 19.00 Els tresors de Cinemateques: Els soterranis de Fort d'Ivri. 20.00 Retalls i embolics: "Defensa personal". 20.30 L'arca ambulante - Cap. 11. 21.00 Telenotícies. 21.30 Concurs: Tres i l'astròleg. 23.00 Tele-cinema: "Premonicions". 24.15

DIUMENGE

CIRCUIT ESTATAL

10.00 Concert. 10.30 El dia del senyor - Santa missa. 11.30 Poble de Déu. 12.00 Estudi Estadi. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Heathclif i Marmaduke. 16.05 Fama. 16.55 El Món: "La edad del hierro". 17.25 Això és el que hi ha. 18.10 Grand Prix. Així és la Fórmula 1. 18.35 MASH: "El olor de la música". 18.55 Automovilisme. Fórmula 1. 19.30 Val més prevenir. 19.55 Basquet. Campionat d'Europa (final). 21.30 Telediari - 2ª ed. 22.05 Mike Hammer - "Sendero de guerra". 23.00 Curses de cavalls. 23.30 Estudi Estadi. 00.30 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Falcon Crest. 16.30 Visca la tarda! 17.25 Això és Increïble. 18.15 Hola, nois! 18.20 Barri Sésamo. 18.50 El planeta imaginari. 19.20 Informatiu juvenil. 19.30 Pista lliure. 20.30 Consum. 21.00 Telediari. 2ª ed. 21.35 El superagent 86. 22.05 Goya. 23.05 Viure cada dia. 24.00 Telediari - 3ª ed. 00.20 Telesport. 00.30 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Falcon Crest. 16.30 Visca la tarda! 17.30 Contes i llegendes. 18.25 Hola, nois! 18.30 Barri Sésamo. 19.00 Els electrofollets. 19.25 Informatiu juvenil. 19.35 Tocata. 20.30 Al mil per mil. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.30 L'home i la Terra. 22.05 La joia de la corona. 23.05 Especial musical. 24.00 Telediari. 00.20 Telesport. 00.40 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Falcon Crest. 16.30 Visca la tarda! 17.30 D'ací i d'allà. 18.00 Lletra menuda. 18.25 Hola, nois! 18.30 Barri Sésamo. 18.55 Objectiu-92. 20.20 Informatiu juvenil. 20.30 Dintre d'un ordre. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 Sessió de nit. 23.35 Les comptes clares. 24.00 Telediari - 3ª ed. 00.20 Telesport. 00.30 Testimoni. 00.35 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Falcon Crest. 16.30 Visca la tarda! 17.25 Generació 800. 18.20 Hola, nois! 18.25 Barri Sésamo. 18.55 El kiosko. 19.55 Informatiu juvenil. 20.05 L'art de viure. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 El cos humà. 22.05 Si ho sé no vinc. 23.05 A portada. 24.00 Telediari - 3ª ed. 00.20 Telesport. 00.30 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Falcon Crest. 16.30 Visca la tarda! 17.25 Així és l'Òpera. 18.30 Hola, nois! 18.35 Barri Sésamo. 19.00 Scooby Doo. 19.25 Nosaltres. 19.50 Els amics de la vall verda. 20.30 A galop. 21.00 Telediari - 3ª ed. 21.35 "Como Pedro por su casa". 23.00 Les aventures de l'ardid soldat Schweik. Ep. 4. 00.05 Telediari - 3ª ed. 00.25 Telesport. 00.35 Barenboim. 00.45 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT ESTATAL

11.00 La bola de cristall. 12.55 Loteria Nacional. 13.05 Gent jove. 14.30 Les Corts d'Espanya. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Lucky Luke. 16.05 Primera sessió. 18.15 Els savis. 19.00 De pel·lícula. 19.30 "V". 20.30 Documental. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 Informe Setmanal. 22.40 Dissabte cine. 01.00 Comiat.

DIUMENGE

CIRCUIT CATALÀ

10.30 Santa missa. 11.30 Miramar esportiu. 14.00 Recull informatiu. 15.30 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

15.30 Campionat Mundial de Piragüisme. 17.10 Estrenes TV - "La pasión del más allá". 19.00 Tao-Tao. 19.25 L'any que vam néixer. 20.15 Telefilm. 21.05 El llegat del món àrab. 21.40 El Dominical. 22.35 Llargmetratge: "Tres no caben en dos". 00.10 Metropolis. 00.40 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.10 Curs d'anglès. 19.25 En marxa. 19.45 Arc Iris. 20.00 Especial informatiu. 20.30 La nit del cine espanyol. 23.30 Música i músics. 00.05 Últimes preguntes. 00.35 Resum informatiu. 01.05 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.10 Curs d'anglès. 19.25 En marxa. 19.45 Arc Iris. 20.00 Temps moderns. 21.00 Els veïns. 21.30 Si jo fos president. 23.05 El cinquè genet. 24.00 Dones per a una època. 00.30 Resum informatiu. 01.00 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.10 Curs d'anglès. 19.25 En marxa. 19.45 Arc Iris. 20.00 Taula d'anuncis. 20.30 Amb les mans a la massa. 21.00 Estudi Obert - Homenatge. 23.00 Tatuatge. 24.00 Embolic. Cap. 12. 00.30 Resum informatiu. 01.00 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.10 Curs d'anglès. 19.25 En marxa. 19.45 Arc Iris. 20.00 A-Uan-Ba-Buluba-Balam-Bambu. 21.00 Fila 7. 22.05 Cine club. 24.00 Jazz entre amics. 00.35 Resum informatiu. 01.05 Temps de creure. 01.20 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.10 Curs d'anglès. 19.30 La clau. 00.30 Resum informatiu. 01.00 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT CATALÀ

10.30 La família Robinson. 11.00 Tres i no res. 11.25 Digui, Digui... 11.35 Pleiteguensam. 12.05 Benvinguts. 13.00 Un milió per al millor. 14.00 Recull informatiu. 15.00 Enric parada i fonda. 15.30 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

15.30 Estadi 2. 19.00 En paral·lel, els joves. 20.00 "Candilejas". 21.00 La finestra electrònica. 22.55 Concert 2. 00.45 Comiat.

Désitjo subscriure'm a:

Catalunya Cristiana

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P.

Remetre aquesta butlleta a:

Redacció i administració

C. València 244 2on Barcelona-7 Tels 215 2739 - 2784 - 2805

Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.

Incloc un taló barrat per aquest import.

Prego al Banc / Caixa

Agència

que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a

nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

Lloc Data

Signatura

PATRONAT D'AMICS DE
"CATALUNYA CRISTIANA"

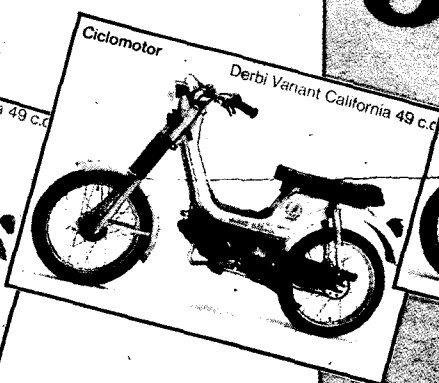
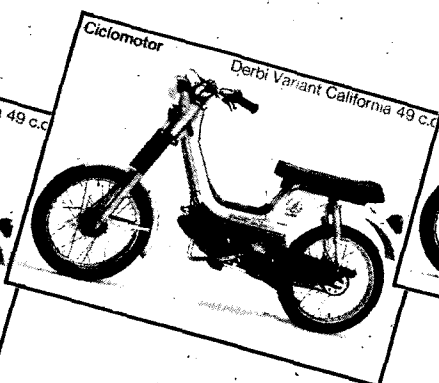
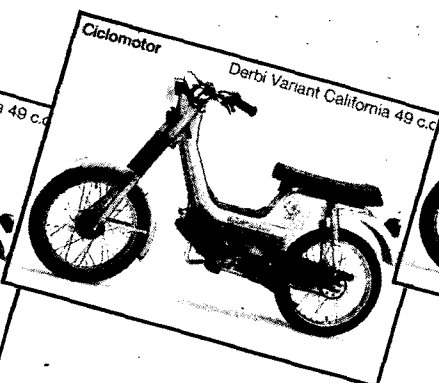
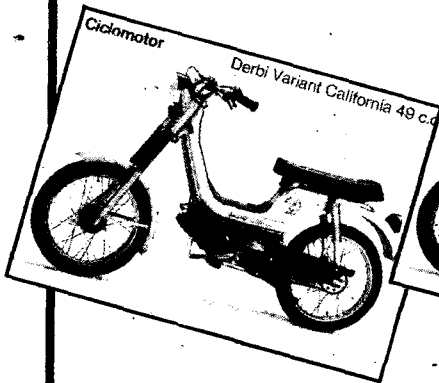

"GRAN SORTEIG 1985"

3 COTXES

5 CICLOMOTORS

EN SUPORT DE

Desitjo participar en el gran sorteig en suport de "Catalunya Cristiana".

Envieu-me talonaris a 5.000 ptes.
 butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P.

Trameto l'import per
 gir postal
 taló barrat que incloc

"CATALUNYA CRISTIANA"
c/. València, 244, 2on. - 08007 Barcelona

Demanem la col·laboració de tots els nostres subscriptors, lectors i amics. Podeu adquirir els talonaris o fer-ne la comanda a:
"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on.
LLIBRERIA LA HORMIGA DE ORO Av. Portal de l'Àngel, 3
LLIBRERIA SIGNE Mallorca, 301

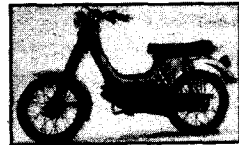
PATRONAT D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

DONATIU: CENT pessetes.

GRAN SORTEIG DE N.º

-3 COTXES FORD FIESTA
-5 CICLOMOTORS DERBI

1er., 2on. i 3er. Premi: un cotxe FORD FIESTA
4rt., 5è, 6è, 7è i 8è Premis: un ciclomotor DERBI

EN SUPORT DE Catalunya Cristiana

El sorteig es farà el dia 4 de novembre de 1985, davant de notari als locals del PATRONAT D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA, c/. València, 244 - 08007 Barcelona

Qualsevol taló trencat o esmenat serà nul.
Ceduca als tres mesos.

El dipositar: Joan E. Jarque i Jutjar
President del Patronat d'Amics de Catalunya Cristiana

Per gentilesa de:
ROBETA
Concessionari Oficial FORD a Barcelona
Mandri, 15 Tel. 211 00 00 Barcelona

DESPRÉS DE 6 ANYS, CAL MANTENIR-NOS FERMS I DONAR SUPORT AL NOSTRE SETMANARI!!!